

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

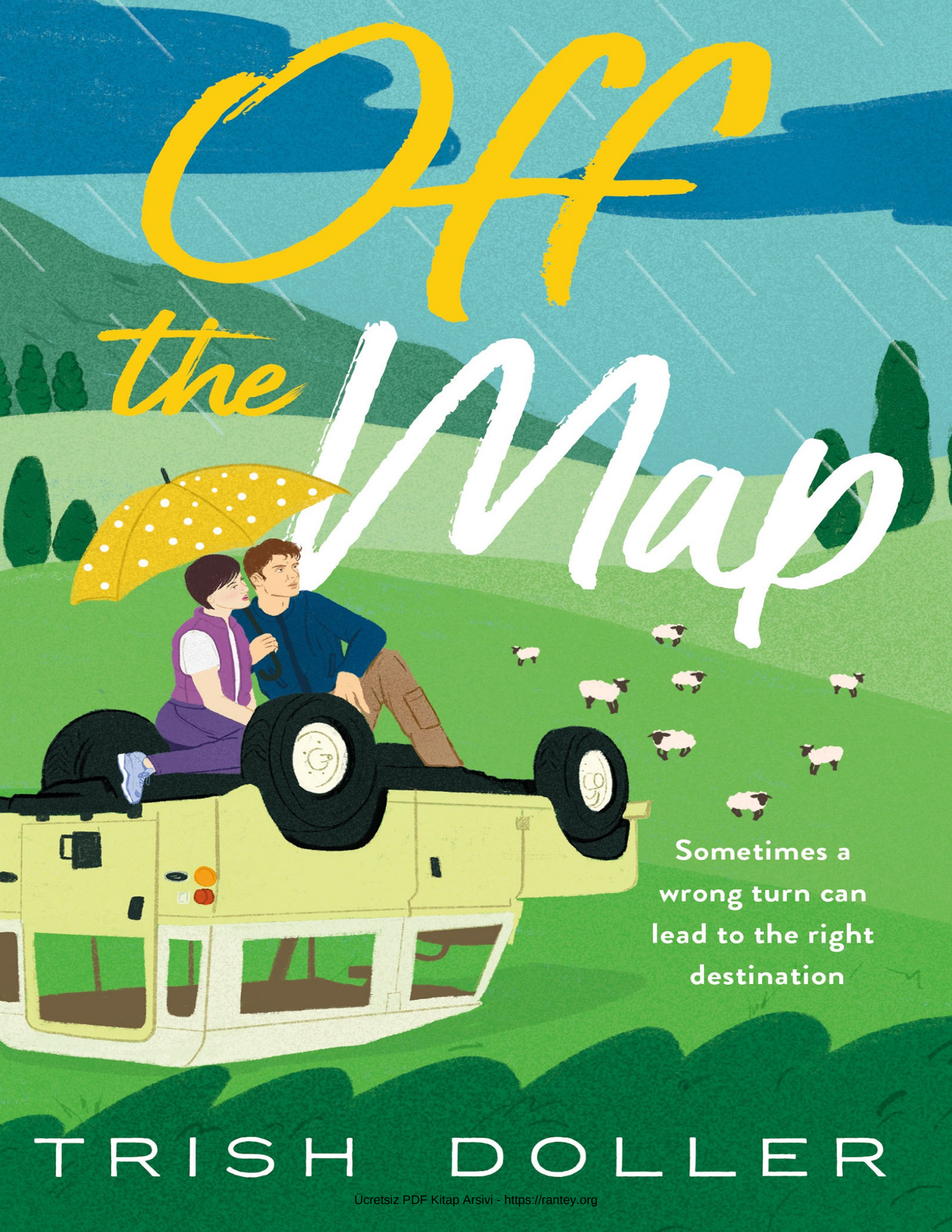
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Off

the Map

Sometimes a
wrong turn can
lead to the right
destination

TRISH DOLLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Off the Map

TRISH DOLLER

ST. MARTIN'S

OceanofPDF.com

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

[OceanofPDF.com](#)

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

Gerçek Carla Black'e

OceanofPDF.com

İnsanları sevmenin ya da onlardan nefret etmenin onlarla seyahat etmekten daha kesin bir yolu olmadığını öğrendim.

-MARK TWAIN

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Babam her zaman havaalanında sizi bekleyen insanların asla yabancı olmaması gerektiğini söyler. Sadece birkaç gün ayrı kalmış olsalar bile yeniden bir araya gelmenin sevincini yaşayan aile üyeleri olmalı. Ya da sizi görmek için sabırsızlanan, sizi kollarına alıp herkesin içinde tutkuyla öpen sevgililer. Hatta belki de yeni anılar yaratmak ve eskileri yad etmek için heyecanlanan yakın arkadaşlar.

Babam, üzerinde siyah Sharpie harflerle isminizin yazılı olduğu karton tabelaları aramaya ya da tüm havaalanlarında bulunan çirkin modern sanat heykelinin yanında duran kahverengi saçlı adamın aradığınız kişi olup olmadığını merak ederek garip bir şekilde yüzleri taramaya inanmıyor. Biggie Black'e göre, havaalanında bir yabancıyla karşılaşmak kaçınılmazsa, Air Margaritaville'den daha az ilham verici bir yer yoktur.

Uçağım Dublin Havaalanı'na indiğinde ve Philadelphia'daki aktarmamdan bu yana ilk kez telefonumu açtığımda, Eamon Sullivan'dan gelen ve şehir merkezine yakın bir barda onunla buluşmamı isteyen bir mesaj bulmak beni memnun etti. Barlar yabancıları tanımayı kolaylaştırmaz ama sonunda arkadaş olursanız bu çok daha ilginç bir başlangıç hikâyesi olur. Ve eğer barda yanlış adamı teşhis ederseniz, suçu her zaman içkiye atabilirsiniz.

Pub'ın adı The Confession Box (İtiraf Kutusu) ve akla skandal sırları, gizli ilişkileri ve dilleri gevşetecek kadar özgürce akan alkolü getiriyor. Şehrin yanlış bölgesinde küçük, keyifsiz bir batakhane olabilirmiş gibi geliyor. Tam benim tarzım bir yer gibi. Bu seçimin Eamon Sullivan hakkında ne söylediğini merak ederek kendi kendime gülümsüyorum.

Cevap veriyorum: MÜKEMMEL. GELDİ.

Uçağımız terminale doğru taksi yaparken diğer yolcularım zombiler gibi uyanmaya başladı. Biggie bana uçak resmen gelene kadar koltuğumda beklemeyi öğretti, uçuş ekibine saygıdan dolayı, ama aynı zamanda gidecek bir yer kendini koridora atmanın bir anlamı olmadığı için. Etrafımda , elektronik eşyalar istiflenmiş. Boyun yastıkları kaldırılmış. Kişisel

Eşyaları önlerindeki koltuğun altından kucaklarına taşınmış, bacakları zıplıyor, yukarı fırlamayı bekliyorlar. Baş üstü kutuları açılmadan ve koridor uçaktan inmeyi bekleyen insanlarla tıkanmadan önce tekerleklerin hareketi ancak durmuştur.

Babamdan bir bilgelik külçesi daha: *Beklemek varken neden acele edip bekleyesiniz ki?*

Belirli bir dini inancı olmayan bir adam için Biggie'nin tutumu dikkat çekici derecede Zen. Ancak on üç ülke ve kırk sekiz eyaleti ziyaret ettikten sonra, tavsiyelerinin beni hayal kırıklığına uğrattığını hiç görmedim. Acil çıkış sırasında bacaklarımı uzatıyorum, kulaklıklarımın Social Distortion'ın nabzı atarken kalabalık geçip gidiyor. Diğer yolcular jet köprüsünden geçtikten sonra sırt çantamı omzuma atıp iniyorum ve giderken mürettebata teşekkür ediyorum. Göçmenlik kuyruğuna ulaştığımda, uçağımdaki insanların çoğu, canlandırıcı bir fincan kahve içmek, tuvaleti kullanmak ya da bagajlarını almak için uçaktan aceleyle inmiş olarak arkamda sıraya girmişlerdi.

★ ★ ★

Pasaportum damgalı ve beyan edecek değerli bir şeyim yok, havaalanından çıkmadan önce yakındaki bir ATM'den biraz nakit çekmek için duraklıyorum. Yürüyen merdivenlerdeki işaretleri takip ederek taksi durağına gidiyorum, burada bir taksi çağırıyorum ve şoföre beni İtiraf Kutusu'na götürmesini söylüyorum.

Dublin penceremin önünden geçiyor - kahverengi ve grinin tonlarında alçak binalar - ve insanların bana ne kadar sık tek başıma seyahat etmekten korkup korkmadığını sorduklarını düşünüyorum. Tek başıma restoranlarda yemek yemenin ya da barlarda içki içmenin yalnızlık olup olmadığını merak ediyorlar. Soyulmaktan, kaçırılmaktan ya da daha kötüsünden korkuyorlar. Ancak sekiz yıl önce, Biggie Black'e -seyahat ortağı, en iyi arkadaşı, babası- erken başlangıçlı demans teşhisi kondu. Teşhisi takip eden günlerde, onun kötüleştiğini görmemi istemediğine karar verdi. Beni unutmamasını beklememi yasakladı.

İlk iki parmağını şakağına vurarak, "Güneşin etrafında sadece birkaç tur atabilirsin," dedi. "Ve bazılarımız ışıklarımız sönene kadar anılarımızı bile saklayamıyoruz."

Elini eski bol kotunun ön cebine soktu ve bir dizi anahtar çıkardı. Anahtarlar, Nashville'deki bir bira fabrikasının şişe açacağı olan bir anahtarlığa ilmeklenmişti ve onları hemen tanıdım - acı biber kırmızısı Jeep Wrangler'ının anahtarları.

Biggie Jeep'i ben küçük bir kızken, annem gittikten kısa bir süre sonra almıştı. Sonunda arka koltuğu sökmüş ve kamp malzemeleri için ek alan yaratmak amacıyla kargo bölümüne ahşap bir platform inşa etmişti. O yaz ve sonraki her yaz, beni Amerika Birleşik Devletleri'nde off-road ve overland yapmaya götürdü ve yol boyunca bana coğrafya, tarih ve motor tamiri öğretti. O Jeep'i en az onu sevdiğim kadar seviyordum. Ama anahtarları avucuma koyarken gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Biggie, hayır. Yapamam-"

"Dinle, hafızamdaki delikler büyümeye başlamadan önce hâlâ biraz zamanım var," diyerek sözümü kesti. "Ama Valentina bir gün hep senin olacaktı. Bugün de o gün olabilir."

Onsuz seyahat etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım ama bu, dibini göremeyeceğiniz kadar derin bir göle bakmak gibiydi. Akıl almaz. "Ne yapacaksın?"

"Sanırım Stella ile evlenmemizin zamanı geldi," dedi, uzun zamandır birlikte olduğu ve bir kez bile eş olmayı teklif etmediği kız arkadaşına atıfta bulunarak.

Ona yaslandım ve omzuna doğru hıçkırarak ağladım. "Seni kaybetmek istemiyorum, Biggie."

"Beni kaybetmiyorsun," dedi, büyük, kalın kolları etrafımı sararak beni sıkıca tuttu. "Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim, bu yüzden her *zaman* seninle olacağım."

Biraz geri çekildi ve çenemi eğdi. Boy geni bana miras kalmış olabilirdi ama yine de ona bakmak zorundaydım. Görüş alanımda yüzüyordu. "Ailenin sloganı nedir?"

Biggie bu aile sloganını, ben on üç yaşındaki pislik dönemimden geçerken, neden bir yazı daha kayaların üzerinden tırmanarak ve yerde uyuyarak geçirmek zorunda olduğumuzu sorgularken icat etmişti. Hayatımda hafta sonları uyumak, arkadaşlarla sahilde takılmak gibi sıradan ergenlik şeylerini yapmak istediğim tek yıldırı ve

Belki erkekleri öpmek. Ama babam uzun zaman önce hayatlarımızın olağanüstü olması gerektiğine karar vermişti.

Gülüşüm sümük ve gözyaşlarıyla doluydu ve ellerimin topuklarıyla gözlerimi sildim. "İyi vakit geçirmek için buradayım, uzun bir süre için değil."

Biggie omuz silkti ve ağzıyla kendisini De Niro'ya benzettiğini düşündüğü o hareketi yaptı ama De Niro'ya hiç benzemediği için bu hareket onu sadece biraz kabız gösteriyordu. "Aynen öyle. Her şey yoluna girecek. Hiçbir pişmanlığım yok ve senin de olmasını istemiyorum. İleriye bak Carla, geriye değil."

Şimdi, insanlar bana yalnız seyahat etmekten korkup korkmadığımı sorduklarında, onlara her zaman hayır diyorum. Sonuçta, başıma babamın parça parça yok olmasından daha kötü ne gelebilir ki?

★ ★ ★

The Confession Box geleneksel bir İrlanda pub'ıdır, ancak Dublin'in birçok seyahat fotoğrafında görülen, çiçek kutularıyla süslü turistik kırmızı bir pub değildir. Turistik mekanlarda yanlış bir şey olduğundan değil. Onların da yeri var. Hayır, The Confession Box'ın dış cephesi parlak siyaha boyanmış ve güneşte parlayan altın varaklı boyayla süslenmiş. Ön camda Guinness tabelaları asılı ve kaldırımdaki siyah bir sandviç panosu barın bir zamanlar İrlandalı devrimci Michael Collins'in gözdesi olduğunu iddia ediyor.

Hızlıca bir selfie çekip Biggie'ye gösterebilmesi için Stella'ya mesaj atıyorum. Belki bugün beni tanıyacak, belki de tanımayacak. Hafızası giderek daha öngörülemez hale geliyor ve her mesaj, her arama, her görüntülü sohbet bir saçmalık.

Bara giriyorum ve Eamon Sullivan'ı kaçırma şansımın çok az olduğunu hemen fark ediyorum. Barda sadece on koltuk, etrafta bir avuç küçük masa ve küçük bir üst balkon var. Burası keyifsiz bir batakthane değil, sadece *küçük*. İsim tamamen farklı bir bağlamda anlam kazanıyor ve hayal kırıklığına uğramadım.

Sırt çantamı barın altındaki zemine bırakarak kendimi ahşap bir bar taburesine atıyorum. Sol tarafımdaki musluklarda çeşitli biralar ve elma şarabı var ama ben İrlanda'dayım, bu yüzden bir bardak Guinness sipariş ediyorum.

Her barmen, Guinness'i düzgün bir şekilde doldurmanın hem bir bilim hem de bir sanat olduğunu bilir. Bardağın uygun açıda tutulması gerekir ve neredeyse iki dakika dinlendirmeden önce bardağı yalnızca dörtte üç oranında doldurursunuz. Ya da tam olarak 119.53 saniye. Fort Lauderdale'deki evimde, garson üniformalarının Google'a "seksi korsan kostümü" yazdığınızda karşınıza çıkacak sonuçlara benzediği korsan temalı bir barda barmen olarak çalışıyorum. Benim üniformam, arkasında WENCH yazan siyah bir atlet. Müşterilerimiz göğüsler ve bacaklarla büyüledikleri için, düzgün bir Guinness içkisi genellikle önemsedikleri son şey oluyor.

Biramı ve Eamon'un gelişini beklemek üzere yerleşirken, İrlanda'ya vardığımı bildirmek için Anna'ya mesaj atıyorum.

TRALEE'YE MI GIDIYORSUNUZ? O da cevap verir.

HENÜZ DEĞİL, AMA EAMON YAKINDA Pes ediyorum.

Anna bardaki ilk mesaimizden beri benim en iyi arkadaşımdı. Belki de ikimiz de tek ebeveynli evlerde büyüdüğümüz içindir. Ya da ikimiz de ağızımızda gümüş kaşıklarla doğmanın nasıl bir his olduğunu bilmediğimiz için. Ya da bir restoranda çalışmak "gerçek" bir işe giden yolda bir mola değil, bilinçli bir kariyer seçimiydi. Çoğu insan bana bir kol mesafesinden daha fazla yaklaşamaz, belki de arkadaş olmamızın asıl nedeni ikimizin de diğerinin verebileceğinden fazlasını beklememesidir.

Her bahar, Güney Florida'da kar kuşu mevsimi sona erdiğinde, eşyalarımı Valentina'ya (adını babamın en sevdiği Meksika acı sosundan alıyor) dolduruyorum

-Ve iç pusulam hangi yönü gösteriyorsa o yöne gideceğim. Döndüğümde Anna'nın orada olacağını hep biliyordum. Nişanlısı Ben öldükten sonra denize açıldı ve neden gitmek zorunda kaldığını anladım.

Resmi olarak Florida'ya dönmemiş olsa da Anna'yı son gördüğümde ruhu yenilenmiş ve kalbi yeni birinin ellerindeydi. Değerli birinin. Bu yüzden benden İrlanda'ya uçmamı ve Keane Sullivan'la evlenirken yanında olmamı istediğinde tek olası cevabım evetti.

Barmen önümdeki bira altlığının üzerine bir bardak Guinness koyuyor.

"Teşekkür ederim." Telefonumu kot pantolonumun arka cebine koyuyorum ve Eamon'a benzeyen biri var mı diye etrafıma bakıyorum. Anna bana onun birkaç santim daha kısa, biraz daha yaşlı ve çok daha az kirli olduğunu söyledi

Bu da Eamon'un muhtemelen koyu kahverengi saçlı, muhtemelen ela gözlü ve öldürücü bir gülümsemeye sahip olacağı anlamına geliyor. Bardaki hiç kimse bu tanıma uymuyor, bu yüzden biradan uzun bir yudum alıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. "Bir barmenden diğerine, bu şimdiye kadar içtiğim en iyi Guinness olabilir."

Barmen başını sallarken bilmiş bir şekilde kıkırdıyor. "Bunu söyleyen ilk kişi sen olmazsın."

Kadehime daldıkça seyahat yorgunluğum daha da azalıyor. Barın üstündeki saatin yelkovanı öğleyi geçmeye başlıyor ve The Confession Box kalabalıklaşmaya başlıyor, yani küçük bir kalabalık. Gri iş pantolonu ve beyaz düğmeli gömlek giyen bir adam sağımdaki bar taburesine otururken ikinci bir bira sipariş ediyorum. Göz ucuyla bakıyorum ama kızıl saçları ve çilleri var, Anna da bunlardan bahsetmemişti.

Eamon değil.

Adam bir bardak Magners elma şarabı sipariş etti ve bana doğru döndü. "Amerikan mı?"

Bir yabancıyla sohbet etmekten pek hoşlanmam ama bar görgü kurallarının başında yanınızda oturan insanları görmezden gelmemeniz gelir. Eğer mahremiyet istiyorsanız, bir masa seçersiniz. Bu, istenmeyen sohbetlere saatlerce, hatta dakikalarca katlanmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez ama en azından kibar .

"Evet."

"Dublin'e hoş geldiniz." Göğsüne dokunuyor. "Adım Gavin." "Carla."

"Sizinle tanışmak çok güzel." Sesi hafif hırıltılı ve İrlanda aksanı seksi, bu da çekiciliğini bir kademe daha artırıyor. Planlarımı değiştirip *ilgimi* çekecek kadar değil ama Eamon gelene kadar vakit geçirmeme yetecek kadar.

"Amerika'nın neresindensin?"

Kısa ve keskin bir kahkaha atıyorum. "En kötü kısmı."

"Ah," dedi Gavin bilerek. "Sen Florida'dan olmalısın."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bir tanesinde var."

Gülüyor ve gömleğinin bir sonraki düğmesini gevşetiyor. "Orada ne yapıyorsun?"

"Ben bir barmenim. Peki ya sen?"

"Teknik." Gavin elma şarabından kocaman bir yudum alıyor ve çenesinden akan damlaları elinin tersiyle siliyor. Hisseleri birkaç puan düştü ama barın diğer tarafından daha kötülerini de görmüştüm. "Dublin bir bilişim merkezi."

Teknoloji karşıtı değilim. Mesaj atıyorum, e-posta gönderiyorum ve maceralarımı sosyal medyada herkes kadar paylaşıyorum. Aslında, Instagram hesabımın gülünç sayıda takipçisi var çünkü ben bir Jeep'te "erkek işi" şeyler yapan çekici bir kadını. Ama bütün gün bilgisayar başında oturup bir şeyler yapma fikri... *herhangi bir şey*... ruh emici bir cehennem gibi geliyor. Muhtemelen ben de bir pazartesi günü öğlen vakti Magners içiyor olurdum.

"Sizi İrlanda'ya getiren nedir?" Gavin soruyor.

"En iyi arkadaşım bu hafta sonu evleniyor."

Göz kırpıyor ama sevimli olmak için çok fazla yanak koyuyor. "Artı bire ihtiyacın var mı?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapı açılıyor ve bara Anna'nın Eamon tarifine uymakla kalmayıp onu aşan ve tarifini ince kum haline getiren bir adam giriyor. Bir güneş tutulmasına doğrudan bakıp kör olmamaya çalışmak gibi.

Gavin'in sorusu havada asılı kaldı.

Eamon Sullivan sadece birkaç adım ötede duruyor ve odayı tarıyor. Hiçbir tanıma titreşimi olmadan doğrudan bana bakıyor.

Beynim sonuçları düşünmeye vakit bulamadan ona en parlak gülümsememi fırlatıyor, zeytin yeşili düğmeli gömleğinin önünü avucumun içine alıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Aman Tanrım, bebeğim, sonunda buradasın!"

Kara kaşları bir anlık şaşkınlıkla geriliyor ama dudaklarım onunkilere Eamon doğaçlamaya boyun eğiyor. Parmak uçları sıcak ve yumuşak bir şekilde boynuma değiyor. Başını eğerek öpücüğü derinleştiriyor. Başparmağı yanağımı okşuyor ve kollarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor. Eamon yavaşça ağzı alt dudağımda kalıyor ve beni sersemlemiş ve nefessiz bırakıyor. Dudaklarını alnımın ortasına sürmeden önce bana sırtmanın en ufak bir ipucunu veriyor. "Tanrım, seni çok özledim."

Gavin'in sesi baloncuğu delip geçene kadar birbirimize bakıyoruz. "Peki, o zaman, boş ver. Sanırım kendi başına bir artı bir bulmayı başardın.

kendi."

Gülüyorum, gerçekliğe geri dönüyorum. "Teklifin için minnettarım."

Gavin taburesini boşaltırken hızla Eamon'u değerlendiriyor, bana şüpheli bir bakış fırlatıyor ve bir kahkaha atıyor. "Eminim öyledir."

"Az önce ne olduğundan tam olarak emin değilim," diyor Eamon, boş koltuğa oturup barmene bir içki daha hazırlamasını işaret ederek. "Ama... merhaba, ben Eamon. Ya siz?"

"Ben Carla."

"Carla." Gözlerini kırıştırıyor ve gözlerinde bir farkındalık belirliyor. Yeşil gözler, hiç de ela değil. "Oh. Sen *sensin*. Daha çok bavul bekliyordum, daha az... öpüşme. Ayrıca Anna saçlarını dağınık topuz yaptırdığını ve bir kol dolusu dövmen olduğunu söyledi, yani beklediğim gibi değilsin."

Uzun kollu tişörtümün manşetini gevşetiyorum ve Eamon'un gözleri bileğimi çevreleyen minik yıldız koleksiyonuna takılıyor. Sağ kolumun tamamı seyahat ettiğim yerlerden hatıra gibi topladığım siyah minimalist dövmelerle kaplı. Çoğu Yay burcuyla ilgili çünkü eğer biraz inancım varsa, yıldızlara inancım vardır. Bunların arasında üst kolumun arkasında Barra de la Cruz'daki bir dükkânda yaptırdığım bir sentor, Taos'taki bir dükkândan aldığım çiçeklerden yapılmış bir yay ve Biggie'nin arkadaşı Ugly Louie'nin on sekiz yaşına girdiğimde Dania Beach'teki garajında yaptığı bir sopa ve dürtme Yay takımıyıldızı var.

"Anna havanın soğuduğunu bilemezdi," diyor Eamon, aynı anda ben de "Saçımı kestireceğimden haberi yoktu," diyorum.

Boynumun arkasındaki saçaklara dokunuyorum, hala uzunluğa alışamadım. Kuaför bana birkaç kez gerçekten pixie kesim istediğimi teyit ettirdi. Babamın beni daha uzun süre tanımasına yardımcı olur umuduyla neredeyse on yıldır saçımı topuz yapıyorum. Ancak iki hafta önce bir görüntülü sohbet sırasında beni annemle karıştırdı ve bana Sheryl dedi. Saçımın şeklinin artık önemli olmadığını fark ettim.

"Ne olsun, bence saçın çok güzel görünüyor," diyor Eamon.

İltifatının sıcaklığı yanaklarımı dolduruyor ve ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. O garip"-elimi genel olarak ona doğru sallıyorum- "yüzünüzü ihlal ettiğim için özür dilerim. Normalde insanları izinleri olmadan öpmem."

Gülüşünden etkilenmediği anlaşılıyor. "Sanırım o herif seni rahatsız ediyordu."

Tereddüt ettim. Gavin özellikle rahatsız edici değildi. Israrcı olmak ya da beni rahatsız etmek için zamanı yoktu. Kabataslak ya da tehditkâr davranmıyordu. Ve ben de birine ilgilenmediğimi söylemekten hiç çekinmemişimdir. Ama onu öpme dürtüsünün beni dillerde konuşan kutsal bir silindir gibi etkilediğini Eamon'a - tamamen delirmiş gibi görünmeden - nasıl açıklayabilirim? Kardeşine benziyor ama Keane'in çekiciliği karizma, bir tutam çalım ve sürekli seks saçlarıyla daha da artarken, Eamon'un çekiciliğinin yardıma ihtiyacı yok. Her iki Sullivan kardeş de aynı genetik piyangoyu kazanmıştır, ancak Eamon, Powerball ikramiyesinin bir milyara ulaştığı zamanki gibidir.

"Öyleydi." Büyük yalanımla birlikte başımı salladım.

Eamon tek omzunu silkiyor ve en ufak bir gülümseme belirtisi bile yanaklarını çukurlaştırıyor. "Benden hiçbir şikâyet almayacaksınız."

"Çabuk anladın."

"Ben doğuştan bir aktörüm," diyor. "İlkokulda Doğuş oyununda canlandırıdığım Aziz Yusuf karakteri için hala ağlıyorlar."

"Neşeyle mi yoksa mı?"

Gamzesi derinleşmeden önce başını eğip düşünüyor. "Sanırım ikisinden de biraz."

Eamon bardaklardan birini kapıp kocaman bir yudum aldığı anda barmen bir sonraki Guinness turunu bara koymayı daha yeni bitirmişti. Üst dudağına yapışan soluk köpüğü yalamak için dili dışarı kayarken nefesim göğsümde sıkışıyor ve kafamdan dışarı ittiğim düşünceler kesinlikle müstehcen.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

"Şimdi merakım arttı." Bir sonraki Guinness turuna yer açmak için boş bardağımı kenara kaydırıyorum. "Doğuş oyunu sırasında gerçekten ne oldu?"

Eamon kolunu sandalyemin arkasına dayıyor ve sanki yeni tanışmışız da eski dostmuşuz gibi vücudunu benimkine yaklaştırıyor. İçimdeki küçük alaycı bir ses bunun onun imza hareketlerinden biri olup olmadığını merak ediyor, ama içime yayılan sıcaklık bunu umursamıyor. Dinlemek için ona doğru eğildim.

"Akılda tutulması gereken şey, o zamanlar beş yaşında küçük bir çocuk olduğumdur" diyor. "Ama çocuk korosu 'Away in a Manger' şarkısını söylerken, gerçek bir bebek olan Taddy Finnegan'ın canlandığı bebek İsa kıvranmaya ve yüzünü buruşturmaya başladı."

Hızlıca bir içki içmek için duraklar.

"Bir an sonra yemlikten çok kötü bir koku yayılmaya başladı," diye devam ediyor Eamon. "Küçük bir erkek kardeşim olduğu için bu kokuyu iyi , bu yüzden 'Bebek İsa kaka yaptı!' diye bağırdım."

Bir kahkaha attım. "Olamaz."

Başını sallıyor. "Ah evet. Daha da kötüsü, ağabeyim Patrick seyircilerin arasından seslendi: 'Sen onun babasisin. Temizle şunu' dedi. Tavsiyesine harfiyen uyarak bebeği kaldırdım ama bezi o kadar doluydu ki hemen düştü ve tüm yere kaka sıçradı. Bayan Finnegan küçük Taddy'yi kurtarmak için sahneye koştu, ancak o sırada kalabalık kükrüyordu ve koro performansı dağılmıştı. Doğuş oyununa katılmam yasaklandı ve bugüne kadar binaya tekrar girmeme izin verildiğinden emin değilim."

Sözlerini bitirdiğinde gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve gülmekten yanlarım ağrıyor. "Bu hikâye ve Keane'in paylaştıkları arasında, aileniz gerçekten eğlenceli görünüyor."

"Ben her zaman böyle görmedim," diyor Eamon, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ama çok büyükler. Senin ailen nasıl biri?"

"Kardeşim yok," diyorum. "Ama babam tanıdığım en iyi insan ve çocukluğumun büyük bölümünde beni tek başına büyüttü." Eamon annemi sormadan ben devam ediyorum. "Lisede tarih öğretmeni idi, bu yüzden her yazı seyahat ederek geçirirdik. Bana bir Ulusal Parklar Pasaportu aldı ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm park alanlarını ziyaret etmek için yola çıktık."

"Yaptın mı?"

"Yaklaşık yirmi yıl sürdü ama üç yüz doksan iki tanesini ziyaret ettik."

"Sana inanmıyorum," diyor ama gamzesi beliriyor. Benimle dalga geçiyor.

Eğilip sırt çantamı yerden alıyorum. Viski kahverengisi deriden yapılmış, dokuz yaşına girdiğimde Biggie'nin hediyesi, Milli Parklar Pasaportu ve onun ilk gezgin bilgeliğiyle birlikte: *Eğer sırt çantana sığmıyorsa, ona ihtiyacın yok demektir.*

Parklar Pasaportu o zamandan beri ön cebimde kalıcı bir yere sahip. Cebin kemerini açıyorum ve küçük, yıpranmış, spiral ciltli kitabı uzatıyorum. Bazı sayfalar dökülüyor, bu yüzden kalın kırmızı bir lastik bantla bir arada tutuluyor.

Eamon kitabın sayfalarını dikkatle çevirirken, çeşitli park ve anıtların bekçileri tarafından sayfalara basılan iptallere (tarihli mürekkep pulları) ve posta pulu gibi tasarlanmış panoramik çıkartmalara için oyalanıyor. Bunca yıldan sonra Pasaport gayri resmi bir günlüğe dönüştü. Bu beklenmedik samimiyet karşısında yüzüm kızarıyor. Bu, çoğu insanın görmesine izin verilmeyen bir perdenin arkasına bir bakış, ama adını koyamadığım nedenlerden dolayı Eamon Sullivan, sayfalar arasında kalan karalamalar, çikolata lekeleri, notlar, kurumuş gözyaşları ve kalbimin parçaları konusunda güvenilebileceğim biri gibi görünüyor.

"Bu inanılmaz," diyor, sesinde bir merak notası var ve benim için bu kadar önemli bir şeyle dalga geçmediği için rahatlıyorum. Güvenim boşa çıkmadığı için rahatladım. "Amerika'da bu kadar çok milli park olduğunu bilmiyordum."

"Altmış üç büyük park var," diye açıklıyorum. "Bunlar Yellowstone gibi ünlü olanlar. Yosemite. Büyük Kanyon. Ama... diğerleri... evet. Çok fazla."

Eamon gülümsüyor ve bu bende onu tekrar öpme isteği uyandırıyor. "En sevdiğin bir şey var mı?"

"Babamla ilk kez Florida dışına çıktığımızda beş yaşımdaydım," diyorum. "Beni Mississippi'deki De Soto Ulusal Ormanı'na götürdü. On bir saatlik bir yolculuktu ama oraya vardığımızda bir derenin kenarında güzel, تنها bir kamp alanı bulduk."

Pasaportun sayfalarını, kenarında harita koordinatlarının yazılı olduğu sayfayı bulana kadar çeviriyorum.

"De Soto bu kitapta yok," diyorum Eamon'a. "Ulusal ormanların neden ulusal park sayılmadığından emin değilim, ama sayılmıyorlar, bu yüzden Biggie -babam- kamp yerimizin koordinatlarını yazdı, böylece bir gün tekrar bulabilirim."

"Öyle ?"

Instagram akışımda bir yerlerde, yirmi yıl sonra De Soto'ya döndüğümde çekilmiş, arka planda çamurlu kahverengi dere varken cipin kaputunda oturduğum bir fotoğraf var. Ona göstermeyi düşünüyorum ama belki de ilgilenmekten çok kibarlık yapıyordur.

"Babam açık ateşte dökme demir tavada pizza yapmıştı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmadığımdan emindim," diye devam ediyorum. "Ertesi gün derenin genişleyerek bir yüzme çukuruna dönüştüğü bir yer bulduk. Suyun üzerinde uzanan bir dala bir ip salıncak asılmıştı, bu yüzden bütün öğleden sonrayı ipten gülle gibi suya düşerek geçirdik."

Dinlerken Eamon'un gözlerinde bir ışık var. Sanki sadece kibarlık yapmıyor. Ve onu öpme arzusu göğsümde daha da kabarıyor. "Ne kadar özel bir anı. Bu yüzden mi De Soto favorin?"

"Çoğunlukla," diyorum, annemin birkaç ay önce bir nottan başka bir şey bırakmadan nasıl çekip kısmını atlayarak. Babamın Jeep'i nasıl aldığını, kamp için nasıl donattığını ve annesini özleyen küçük bir kızla başka ne yapacağını bilemediği için beni yaz boyu süren bir maceraya nasıl götürdüğünü. O ilk yıl beni nehirlerle, dağlarla ve kızartmak için sonsuz marshmallow torbalarıyla oyaladı. Hatırladıkça küçük bir sızı hissediyorum. "Ama... Kitapta başka bir favorim daha var."

"Hmm." Eamon başını sallamadan önce düşünür gibi çenesini kaşıyor. "Peki. İki favoriye izin vereceğim."

"Joshua Tree'yi duydun mu?"

"Yaşayamam," diye bağıyor, gömleğinin önünü tutarken diğer kolunu teatral bir şekilde açarak neredeyse yanında oturan adamı tokatlıyor, "*seninle ya da sensiz.*"

Bardaki birkaç kişi Eamon'un detone şarkı söyleyişine kıkırdıyor ve noktaları birleştirdiğimde ben de onlarla birlikte gülüyorum. "*O Joshua Tree değil.*"

"Biliyorum." Göz kırıyor ve bu *harika* bir göz kırpma. Keane bir tutam havası olan tek Sullivan olmayabilir ama Eamon o kadar toparlanmış görünüyor ki, bunu ondan duymak daha şaşırtıcı.

"Birkaç yıl önce Leonid meteor yağmurunu izlemek için Joshua Tree'de kamp yapmaya gitmişim," diyorum ona. "O kadar karanlıktı ki yıldızlardan başka bir şey göremiyordum. Sanki gökyüzü her yerdeydi."

Eamon cevap vermiyor ve yüz ifadesi biraz... hüzünlü... ve kafasının içinde nereye gittiğini merak ediyorum. Tam sormak üzereyken üst balkonun pencerelerinden içeri süzülen doğal ışığın azaldığını fark ediyorum. Barın üstündeki saat, biz konuşurken *saatlerin* geçtiğini gösteriyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Anna'dan gelen bir cevapsız arama ve iki kısa mesaj buluyorum, nerede olduğumuzu merak ediyor. Eamon ve benim M7 boyunca bir yerlerde ölmediğimizi iki kez kontrol ediyor.

Barda biraz , mesaj attım.

Ağlayan bir gülme emojisiyle karşılık veriyor ki bunu takdir ediyorum. Düğün cumartesiye kadar olmasa da, gülümsemek yerine kendini kaybediyor olabilir. GÜVENDE OL. GÖRÜŞÜRÜZ.

"Şu anda ülkenin diğer ucunda olmamız gerektiğinin farkında mısınız?" Telefonumu kaldırırken Eamon'a soruyorum.

"Oh, kahretsin." Kafasını kaldırıp çevirdiğinde etrafımızdaki kalabalığın değiştiğini ve şöminenin yanındaki köşede akustik gitarını akort eden bir şarkıcı olduğunu fark etti. "Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Aklıma başka bir Biggie-izm geldi. Her zaman asla gerçekten kaybolamayacağınızı söyler. *Eğer aynı yönde gitmeye devam ederseniz, eninde sonunda bir yere varacağınızı* söyler. *Gitmek istediğin yer olmayabilir ama artık kaybolmazsın.*

Teorisi mantıklı... teoride. Ancak her plansız gidilen yer iyi bir yer değildir. Bir gece kendimi San Francisco'nun bir bölümünde buldum.

olmak istemediğim bir yerde. Benzin almak için durduğumda, bir adam bana bıçak çekti ve cüzdanımı istedi. Kredi kartlarımın ve nakit paramın çoğunun bulunduğu gerçek cüzdan, Biggie'nin sürücü koltuğunun altındaki zemine cıvataladığı bir güvenlik kutusunda kilitliydi. Onun yerine başka bir cüzdana uzandım ve onu açtığımda yirmi dolarlık bir banknot ve bir banka kartı buldum.

"Elimdeki tek şey bu," dedim, omzunun üzerinden fırlatmadan önce.

O cüzdanı almak için koştu, ben de cipe atlayıp benzin almadan uzaklaştım. Karttaki bakiye sadece elli dolar civarındaydı, öldürülmemek için ödenecek küçük bir bedeldi.

Başımı eğiyorum ve Eamon'a gülümsüyorum. "Sanırım oraya vardığımızda anlayacağız."

Kitabımı geri verirken gözleri benimkilerle buluşuyor. Hüzün gitmiş, yerini özlem gibi görünen bir şey almıştı. Ama sonra göz kırpyor ve o da kayboluyor. "Hiç acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Bir şey söylemeliydin." Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarır ve barmene bir kredi kartı uzatır.

"Evet, şey.. zaman benden kaçtı."

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor ve bu sefer sismik bir değişim hissediyorum, öğleden sonranın hiç de kayıp olmadığına dair karşılıklı bir kabul. Belki de olmamız gereken yerdeydik. Belki de hâlâ öyleyiz.

Neredeyse her zaman biriyle yatacağımı bildiğim tek bir an vardır. İşte o an bu. Ve ağzının köşesindeki neredeyse fark edilmeyen kalkma, aynı sonuca vardığımızı düşündürüyor.

Gözleri benimkilerden ancak fişin altına adını karalayacak kadar ayrılıyor. "Daireme giden yolda bir kebabçı var."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Sırt çantamı omzuna aldı ve bir el uzattı. "Hadi o zaman."

Dışarıda hava soğumuş olsa da Eamon'un eli benimkinin etrafında sıcaklık ve kebab restoranı pub'ın hemen köşesinde. Dar dükkâna girdiğimizde kızarmış etin mis gibi kokusu bizi karşılıyor.

Duvara yaslanmış, paket servis tezgahından döner kebab ve kutu kola sipariş eden Eamon'u inceliyorum. Kısa, siyah saçları yandan ayrılmış ve yüzünden uzakta düzgünce taranmış. Kot pantolonu bol ve dar arasındaki mükemmel boşluğa düşüyor ve gömleğinin zeytin yeşili gözlerini ortaya çıkarıyor. Güçlü yönlerini nasıl kullanacağını öğrenmiş ya da birileri onun için kıyafet alıyor. Her iki durumda da dikkatim o kadar dağınık ki, ödemeyi teklif bile etmediğimi fark ettiğimde yolu yarılamıştık.

Bir apartmanın önünde durup bana el salladı. "Bu benim."

Eamon cam kapının kilidini açıyor ve bir tarafında posta kutularının, diğer tarafında da merdivenlerin bulunduğu bir koridora açılıyor. Onu binanın arka tarafına yakın bir asansöre kadar takip ediyorum. Beşinci kat için düğmeye basıyor ve kapılar kayarak kapanıyor.

Asansördeki hava aramızda artan gerilimle neredeyse çatırdıyor ve biz yan yana durup rakamların yükselişini izlerken Eamon, "Bil diye söylüyorum, seni tekrar öpeceğim ama bu sefer ciddi olacağım" diyor.

Sıcaklık içimde dönüyor, arasına ağır bir şekilde yerleşiyor. Yanmaktan korktuğum için ona bakmıyorum. Bu çok klişe bir şey - nedime ve sağdıcin birlikte olması - ama bu olmasını engellemek için bir sebep değil. "Tamam ama ben kebabımı yiyene kadar seks yapmayacağız."

Kahkahası alçak ve hafif. "Bu adil."

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. Eamon tekrar elimi tutuyor ve beni koridorda dairesine götürüyor. İçeride, paket servis çantasını ve anahtarlarını kapının yanındaki küçük masanın üzerine bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Ağzı dudaklarımı kaplıyor ve dili dudaklarımın kenarında gezindiğinde onu içeri alıyorum, farklı bir şekilde açım. Elleri kalçalarımaya kayıyor ve kollarımı boynuna doladığımda beni daha da yakınına çekiyor. Onu çok istiyorum ama henüz bunun tırmanmasına hazır değilim. Eamon'un beni çıplak görmesine izin vermeden önce yemeğe ve 4.000 millik yolculuk yorgunluğumu atmaya ihtiyacım var. Ama avuçları kıcımın etrafında kıvrıldığında ve vücudunun benimkine hazır olduğunu hissettiğimde, bahanelerim beyaz gürültüye dönüşüyor. Ellerimi saçlarına daldırıyorum, teller parmaklarımın arasından geçerken kalın ve yumuşak. Eamon ağızma doğru inliyor.

"Tanrım." Beni bırakırken nefes nefese kalmıştı. "Asansörde sakın davrandığımı sanıyordum ama beni tamamen çözdün. Biz, uh-" Boğazını temizliyor. "Kendimi rezil etmeden önce şu kebabları yesek iyi olur."

"Ve dünden beri duş almadım, yani..."

"Bundan bahsetmeyecektim," diyor Eamon, paket servis çantasını kaparken. Dairesi açık bir kat planına sahip, bu yüzden kapıdan mutfığa sadece birkaç adım var. "Ama biraz Taddy Finnegan'ın kıcı gibi kokuyorsun."

Omzunu yumrukluyorum, o da gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. Sanki seksi bir çekici ışınmışım gibi yine kendini uzaklaştırıyor. "Kebabını bitirdiğinde sana banyoyu göstereceğim."

Bitkilerle dolu, çalışmayan bir şöminenin yanındaki orta yüzyıl tarzı küçük bir masada yemek yiyoruz. Daire çok büyük değil ama tavanlar yüksek ve pencereler uzun. Duvarlar bembeyaz boyalı ve Eamon'un mobilyaları soluk bej renginde, nötr kırlentler serpiştirilmiş. Duvarda iki büyük geometrik sanat eseri asılı. Tüm daire minimalist bir İskandinav havasına sahip ama IKEA değil. Mükemmelliği nedeniyle Apartment Therapy web sitesinde yer alacak bir şey gibi. Ama burası insanların *içinde* değil *de etrafında* yaşadığı bir yer gibi. Kanepenin üzerinde birinin oturduğuna dair bir iz bile yok. Eamon'u sadece bir dakikadır tanıyorum ama burası *onun* gibi hissettirmiyor.

"Bu daireyi kendiniz mi dekore ettiniz?" Kebab kağıdını küçük parçalara ayırarak soruyorum. Rastgele erkeklerle seks yapmak beni hiçbir zaman germemiştir ama Eamon pek de rastgele biri sayılmaz. Yakında en iyi arkadaşımın kayınbiraderi olacak. Bu gece kötü geçerse, haftanın geri kalanı rahatsız edici olabilir.

"Eski kız arkadaşım kendini sosyal medya fenomeni olarak görüyordu," diyor Eamon.

"Ve her şeyi sakladın mı? Bu oldukça iyi bir hareket."

Gülüyor. "Daire benim, mobilyaların parasını ben ödedim. Sophie birkaç haftada bir e-posta atıyor, minderlerini ve bitkilerini almak için ne zaman uğrayabileceğini soruyor. Cevabım hep aynı. Asla."

"Vay canına."

Eamon bir lokma kebab çiğnerken başını sallıyor. "Evet."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Altı ay, yani..." Boğazını temizliyor. "Biraz kurak bir dönem."

Bu küçük duraklama o kadar yoğun bir kırılganlık içeriyordu ki Eamon'la seks mi yapsam yoksa ona çorba mı pişirsem bilemedim - ki bu hiç hoşuma *gitmeyen* bir duygu. Kalbi kırık adamlara çorba yapmam. Ben ilişki kurmam. Aşk yapmam. Ama bardaki öpücük beni her zamanki yörüngemden çıkardı ve ön kapıdaki öpücük beni uzaya fırlatmakla tehdit etti. Beynim bunun pervasızca bir karar olduğunu biliyor ama karnımın altında biriken ılık, yoğun arzu görmezden gelinemeyecek kadar fazla. Ona bir bakış attım. "Nazik olacağım."

Eamon, dişleri alt dudağına gömülürken duyulabilir bir nefes çekiyor. "İstedğin zaman sana banyoyu gösterebilirim."

"Şimdi." Dudak şeysi beni çözüyor, nefesimi çalıyor. "Şimdi olsa iyi olurdu."

Masadan uzaklaşıyor, arkasında paket servis kâğıtlarını bırakıyor ve sanki daha büyük adımlar bizi yatağa daha hızlı götürecekmış gibi odanın içinde dev adımlarla ilerliyor. Bir kemerden geçerek gözden kayboluyor. Banyonun kapısını açtığında dar bir koridorda ona yetişiyorum.

"Standart duş. Özel bir numara yok," diyor Eamon. "Ben yatak odasında olacağım." Söylemediği ama benim yine de duyduğum şey *acele* etmek.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Hayatımın büyük bir bölümünde seyahat ettim; önce babamla, sonra kendi başıma. Onca yıl, onca kilometreden sonra neyin önemli olduğunu ve neyin yer israfı olduğunu öğrendim. Sadece ihtiyacım olanı taşıyorum. Yıkanmadan haftalarca dayanabilen yün katlar giyiyorum ve duş rejimim tek bir ballı yulaf ezmesi çubuğundan oluşuyor, ancak her zaman seksi bir şeyler alıyorum - yakışıklı bir İrlandalı yatak odasında beni bekliyor olabilir.

En sevdiğim siyah dantelli sütyenimi ve ona uygun iç çamaşırimi giyerek koridordan Eamon'un odasına doğru yürürken temiz ve yalınayağım. Kapı aralığından onu yatakta uzanmış, gözleri kapalı, elini lacivert boxer'ının kabarıklığı boyunca boş boş ovuştururken görüyorum ve beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Göbeğimin arkasında ısı çiçekleri açıyor. İzlemek için kapı çerçevesine yaslanmaya çalışıyorum ama gıcırdayan zemin varlığını ele veriyor. Eamon'un eli hareketsizleşiyor ve dönüp bana bakıyor. "Merhaba, sen."

Yatak odasına giriyorum ve nihayet dairede bir yaşam olduğunun kanıtını görüyorum. Terry Pratchett'ın Diskdünya serisinin kitapları alçak şifonyerin üzerinde sıra sıra dizilmiş, bir sandalyenin üzerine yığılmış giysiler, duvara yaslanmış tuhaf şekilli bir tahta raket ve Eamon'un kömür grisi ketenlerden oluşan buruşuk yatağı. "Hâlâ çalıştığından emin olmak için mi?"

Gülüşü kısa ve sessiz. "Onun gibi bir şey."

"Yardım ister misin?" Odanın derinliklerine doğru ilerledim ve Yatak.

Eamon doğru dönüyor, eliyle başımın arkasını kavrarken ağzı benimkini kaplıyor. Bu öpücük daha önceki öpücüklerden daha ateşli, daha açgözlü ve "Bana sarılmasını istediğim senin *elin* değil" dediğinde ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

Sözcüklerim kuruyor, beni yatağa yaslarırken zekice bir espri ya da geri dönüş yapamıyorum. Dudakları boynumun kenarını okşuyor ve parmakları önünü kıvrarak aşağıya doğru çekiyor. Eamon'un atılganlığı seksi bir sürpriz ve seks sırasında ışıkları açık bırakmak benim sapkınlıklarımın biri. Ağzı dudaklarımın arasındaki geniş vadide gezinirken

Göğüslerim, sırtım beklentiyle yükseliyor. Dili göğüs ucumda dolaşıyor ve nefesim kesiliyor. Orada oyalanıyor. Öpüyor. Yalıyor. Sertleşmiş tepeyi dişlerinin arasında hafifçe yakalıyor. Sinir uçlarım o kadar aydınlanana kadar, odayı aydınlatabilirim. Ta ki daha fazlası için yalvaran kendi sesimi duyana kadar.

Eamon'un eli karnımdan aşağı kayıyor ve iç çamaşırımın ön kısmına dalıyor. Beni açarken dokunuşu nazik, ama parmak uçları tatlı noktayı sıyırdığında, kalçalarım bükülüyor ve tutkulu bir çığlık benden kaçıyor. "Oh, lanet olsun. *Eamon*."

Düşük kahkahası meme ucumun etrafında gürlüyor ve doğrudan merkezime sıcak bir ihtiyaç dalgası gönderiyor. Parmakları tembel daireler çizerek hareket etmeye başlıyor ve başım yastığa doğru düşüyor. Bir anda, duyularım serbest kalmaya doğru sarmal bir tırmanışa başlıyor. Eamon beni daha yükseğe çıkarıyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, ta ki bedenim kırılma noktasına kadar gerilene kadar.

Eli beklenmedik bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Nefesim kesildi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla ağrıyorum. Parmaklarım kalın çarşaf avuçlarını sıkıyor. Ve bedeni benimkinden uzaklaştığında inleme şeklimden utanmalıyım.

Eamon parmaklarını iç çamaşırama geçiriyor ve o aşağı indirirken ben de kalçalarımı kaldırıyorum. Yatağa geri yerleşmeden önce onları yere atıyor, iç uyluğumu öperken nefesi tenimde ılık.

"zorunda değilsin-"

Dili parmaklarının olduğu yerde geziniyor ve kelimelerim alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşüyor. Kalçalarım yukarı doğru kalkıyor. Baş döndürücü yükseliş yeniden başlıyor ve söylemeye çalıştığım her şey tutarsız, muhtaç sesler olarak dökülüyor. GPS ile klitorisi bulamayan erkeklerle ve sadece kendi ihtiyaçlarını önemseyen diğerleriyle seks yaptım. Ama Eamon telaşsız, dili en hassas tenime karşı acımasızca yumuşak. Bu yoğunluk neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Bakışları vücudumda gezinip benimkilerle buluştuğunda, tamamen çözülüyorum. Gözlerim kapanıyor. Kalçalarım onun ağzına karşı kıvranıyor. Bacaklarım titriyor. Bedenim salıverilmeyle sarsılırken adı boğazımdan dökülüyor.

Eamon boxer'ını çıkarıp komodinin çekmecesine uzandığında küçük artçı şoklar içimde dalgalanıyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup

prezervatifi taktıktan sonra bana kendini beğenmiş bir sırıtışla bakıyor, belli ki üzerimdeki kemik eritici etkisinden memnun ve onu tekrar arzuluyorum. Eamon vücudunu benimkinin üzerine yerleştiriyor, eğilip beni öpüyor, dudaklarında hâlâ benim tadım var. Ve nihayet içime girdiğinde *-elimi* ona sarmadığında- kısacık, mükemmel bir rahatlama anı hissediyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor, güzel yüzü zevkle kazınmış. "Şu anda ölebilirim. Bu iyi olurdu."

Kollarımı ona dolayıp parmak uçlarımı omurgasında gezdirirken kendi kendimden memnun gülümsemem dudaklarıma yayılıyor. Eamon titriyor, sonra ellerim kıcını kavrayıp onu daha da içime çekerken inliyor. O da aynı şekilde karşılık veriyor, yavaşça kalçalarını sallıyor.

Benimle en lezzetli şekilde dalga geçiyor.

Bedenlerimiz birlikte hareket etmeye başlar ve zaman askıya alınır. Dünya yok oluyor, geriye onun teninin benimkine değerken çıkardığı ses kalıyor. İniltir. Keskin nefesler. İlkel homurtular. Her vuruşta ürperti merkezime doğru ilerliyor. Eamon'un da benimle gelmesini istiyorum ama kendimi uçurumun kenarından yuvarlanmaktan nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum. Orgazmım bir dalga gibi üzerime çöküyor.

"Oh, lanet olsun. Evet," diye inliyor, bedenim onun etrafında kasılırken. Ellerini başımın iki yanına koyuyor, hızını artırıyor, derinlere doğru itiyor. Ta ki başı geriye düşene ve ağzından çıkan ses en görkemli halelujah'lardan biri olana dek.

Eamon bana doğru yığılıyor, yüzünü boynumun kenarına gömüyor. İkimiz de nefes darlığı çekiyoruz ve terden kayganlaşmış durumdayız ve onun ağırlığı beni dünyaya bağlayan tek şey gibi geliyor. Sanki pencereden Dublin gecesine doğru süzülebilmişim gibi. Beynim orgazm sonrası mutluluğun denizinde sürükleniyor.

"Tebrikler," dedim. "Ne için?"

"Kuraklık büyü bozuldu."

Sırt üstü düşerken gülüyor. "Beni barda öpmediğini."

"Bize söylendiği gibi havaalanında buluştuğumuzu düşünsene." Yan dönüyorum ve çenemi göğsüne yaslıyorum.

"Şu anda Tralee'de olacaktık ve ben de kardeşimle birlikte çocukluk odamda uyumaya hazırlanıyor olacaktım. Orası artık bir misafir odası, yani sadece bir oda var.

yatak," diyor. "Keane alınmasın ama seninle aynı yatağı paylaşmayı tercih ederim."

Gülümsüyorum ve o da saçlarımı şefkatli ve sevecen şekilde karıştırıyor. "Ailenin evi nasıl bir yer?" diye soruyorum.

"Dışarıda dört duvar var. Oldukça standart," diyor. "Ama içerisi tam bir kaostu, özellikle de yedimiz birden evde yaşarken."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Eamon yan gözle bana bakıyor. "Dublin'de yaşamamın nedeni ailemi ne sıklıkta göreceğimi kontrol edebilmek. Onları çok seviyorum ama ben tek çocuk olmak için doğmuşum."

Belki de dairesinin bu kadar sade ve düzenli olmasının nedeni budur diye düşünüyorum ama sonra dağınık yatak odasına bakıyorum ve teorim geçerliliğini yitiriyor. Onu neyin harekete geçirdiğini anlayacak kadar iyi tanımıyorum ve belki de en iyisi denememek. Seks yaptık diye ruhumuzu açmamız gerekmiyor.

"Dinle," diyor beni öpmek için başını kaldırarak. "Bu prezervatifin içinde marine olmaya başladım. Gidip hızlıca yıkanmam lazım."

Eamon banyodayken ben de yeniden düzenleyip iç çamaşırlarımı giydikten sonra bir bardak su içmek için mutfaka gidiyorum. Koridorun sonundaki gömme dolapta temiz nevresim buluyorum ve çarşafları değiştiriyorum. Islak noktanın büyüklüğünden biraz utanıyorum, ama tatlı bebek Taddy Finnegan, bu adam diliyle bir mucize. Sonunda sırt çantamdan bir atlet alıyorum ve Eamon banyodan çıktığında içeri giriyorum. Ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle beni kapıda durduruyor ve bunun tek seferlik bir gece olmadığını söylüyor. Ve bu konuda hiçbir şikayetim yok.

Ancak yatak odasına döndüğümde Eamon derin bir uykudaydı. Saat çok geç değil ama ışığı kapattığımda kıpırdamıyor. Seks sonrası kucaklaşmaya ihtiyacım yok. Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin geçici olduğudur. Bağlanma; uzun sürmez. Bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğramış olmam şaşırtıcı.

Sistemim hala Fort Lauderdale saatiyle çalışıyor, bu yüzden onu orada bırakıp balkona açılan Fransız kapısını açmak için oturma odasına doğru yürüyorum. Kapının yanındaki bir düğme bir dizi parıltılı ışığı aydınlatıyor, bunlar yumuşak ışıltılarını açık hava kanepesine, küçük bir sehpa ya yansıtıyor,

ve yıldız yasemini ile kaplı tırmanan bir kafes. Balkona çıkıp metal parmaklıkların üzerinden bakarken gecenin serin havasında tatlı bir koku süzülüyor. Aşağıdaki cadde sessiz ve tüm dükkanlar kepenklerini indirmiş. Hafta sonları gecelerin daha hareketli olduğunu hayal ediyorum, ama bu gece huzurlu.

Telefonumu kontrol ettim ve Stella'dan bir mesaj vardı. İRLANDA'YA GİDECEĞİNİ UNUTMUŞ AMA RESMİNİ TANIDI. SAÇINI KISA SEVDİĞİNİ SÖYLEDI.

Babam Stella ile yaklaşık on yıl önce, onu gezdirirken tanıştı. Amerikan Tilki Tazısı, Harvey. Köpeğin tasmaı bir kahve dükkanının açık verandasında babamın sandalyesinin bacaklarına umutsuzca dolandı ve büyük, hantal köpek neredeyse sandalyeyi deviriyordu. Mükemmel bir aşk romanı buluşmasıydı. İlk görüşte aşk. Ve sonsuza kadar birlikte olamayacaklarını öğrendikten sonra bile Stella ona sadık kaldı. Bana annelik yapmaya çalışmadığı için onu seviyorum ve babamla ilgilendiğı için onu seviyorum, ama bu tür mesajlar karmaşık duygular uyandırıyor. Bazen onun gönderdiği kişi olduğum için kızıyorum.

Cevap vermeden telefonu yere bırakıyorum, ama aniden gelen bir görüntülü aramayı işaret eden bir zil sesiyle yanıyor. FaceTime görüşmesi yaptığım tek kişi babamdır ve o görüşmeler kutsaldır.

Yüzü ekranda beliriyor. Her zamanki gibi gri saçları yetmişli yıllardan kalma ve siyah çerçeveli gözlüklerini takıyor. Onu gördüğüme sevinerek gülümsüyorum. "Selam, Biggie."

"En sevdiğim kız nasıl?"

"Biraz jet-lag oldum ama onun dışında iyiyim," diyorum. "Sen nasılsın?"

"Oh, bilirsin," diyor. "Beynim kontrolden çıkmış bir TARDIS gibi, bu yüzden nereye ineceğimi asla bilemiyorum, ama seni tanıdığım her gün kitaplara geçecek bir gün."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Bugün ilginç bir şey yapıyor musun?" "Çirkin Louie buraya geliyor," diyor. "Muhtemelen boktan konuşacağız ve

Belki bana bir dövme yaptırırım."

Louie Ferrari, Biggie yıllar önce Fort Lauderdale'e geldiğinden beri onun en iyi arkadaşı. Louie oto tamir işinden emekli oldu ama görünüşe göre hâlâ dövme yapıyor.

"çiğnemeniz gerek," diyor Stella, yüzü ekranda beliriyor.

Ruju kırmızı ve saçları Jane Fonda gibi şekillendirilmiş, 2018 dolaylarında. Stella çok fazla, ama babam onu deli gibi seviyor. Ben de onu seviyorum. Ve umarım yaş bana da ona olduğu kadar bağışlayıcı olur.

"Merhaba tatlım," dedi bana. "Anna nasıl? Büyük etkinlik için heyecanlı mı?"

"Onu henüz görmedim," diyorum. "Eamon beni havaalanından aldı ama yarın sabaha kadar Tralee'ye gitmiyoruz."

Kapının duyuyorum ve Biggie hızlı bir bakış atıyor. "Louie geldi," diyor. "Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum."

O gittikten sonra Stella'ya gerçekten nasıl olduğunu soruyorum. "Bugün iyi bir gün, ama eskisi kadar sık değil tatlım. Bazı günler beni tanımıyor ve o kadar sinirleniyor ki biraz korkuyorum. O her zaman çok yumuşak başlı biriydi ama o günlerde sadece... sadece kendinde değil."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Biggie'nin beni göndermesinin sebebi bu. Eve gitmeme sebebim bu. Bir yumruyu yutuyorum.

"Ama bu kadar yeter," diyor Stella. "Eamon kardeşi mi?"

"Evet."

"Keane kadar yakışıklı mı?"

Başımı kaldırdığımda Eamon'un yatak odasından balkona açılan kapıda üzerinde sadece boxer'ıyla durduğunu görüp gülüyorum. Yalnızca omuzları bile ona bir ağaç gibi tırmanma isteği uyandırıyor. Stella'ya cevap vermeme beklerken kaşlarını kaldırıyor.

"O daha yakışıklı."

"*Bu* düşünün fotoğrafılarını dört gözle bekliyorum olacağım," diyor. "Gidip çocukları denetlesem iyi olacak. Louie buradayken Biggie'nin ne yapacağı belli olmaz. İyi eğlenceler!"

"Yapacağım," diyorum. "Güle güle."

Bana parmaklarını salladı ve sonra gitti.

Eamon dışarı çıkıyor ve vücutlarımız birbirine değecek kadar yakınımaya oturuyor, teni serin havada sıcacık.

"Peki, ne kadarını duydun?"

"Çoğu," diyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"İyi misin?"

"Jet-lagged, mostly,"

diyorum. "Viski mi ot mu?"

Gülüyorum. "Viski harika olur."

"Geri geleceğim."

Eamon oturma odasının kapısında kaybolur ve birkaç dakika ortalıkta görünmez ama nihayet döndüğünde elinde viski yerine kupalar vardır. Kupalardan biri taştan, alt kısmı beyaz, kenarları yumuşak mavi. El yapımı gibi görünüyor. Diğerinin göbeğinin etrafında "gobshite" yazıyor.

"Keane'den yeni eve taşınma hediyesi," diye açıklıyor bana daha güzel olan taş kupayı uzatırken. Sıcak ve yukarı doğru yayılan aroması çok tatlı.

"Sıcak çikolata?"

Eamon tek omzunu silkiyor. "Bir kadeh Jameson ile kakao her zaman uyumama yardımcı olur."

"Teşekkür

ederim." "

değil."

Bir yudum alıyorum, sonra koltuğa yaslanıyorum. "Balkonunuz büyüdü." Eamon ayaklarını sehpanın üzerine koyarak, "Sophie'yle balkon konusunda büyük bir tartışma yaşadık, çünkü ahşap bir ızgara monte etmek ve küçük yasemin sepetleri asmak istiyordu," diyor. Ben de aynısını yapıyorum ve o da ayak başparmağını benimkine dayıyor. "Bunun bir tırmanma bitkisi olduğunu ve kontrol altında tutulmaması gerektiğini belirttim ve o da benim kafamı yedi. Ona Dublin'de bir apartman dairesinde yaşadığımızı ve Instagram'da yaşamadığımızı hatırlattığımda hesabı ... şey, bu bardağı taşıran son damla olabilir."

"Bak, seni sadece birkaç saattir tanıyorum, bu yüzden fikrimin ne kadar değerli olduğunu kabul et," diyorum. "Ama burası *senin* dairen ve burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor. Her ne kadar onun sıkıcı eşyalarını inadına saklamamı takdir etsem de, onları kutula. Ona söyle, eğer isterse arka tarafta çöp tenekesinin ya da burada her ne diyorsanız onun yanında bulabilir. Ve yüzde yüz o adi kaltak olduğum için, kutulardan birinin üstüne bir buket yasemin bırak."

Bana bakarken gözlerini kaçırın Eamon'a bakıyorum. Şok yoksa hayret mi yaşadığını anlayamıyorum, ta ki yüzüne bir gülümseme yayılana kadar

Yüzü. Omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor. "Bunun dahice mi yoksa şeytani mi olduğuna karar veremiyorum."

"İkisinden de biraz var."

Sıcak çikolatamızı içerken sessizliğe gömülüyoruz.

"Biliyor musun, bunu beklemiyordum." Eamon eliyle işaret ediyor. "Ama bugün oldukça harikaydı ve sen en azından birkaç gün daha İrlanda'da olacaksın, yani..."

Dirseğimle onu hafifçe dürtüyorum. "Sadece bana aşık olmayacağına söz verirsen."

"Bunun için çok az şans var." Kakaosundan bir yudum alıyor ve küçük alaycı bir atıyor. "Ne zaman bir kızın aradığım kişi olduğunu düşünsem, yanlış kişi olduğu ortaya çıkıyor."

"O zaman bu mükemmel bir çözüm," diyorum. "Ben zaten yanlış ."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Seyahat çantalarımızı ve kahve fincanlarımızı taşıyarak caddede ilerlerken Eamon'un saçları nemli ve gözleri siyah Wayfarers gözlüklerinin arkasında gölgelenmiş. Kot pantolon ve gri chambray gömlek giymiş, o kadar derli toplu bir tarzı var ki, onunla daha önce yatmamış olsaydım, tipim olmadığını düşünürdüm. Ama bu sabah yine programın gerisinde kaldık çünkü duşta tam da benim tipim olduğunu kanıtladı.

Köşeyi dönüp başka bir sokağa girdiğimizde, "Şehir merkezinde park yeri bulmak çok pahalı," diyor. "Benim dairemin özel bir yeri yok, bu yüzden bir yeraltı otoparkında yer kiraliyorum. Onu hava koşullarından koruyor."

Ben Valentina adında eski bir Wrangler kullanırken ona arabasını cinsiyetlendirdiği için seslenemem ama umarım Eamon bozulmamış lüks bir arabaya sahip olup en ufak bir toz zerresinde çıldıran adamlardan biri değildir. Dairesindeki mobilyaları o seçmemiş olabilir ama onları satın almaya gücü , bu da bana BMW ya da Mercedes gibi pahalı bir spor araba kullandığını düşündürüyor.

Kırmızı tuğlalı bir apartmana ulaşıyoruz ve Eamon'u bir rampadan yeraltı otoparkına kadar takip ediyorum. Soluk sarı bir Land Rover Series III'ün yanında duruyor - yedek lastiği kaputun üzerine monte edilmiş eski bir tane - ve ayakkabısını bağlamak için eğilmesini ya da spor çantasını omzuna yeniden yerleştirmesini bekliyorum. Onun yerine kot pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve arka kapının kilidini açıyor.

Ağzım açık kaldı. "Kapa şu lanet çeneni."

Eamon çantasını Rover'ın arkasına atarken gülüyor. Sırt çantamı omzumdan çıkarıp kendi çantasının yanına yerleştirirken aval aval bakıyorum.

Babam yıllarca birlikte restore edebileceğimiz bir Seri III bulmaya çalıştı ama motoru çalışmayanlar bile bizim için çok pahalıydı. Eamon'un Defender'ı mükemmel durumda olmayabilir ama restorasyon çalışmaları birinci sınıf. Bu araç ucuza gelmedi.

"Bütün işi kendiniz mi yaptınız?" diye sordum.

"Tanrım, hayır." Yolcu kapısını bana açarken gülüyor. "Bu şekilde satın aldım."

Rover'a tırmanırken arka tarafa bakıyorum, içe bakan iki yan koltuğu, daha sonra Discovery serisinde yankılanacak olan kavisli beyaz hardtop'u ve tüm analog düğmeleri ve vitesleri inceliyorum. Babam bu kamyonete bayılırdı ve burada olup göremediği için içimi bir hüznün . Tralee'ye vardığımızda ona birkaç fotoğraf göndermeyi aklıma not ediyorum.

Eamon sürücü koltuğuna geçer ve anahtarı kontağa sokar. Motor tekrar tekrar döner ama çalışmaz. Eamon anahtarı kapatır. İkinci kez dener. Motor yine çalışmak ister gibi ses çıkarır ama çalışmaz. Elinin topuğuyla direksiyona vurur. "Lanet olsun."

"Hiç kıvılcım alamıyormuşsun gibi geliyor," diyorum. "Ne?"

"Muhtemelen distribütör kapağı ya da buji telleri bozuktur." Kapıyı açtım. "Kapağı ve rotoru en son ne zaman değiştirdiniz?"

"Asla mı?"

Babam en iyi zamanlarında, nasıl tamir edileceğini bilmedikleri eski model araçları satın alan insanlar hakkında yargılayıcı olabilirdi, ancak ben bu sıcak görüşe hiçbir zaman katılmadım. Bence bir motorun nasıl tamir edileceğini bilmek akıllıca, ancak herkes mekaniğe yatkın değil. Eamon'un bunun için zamanı, becerisi ya da sabrı olmayabilir.

Defender'dan indim ve ön tarafa doğru yürüdüm. Yan mandalları açtım. Kaputu kaldırdım. Motor temiz görünüyor ama buji kablolarından biri yanmış.

"Büyük bir sorun değil," diyorum ön pencereden Eamon'a bakarak. Kaputu indiriyorum ve ellerimi tozluklarıma siliyorum. "Sadece yedek parça dükkanına hızlı bir yolculuk ve öğle yemeğinden önce yola çıkacağız."

Eamon en yakın dükkânı araştırıyor ve on dakika geçmeden bir taksi bizi bir oto yedek parça dükkânının önündeki kaldırıma bırakıyor. Tezgâhın arkasında arabalar hakkında bir iki şey biliyormuş gibi görünen yaşlı bir adam -altmışlı yaşlarının sonlarında olabilir- duruyor. Beni görmezden geliyor ve dikkatini Eamon'a yöneltiyor. "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

"1973 model bir Land Rover Series Three için kapak, rotor ve buji tellerine ihtiyacım var" diye cevap veriyorum.

Adamın kafası bana doğru dönüyor, sonra tekrar Eamon'a bakıyor, ya doğrulama ya da tercüme istiyor. Bu alışılmadık bir tepki değil. Gençken ciddiye alınmadığımda sinirlenirdim ama artık kendimi arabacılara kanıtlamaya çalışmayı bıraktım. Ben ne bildiğimi biliyorum ve onların görüşleri bunu değiştiremez. Ama Eamon omuz silkip "Az önce söylediklerini tekrarlayacağım, o yüzden gidip parçaları bulsan iyi olur" dediğinde bunu takdir ediyorum.

Adam uzun, dar bir sırada kayboluyor, giderken nefesinin altında mırıldanıyor. Eamon'un yanına sokuluyorum. "Bil diye söylüyorum, feminizm beni azdırıyor."

Güneş gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Rover'ımı nasıl tamir edeceğimi bilmen de benim için aynı şeyi yapıyor."

"Bunu aklımda tutacağım."

Gülüyor. "Jeep'inizle yıllarca seyahat ettikten sonra tüm tamir işlerini nasıl yapacağınızı öğrendiğinizi varsayıyorum?"

"Bildiklerimin çoğunu bana babam öğretti," diyorum. "Ama bir kısmı deneme yanılma yöntemi. Ve YouTube videoları."

Eamon sessizleşiyor, alt dudağını başparmağı ve işaret parmağı arasında oynatıyor ve kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama kafası tamamen başka bir yerde ve acaba sık sık kendi kafasının içinde mi kayboluyor yoksa başka bir şeyler mi oluyor diye merak ediyorum. Oto yedek parçacı elinde bir yığın kutuyla geri döndüğünde ve Eamon cüzdanına uzandığında daldığı hayalden sıyrılıyor.

Dönüş taksi yolculuğu da dahil olmak üzere, otuz dakikadan daha kısa bir sürede otoparka geri döndük. Küçük Leatherman çok amaçlı aletim ve Eamon'un ön koltuğun altına sakladığı küçük lokma anahtar seti sayesinde distribütör kapağını, rotoru ve tüm buji kablolarını -hatta iyi durumda olanları bile- değiştirmek için gereken aletleri bir araya getirmeyi başardım. İşim bittiğinde Eamon Rover'ın kabinine biniyor ve motor kükreyerek çalışıyor.

Yanına tırmanıyorum ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor. "Sen harikasın."

"Bu temel oto tamiriydi," diyorum gülerek. "Muhtemelen öğrenmelisin."

Eamon yine sessizliğe gömülür, tıpkı araba malzemeleri dükkanında olduğu gibi. Sonunda, "Komik bir şey duymak ister misin?" der.

"Elbette," diyorum ama ses tonu bundan sonra olacakların komik olacağına işaret etmiyor.

"Ulaşım şirketleri için lojistik sistemleri ve şehir planlaması için topografik araştırmalar yapan bir coğrafi bilgi şirketinde çalışıyorum" diyor. "Çok sayıda kullanım için dijital haritalar da yapıyoruz. Dublin'deki her yangın konumuna ya da İrlanda'daki tüm boru hatlarının yeraltı haritasına ihtiyacınız varsa, bunu yapıyoruz."

Yaptığı iş kulağa biraz yavan geliyor, özellikle de bütün gün bilgisayar başında oturmakla ilgili hislerim göz önüne alındığında, ama bununla nereye varmak istediğinden emin değilim. Sessiz kalıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Keane kelimenin tam anlamıyla tüm dünyayı dolaştı. Amerika'da yaklaşık dört yüz ulusal parkı ziyaret ettiniz," diyor Eamon. "Peki ben ne yaptım? Yetişkin hayatımın çoğunu diğer insanların gittiği yerlerin haritalarını yaparak geçirdim."

"Yapmak istediğin bu muydu?"

"İlk başta evet," diyor. "Ama yaklaşık üç yıl önce müdürlüğe terfi ettim, bu da daha büyük bir maaşla birlikte geldi. Land Rover'ı kendi tamiratımı yapmayı öğrenmek, karaya çıkmak için donatmak ve Avrupa, Afrika ve Asya'da seyahat etmek gibi büyük bir planla satın aldım. Bunun yerine, bir dizi başarısız ilişki, bir ipotek ve hayatıma daha fazla sorumluluk ekleyen bir işle sonuçlandı. Dürüst olmak gerekirse, sorumlu kişi olmaktan bıktım."

Bu hikayede daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Maceracı bir küçük kardeşe sahip olmakla ilgili bir şey olabilir. Ama Eamon'un çürüklerini zorlamak istemiyorum.

"Tamam.. Sophie hayatından çıktı. Şimdi seni durduran ne?" Gülüşü neşesiz. "Şu anda mı? Bir düğün."

Dün gece Eamon'un sevecek birini bulamamasıyla ilgili konuşmadan sonra, Keane'in evlenmesinin, özellikle de Eamon'un her zaman yanlış kadını seçtiğine dair yorumundan sonra, başka bir hassas nokta olup olmadığını merak ediyorum.

"Senden beni İrlanda'da hiç ama hep gitmek istediğin bir yere götürmeni istesem," diyorum, "beni nereye götürürdün?"

"Wicklow Dağları." Eamon düşünmek için bile durmuyor, bu da fırsat verilse yapacağı şeyleri düşünmek için zaten çok zaman harcadığı anlamına geliyor.

"Buradan ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık bir saat."

"Bir *saat* mi? Ve sen hala gitmedin mi? Bu kabul edilemez," diyorum. "Düğün cumartesiye kadar olmayacak. Bir kamp malzemeleri dükkânı bulalım ve ihtiyacımız olanı alalım. Beni Wicklow Dağları'na götür."

Eamon Land Rover'ı geri vitese takıp park yerinden çıkarken yanıt vermez. Rampayı çıkıp garajdan çıkıyor ve birkaç dakika sonra apartmanın karşısındaki bir noktaya paralel park ediyor.

"Benimle gel," diyor elimi tutarak.

Caddeyi koşarak geçiyoruz ve sessizce asansöre binip en üst kata çıkıyoruz. Eamon'u dairesinden ikinci yatak odasına kadar takip ediyorum, orada dolabın kapısını açıyor. İçeride bir yığın kamp malzemesi vardı.

-Çadır, uyku tulumları, hava yatakları, kamp ocağı, 12 voltluk soğutucu tarzı buzdolabı, tencere, mutfak eşyaları ve diğer küçük aksesuarlarla dolu plastik kutular. Eamon'da araba kampçılığının yanı sıra taşra kampçılığı için de malzemeler bulunmaktadır.

"Tüm bu eşyalar için küçük bir servet harcamış olmalısınız," diyorum.

Yanağının bir tarafında bir sırıtma beliriyor ve o gamze ortaya çıkıyor. "Bu bardağı taşıran son damla olabilir."

Gülüyorum. "Şok oldum."

"Sophie ve ben tamamen uyumsuzduk."

Uyumsuzluk hafif bir ifade gibi görünüyor ama fikrimi kendime saklıyorum. "Öyle görünüyor."

Eamon ellerini birbirine vuruyor, heyecandan neredeyse çatlayacak gibi oluyor. "Ne getirmemiz gerekiyor?"

"Kamp alanları var mı?"

"Kamp alanı yok. Sadece vahşi kamp."

Gülüyorum. "Doğrudan dalıyorsun, ha?" "Ya büyük oyna ya da eve dön."

Her şeyi dolaptan çıkarıyoruz ve ben de ekipmanı dağ kampı için gerekli temel parçalara ayırıyorum. İrlanda'ya özgü kuralları bilmiyorum ama eminim Amerika Birleşik Devletleri'ndekinden çok farklı değillerdir. İz bırakmayın. Kendinizi ve atıklarınızı yollardan, patikalardan ve su yollarından uzak tutun. Özel arazide kamp yapmak için izniniz olduğundan emin olun. Ben araba kampını tercih ediyorum çünkü içme suyuna, elektriğe ve diğer insanlara yakın olmaktan hoşlanıyorum - Jeep'imden yakındaki herhangi bir ağaca asılı bir hamakta uyumaktan bahsetmiyorum bile - ancak vahşi doğada kamp yapmak istediğim nadir zamanlar için elimde küçük bir taşra çantası bulunduruyorum.

Eamon ve ben malzemeleri iki sırt çantası arasında dağıtarak yükleri adil ve yönetilebilir tutuyoruz.

"Hiçbir şey bir yürüyüşü çok ağır bir çantayı taşımak kadar çekilmez hale getiremez," diye açıklıyorum. "Günlerce kamp yapmayacağız, bu yüzden fazla bir şey taşımamıza gerek yok."

Çantalar hazırlandıktan sonra kot pantolon ve spor ayakkabılarını değiştirip hava koşullarına dayanıklı bir yürüyüş pantolonu ve pahalı görünümlü patika ayakkabıları giyiyor.

Land Rover'a döndüğümüzde ve Eamon direksiyonun arkasına yerleştiğinde gülümsemesi ışıltı ışıltı. Dün barda cana yakın ve konuşkandı ama şimdi farkı görüyorum. Mutlu bir Eamon Sullivan'ın bir başka sapkınlığım olacağını asla tahmin edemezdim, ama o gülümseme içimi ısıtıyor... *her yerde*.

Dublin'den çıkarken bir süpermarkette duruyoruz.

Eamon alışveriş arabasını sürgülü kapılardan geçirirken ben de arabanın ön tarafına atlıyorum ve bazı yaşlı müşterilerin onaylamayan bakışlarına maruz kalıyorum.

"Tek gözlü bir kamp ocağıyla çok kapsamlı bir şey yapamayız," diyorum. "Ama uyarlayabileceğim bir tarifim var, kahvaltıda yoğurt ve en sevdiğin meyveyle yulaf ezmesi yeriz."

İçki şişelerini doldurmak için bir galon su ve bir kutu sangria ile birlikte tüm malzemeleri topluyoruz. Eamon şaraba bakıyor. "Bunu kim taşıyacak?"

"Kutudan çıktıktan sonra sadece plastik bir mesane. Çok kolay."

Cevap vermiyor ama kasada arkamda dururken çenesini omzuma yaslıyor. "Harikasin, Carla. Her şey için çok teşekkürler."

Bütün bunları yaparken."

"Evet, eğer son zamanlarda kimse sana söylemediyse, sen de büyüksün."

Kıçımı avuçlarken aynı anda yanağımı öpüyor ve her iki hareket de sırtımama neden oluyor. Şimdiden bu kaçamağın diğerlerinden farklı bir havası var. Genelde sadece seks arayan, duygusal açıdan olgunlaşmamış erkekleri tercih ederim çünkü gerçek duygular geçici bir ilişkiye ait değildir. Ama Eamon Sullivan gerçekten iyi bir insan ve seks yapmadığımız zamanlarda da ondan hoşlanıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Otoparkta, ben nefesimi tutup Anna'ya mesaj atarken Eamon 12 voltluk buzdolabına bozulabilecek şeyleri yüklüyor.

Ufak bir sapma yapıyoruz. Yarın Tralee'de olacağız.

Endişelenmeli miyim?

Azıcık bile değil.

Land Rover'a döndüğümüzde Eamon bana telefonunu uzattı. Eski tip gösterge panelindeki birkaç modern yükseltmeden biri olan müzik setine bağlı. "Biraz müzik çal."

Onun müzik uygulamalarından birini açıyorum, kendi hesabımla onunkini takip ediyorum ve en sevdiğim yolculuk çalma listelerinden birini açıyorum. Eamon gösterge panelinin ekranındaki çalma listesi başlığına bakıyor ve gülüyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Neye ihtiyacın vardı?" diye sordum.

"Neşeli bok."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Land Rover'ın açık camlarından rüzgar giriyor ve ben ziyaret ettiğim ülkeleri sıralarken ayaklarımı gösterge paneline dayıyorum. Babam ve ben Amerika Birleşik Devletleri'ni gezmeye başladık ama ben büyüdükçe ve kendime yetmeye başladıkça -özellikle de araba kullanmayı öğrendikten sonra- ufkumuzu genişlettik. "Babamla Kanada, Meksika, Porto Riko, Guatemala, Belize, Honduras, Kosta Rika, Hollanda, Belçika, Fransa, Almanya ve Danimarka'yı gezdik. Tek başıma Finlandiya, Karadağ ve Nikaragua'ya gittim."

"Birbirinden çok farklı üç yer," diyor Eamon.

"Gözlerimi kapattım ve haritaya bir dart attım."

"Ciddi misin?"

"Nikaragua oldukça ucuzdu," diyorum ona. "Dört ay boyunca bir sahil evi kiraladım, tüm yemeklerimi kendim pişirdim ve her sabah şafakta sörf yapmaya gittim. Karadağ'a sırt çantamla gittim ve son ayımı Budva'da sahile bakan tek odalı bir dairede geçirdim. Finlandiya çok pahalıydı, bu yüzden bütçemin elverdiği ölçüde kuzeyde bir kulübe kiralamaya ve birkaç hafta Kuzey Işıkları altında takılmaya karar verdim."

"Ya dart siyasi huzursuzluk ya da savaş olan bir yere düşseydi?" Eamon sorar.

"Haritadaki iğne deliği bağlayıcı bir sözleşme değildir. Dartı tekrar atıyorum."

Gülüyor. "Yeterince adil, ama bu kadar çok seyahat etmeyi nasıl karşılıyorsunuz?"

"Kar kuşlarının şehirde olduğu Kasım'dan Nisan'a kadar bulabildiğim her vardiyayı alıyorum," diye açıklıyorum. "Eğer biri hasta olursa, o gün çalışıyorum. Çift vardiya için gönüllü oluyorum. Müşterilerimizin kışını öpüyorum, bir sürü ucuz yemek yiyorum ve yarım yamalak mahallelerde berbat daireler kiraliyorum. Çok yorucu ama yılın geri kalanını özel kılıyor."

"Sürdürülebilirlik konusunda hiç endişeleniyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Altmış beş yaşındaki hayatınızı böyle mi hayal ediyorsunuz?"

Biraz güldüm. "Fort Lauderdale'de hâlâ kaç tane eski garson ve barmenin çalıştığını görsen şaşırırsın ama demek istediğini anlıyorum. Belki bir gün maddi açıdan daha istikrarlı bir hayatım olur ama geleceği çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

Eamon cevap vermiyor, ama yine aklının çalıştığını görebildiğimi hissediyorum ve her şey anlam kazanmaya başlıyor. Kendini benimki gibi bir hayatın içine sokuyor, onu deniyor. Bu sabah otoparkta benimle paylaştığı hayalin peşinden gitmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyor. Eamon Sullivan ister doğuştan ister sonradan olsun, Keane'den daha az düşüncesiz. Eamon'un gitme arzusu güçlü, ama aynı zamanda güvenle geri dönebileceğine dair güvence istiyor gibi görünüyor. Sanki birinin ona izin vermesini bekliyor.

"İş bulma konusunda endişelenmene gerek yok," diyorum. "Bilgisayar becerileri her zaman talep görecektir. Yolda çalışan grafikerler ve web tasarımcılarıyla tanıştım. Kendime yaşlı bir milyoner bulup ölümünü bir kaza gibi göstermek zorunda kalacak olan benim."

Eamon güler. "Neden bunu başarıyla yapabileceğini hissediyorum?"

"Biraz şeytani, biraz dahi." Ona sırtıyorum.

Koltuğumda kayıyorum, kapıya yaslanıyorum ve bacaklarımı orta koltuğa uzatıyorum. Çorapla kaplı ayak başparmağımı kalçasına dayıyorum. O da uzanıp elini ayağımın üstüne koyuyor ve nazikçe sıkıyor. Anna bana Sullivan'ların fiziksel olarak sevecen bir grup olduğunu söylemişti ve ben bunun ne anlama geldiğini pek anlamamıştım. Ama Eamon ne zaman elime uzansa ya da yanağımı öpse, bu bana küçük bir hatırlatma gibi geliyor: *Hey, şu anda seni düşünüyorum.* Çoğu erkek bu kadar samimi değildir. En azından benim tecrübelerime göre.

Dublin'den ayrıldığımızdan beri etrafımızdaki manzara daha az kalabalıklaştı. Daha vahşi. Daha yeşil. Ve yol kayalıklardan çok Appalachian dağlarına, karla kaplı zirvelerden çok inişli çıkışlı tepelere doğru tırmanmaya başlıyor. Wicklows, mor funda ve sarı karaçalıdan oluşan kalın, güzel şeritlerle çevrili otlaklarla kaplıdır. Eamon Rover'ı küçük bir ormanın yanındaki boş bir çakıl park yerine çeviriyor ve motoru durduruyor. Güneş kremi sürüyoruz ve Eamon tüm kapıları kilitlemeden önce ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için çantalarımızı iki kez kontrol ediyoruz.

"Hazır mısın?" Sırt çantamı omuzlarıma asarak soruyorum.

"Elimi tutuyor ve hayatında hiçbir şeye bu kadar hazır olmamış gibi gülümsüyor. "Gerçekten çok heyecanlı hissediyorum ve hiç kullanmadığım bir dolap dolusu kamp malzemesine sahip olduğum için oldukça utanıyorum."

Biggie ile ormanda ilk yürüyüşümü asla tekrar yaşayamayacağım. De Soto Ulusal Ormanı'ndaydı ve ben bırakmaya hazır hissedene kadar patikada elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Her zaman çocuk olmama izin verdi ama asla benimle aşağılayıcı konuşmadı. Bu anıya gülümsüyorum, kalbim biraz sıkışıyor ve Eamon'a.

"Artık başlıyorsun," diyorum, onun için heyecan duyarak. "Gerçekten önemli olan tek şey bu."

Parkurun ilk bölümü güzel ve ürkütücü bir çam ormanından geçiyor. Tamamen yalnız olduğumuzu hissediyoruz. Çok geniş ama bir o kadar da samimi, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi. Ağaçlar gökyüzüne doğru yükseliyor, ancak gölgelik o kadar yoğun ki neredeyse hiç güneş ışığı süzülüyor. Ağaçların alt dalları dikenli ve çıplak ve sanki aralarında uğursuz bir şey gizleniyor gibi. Ancak güneşin içeri girdiği yerlerde ağaç gövdeleri, zemin ve kayalar yosunlarla sarılmış, her şey yeşile bürünmüş.

"Sanki Orta Dünya'daymışız gibi hissediyorum," diyorum.

"İrlanda'nın Tolkien'in kitapları için ilham kaynağı olduğuna inananlar var," diyor Eamon. "Ancak diğerleri, kitaplar yazılana kadar ülkeyi hiç ziyaret etmediğini söylüyor, bu yüzden kim kesin olarak söyleyebilir?"

Tolkien'den bahsetmek beni beş ya da altı yaşına geri götürüyor. Babam her gece uykuya dalmam için çok fazla resimli kitap gerektiğini keşfetmişti, bu yüzden *Yüzük Kardeşliği*'ni yüksek sesle okumaya başladı. Biggie'nin Tolkien'in o yoğun düzyazısını yorumlamasına rağmen tüm kelimeleri anlayamıyordum ama elfler, hobbitler ve orklar fikri beni büyülemişti.

Bir gece yarı elf Elrond ve kızı Arwen'i okurken babama Arwen'in annesinin neden kitapta olmadığını sordum.

"Celebrían orklar tarafından esir alındı ve ona zarar verdiler," dedi. "İyileştikten sonra bile hâlâ çok üzgündü, bu yüzden Batı'ya, elflerin kendilerini daha iyi hissetmek istediklerinde gittikleri yere yelken açtı."

"Arwen annesini bir daha gördü mü?"

Biggie başını salladı. "Korkarım görmedi." "Annem Batı'ya mı gitti?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve bunun kendini toparlaması gerektiğinden kaynaklandığını sonradan fark ettim. "Onun gibi bir şey. Annen kendini daha iyi hissedeceği bir yere gitti."

"Onu bir daha görebilecek miyim?"

"Belki," dedi başımın üstünü öperek. "Ama sanmıyorum."

Eamon bir şey söylememi bekliyor ama Biggie'yle annem hakkında yaptığımız ilk ve son konuşmayı hatırlayınca boğazımda bir yumru oluşuyor ve konuşmakta zorlanıyorum. Taytımın cebinden telefonumu çıkarırken gözlerimin arkasına süzülen yaşları kırıştırıyorum.

"Bu anı gelecek kuşaklar için kaydetmelisin," diyorum. "'Kapıdan dışarı çıkmak tehlikeli bir iştir Frodo. Yola adım atarsın ve ayağını denk almazsan nereye savrulacağını bilemezsin."

Eamon'un beni izlediğini fark ediyorum, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık var ama Yüzüklerin Efendisi'nden yaptığım alıntıya sırtınca bu kırışıklık kayboluyor. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Yakındaki bir ağacın alçak bir dalına küçük bir tripod yerleştirip telefonumu monte ediyorum. Güneşin dokunduğu yeşil bir noktada Eamon'a katılmadan önce mesafeyi ve ışığı ayarlıyorum. O kolunu omzuma doluyor, ben de benimkini beline doluyorum.

"Samwise Gamgee üç deyince" diyorum. "Bir... iki... üç."

Ağaçtan tripodlu almadan önce uzaktan kumandalı deklanşörümün düğmesine basıyorum. Eamon'a geri dönerken, fotoğrafa gizlice bir göz atıyorum. Yeşil doygun ve zengin, gülümsemelerimiz ise gerçek. O kadar mükemmel bir kare ki Instagram hesabıma yüklemeyi düşünüyorum. Ta ki kendime yattığım erkeklerin fotoğraflarını asla paylaşmadığımı, çünkü internetin *tüm* işimi bilmesine gerek olmadığını hatırlatana kadar.

Eamon fotoğrafı onaylarcasına başını sallayarak, "Bu çok güzel," diyor. "Bana gönderir misin?"

Patikaya devam etmeden önce ona kısa bir mesaj atıyorum. Ormanda yaklaşık on beş dakika daha yürüdük, çoğunlukla sessizlik içinde

Düşen çam iğneleri üzerinde ayaklarımızın çıtırtısı ve ara sıra duyulan hışırtılı *kraa*

ağaçlardaki kuzgunlardan.

Ormandan çıktıktan sonra patika, yapraklı, bel hizasındaki eğrelti otlarının arasından geçen tek bir toprak yola dönüşüyor ve ben Eamon'un arkasına düşüyorum. İkimiz de nereye gittiğimizi tam olarak bilmiyoruz ama bu macera ona ait. Patikayı ilk deneyimleyen o olmalı. Yabani eğrelti otları yerini otlaklara ve kuru fundalıklara bırakıyor ve patika bir kez daha genişliyor. Bizi meraklı gözlerle izleyen küçük bir otlayan koyun sürüsünün arasından geçerken o da benimle birlikte geriye düşüyor. Sarı çiçeklerle patlayan karaçalı çalılarının yanından geçiyoruz ve ben yakın plan fotoğraf çekmek için duruyorum.

"Tanrım, burası çok güzel," diyorum elimi yumuşak mor bir funda tutamının üzerinde gezdirirken. "Tarihte tüm kıyafetlerimi çıkarıp funda yatmak isteyen ilk kişi olmadığımı eminim ama ben istiyorum."

Eamon'un kahkahası pislüğün bu tarafında. "Sanırım değilsin, ama kıyafet çıkarma işleminde yardıma ihtiyacın olursa bir iki el atmaktan memnuniyet duyarım."

Ona bakakaldım. "Nasıl bekâr olursun? Bunu mantıklı hale getir."

"Ben genellikle öyle değilim-" Boynunun arkasını ovuşturuyor ve düşüncesini yüksek sesle bitirmektense kanal tedavisi olmayı tercih ediyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Boş ver. Bilmiyorum."

Neyi söylemediğini merak ediyorum ama konuyu uzatmıyorum. Aramızda olan bu şey farklı olabilir ama yine de kısa vadeli. Seksle ilgili. Ve eğer Eamon Sullivan beni İrlanda'da bir dağın yamacındaki funda tarlasına yatırmak istiyorsa, bunu sorgulayacağım.

Patika zirveye doğru istikrarlı bir tırmanışa başlıyor. Eğim baldırlarımı ve kalçalarımı çalıştıracak kadar zorlu ama özel bir tırmanma ekipmanına ihtiyaç duymayacağımız kadar da yumuşak. Park yerinden ayrılmamızdan iki saat sonra dağın zirvesine ulaşıyoruz. Zirvedeki zemin aşağıdan daha kayalık ve diğer yürüyüşçüler tarafından inşa edilen bir çukur en yüksek noktayı işaretliyor.

Elimden biraz daha büyük, gevşek bir taş alıp Eamon'a uzatıyorum. "Bu onuru sen kazanmalısın."

"Sen olmasaydın burada olmazdım," diyor taş yığınının doğru eliyle işaret ederek. "Lütfen."

Eamon telefonuyla fotoğraf çekerken, ben de zirve kayasına tırmanıp, diğer taşları yerinden oynatmamaya ya da lanet olası şeyi devirmemeye dikkat ederek taşı tepenin yakınına yerleştiriyorum. Birkaç saniye sonra fotoğrafı bana gönderirken bir ping sesi duyuyorum.

"Benimle geldiğin için teşekkürler," diyor zirvede yavaşça yürüyüp manzarayı seyrederken. Uzaklara doğru uzanan dağların, aralarına dalmış yeşil vadilerin ve kabarık beyaz bulutlarla kaplı parlak gökyüzünün fotoğraflarını çekiyorum. Altımızda, uzun bir göl, yüzeyinde esen rüzgârla dalgalanıyor. Doğuda, İrlanda Denizi uzaktan parıltıyor.

"Küçük dağlarımız hakkında ne düşünüyorsun?" Eamon soruyor.

"Çok güzeller," diyorum. "Ama cipimi buradan yaklaşık yedi kat daha yüksek bir dağ geçidinden geçirdim, o yüzden biraz küçükler."

"Kimse palavracıları sevmez, Carla."

Gülüyorum. "Hey, ben bu yarımkürede hiç karaya çıkmadım. Bir gün sahip olacağın hikayeleri hayal et."

"Eğer
gidersen."

"Gittiğinde."

Eamon sırt çantasını açıyor ve bir kol kraker ile küçük bir tekerlek sert peynir çıkarıyor. Zirvenin gölgeli tarafında, sırtımızı kayaya dayayarak oturuyor, krakerlerimizi atıştırıyor ve peynirimizi paylaşıyoruz. Bulutların içinde yağmur olup olmadığı hakkında konuşuyor ve iyi bir kamp yeri bulmanın ne kadar süreceği konusunda tahminlerde bulunuyoruz. Tripodla bir selfie çekiyorum. Ama burası dünyanın üzerinde o kadar huzurlu ki uzun süre oturup sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

"Doğrudan Tralee'ye gitmediğiniz için kendinizi suçlu hissediyor musunuz?" diye soruyor.

"Biraz," diyorum. "Ama Anna pek düğün ya da bekârlığa veda partisi seven biri değil, o yüzden manevi destek vermek dışında yapabileceğim pek bir şey yok."

Eamon başını sallar. "Keane bana bekarlığa veda gecesi istemediğini söylediğinde biraz şaşırmıştım. Hayatı boyunca yeterince aptalca şey yaptığını ve akşamdan kalma bir halde ya da pişmanlıklarla evlenmeyi planlamadığını söyledi."

"Bu ikisi... ikili yıldızlar gibi," diyorum. "Yerçekimsel olarak birbirlerine bağılılar. Kendi ortak kütle merkezleri etrafında dönüyorlar. Başka kimseye ihtiyaçları yok."

"Çok güzel ve korkunç," diyor Eamon. Ben de gülüyorum. "Aynen öyle."

"Eğer geçmişim bir gösterge ise, ruh eşimi bulmaya çalışmaktansa bir kedi yavrusu evlat edinmem daha iyi olabilir-" Kendini küçümseyen bir kahkahayla devam etmeden önce sözünü kesiyor. "Ve bu konuşma resmen acınası bir hal aldı." Ayağa kalkıyor ve ellerini fırçalıyor. "Kendimi tam bir kukla haline getirmeden önce yola devam etmeliyiz."

Yemeği kaldırırken onu izliyorum ve bu kadar çok ağın arasından nasıl sıyrılabilmişini merak ediyorum. Keane'in uzun süre bekar kalması mantıklı. Temelde benim erkek versiyonum. Ama Eamon çekici, samimi ve sekste son derece iyi, bu yüzden ya berbat bir karakter yargıcı ... ya da onda yanlış olan bir şey var. Hangisi olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Patika, dağın karşı tarafından göle doğru devam ediyor. İnerken, başka bir dizi kas daha egzersiz yapıyor. Gölün kenarına vardığımızda ikimiz de hiç de seksi olmayan bir şekilde terlemiş ve yorgun düşmüştük. Çantamı bırakıyorum, maviliğe doğru yürümeye hazırım. "Su çok davetkâr görünüyor."

"Kamp alanına varana kadar bekle," diyor Eamon. "Eğer GPS'imde işaretlediğim yer tahmin ettiğim kadar iyiye, ayak parmaklarını daldırmak için çok daha özel bir yer olacak."

İç çekerek sırt çantamı omuzuma alıyorum ve dar, kayalık bir nehrin göle döküldüğü yere kadar kıyıyı takip ediyoruz. Nehir kıyısı boyunca kumlu sığılıkların karşıya geçmek için mükemmel bir yer oluşturduğu bir noktaya doğru yürürken suyun taşlara çarparken çıkardığı ses müzik gibi. Nehri geçiyoruz ve yaklaşık bir mil daha devam ediyoruz, ta ki Eamon bizi küçük bir ağaçlığın içinden geçirip nehrin kenarındaki çimenlik bir açıklığa götürene kadar. Burası تنها bir yer ve nehrin içinde minyatür bir şelale, altında da küçük bir havuz var. De Soto gibi bir yüzme çukuru değil ama ıslanmak için yeterince derin olabilir. En iyi yanı ise açıklığın güneşli tarafında çiçekli bir yama olması.

Heather. Eamon bana anlamlı bir bakış atıyor ve ben de aynı şeyi düşündüğümüzü bilerek gülümsüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Başka bir şey yapmadan önce sangria'yı kamp alanımızın yanındaki nehre daldırıyorum. Eamon, kurulumu sadece birkaç dakika süren çadırı boşaltıyor. Kamp pedlerini şişiriyor ve hafif uyku tulumlarını açıyoruz.

"Sanırım küçük bir yangınla kurtulabiliriz," diyor. "Patikadan uzaktayız ve ağaçlarla korunuyoruz, bu yüzden görülme şansımız çok az."

"Bana uyar."

Yakacak odun ve çıra toplamak için ayrı yönlere doğru yola çıktık ve ateş yakıldığında, dağın tepesinden yokuş aşağı yürüyüşümüzden bile daha fazla terlemiştim. Hiçbir şey giymeden soyundum ve doğruca nehre doğru yürüdüm.

İrlanda Florida gibi değildir. Yaz mevsimi sıcak bir ızgaranın yüzeyinde durmak gibi hissettirmez. Su kütleleri güneş tarafından banyo suyu sıcaklığına kadar hafifçe ısıtılmaz. Bu su ayak bileklerimin etrafında o kadar soğuk ki nefesimi çalıyor.

Kaygan kayaların arasından şelalenin dibindeki sığ havuza doğru ilerliyorum. Su, bir yüzme havuzunun sığ ucu kadar derin. Nefesimi tutuyorum ve tamamen batana kadar batıyorum, ama su o kadar soğuk ki, hemen geri çıkıyorum. "Yüce Tanrım."

"Hipotermiye girip ölmeye mi çalışıyorsun?" Eamon soruyor.

"Çok terli olduğum için bunun bir Rus *banyosu* gibi olabileceğini düşündüm. deneyim."

Gülmekten neredeyse iki katına çıkıyor. "Nasıl ?"

Sırt çantamdan Türk havlumu çıkarırken orta parmağımı ona doğrultuyorum. Yıllar önce almıştım ve benimle her yere geldi. Havaalanlarında gecelerken battaniye olarak, yastık bulunamadığında yastık olarak ve bir keresinde Palm Springs'te bir milyonerin havuzuna çıplak girdiğim için polis tarafından kovalanırken elbise olarak kullandım.

"Sıra sende," diyorum havluyu saçlarımı kurulamak için kullanırken. Uzun saçsız hayata henüz tam olarak alışmadım ama saçlarımın ne kadar

daha az zaman alır.

"Teşekkürler," der Eamon. "Ama hayır."

Ona yaklaşıyorum ve kalçalarımın uzanıyor, ama ellerini nazikçe itiyorum. "Ben orada, fundalıkta tek başıma olacağım. Terini yıkadıktan sonra gel beni bul."

O kıyafetlerini çıkarıp nehre girerken mavi bir çizgiye yemin ediyor, ben de havlumu funda üzerine seriyorum. Hayal ettiğim kadar yumuşak ya da güzel kokulu değil ama arkama yaslanıp minik mor çiçeklerin arasında başımı dinlendirdiğimde kendimi bir orman tanrıçası gibi hissediyorum. Selfie çekmek normalden biraz daha narsistçe geliyor ama bu duygu kutlanmalı. Ve Eamon'un yaklaşırken yüzünde beliren korunmasız özlem de bu düşüncemi doğruluyor.

"İstersen sana bu konuda yardımcı olabilirim." Sesi tereddütlü ve alçak.

Hiçbir zaman özellikle utangaç olmadım. Annem güzel bir kadındı. -ve hala da olabilir- bu yüzden iyi genlere sahibim ve vücudumun sonsuza kadar bu kadar harika kalmayacağını biliyorum. Reno'da sarhoşken strip poker oynarken ya da Finlandiya'da bir saunada çekilmiş müstehcen fotoğraflarıma sahip bir ya da iki kişi olabilir ama Carla Black'in çıplak fotoğraflarından oluşan gizli bir zulası olan kimse yok.

"Bu senin çıplak fotoğraflarını çekmek için bir bahane değil," diye açıklıyor Eamon, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Mezarımın üzerine yemin ederim."

"Sen ölmedin."

"Güveninizi sarsacak olursam beni öldüreceğinizi varsaymak yanlış olmaz. Bunu önleyici olarak düşün."

Telefonumu ona uzatırken gülüyorum ama vizörü vücuduma doğrultmuş halde tepemde dikilirken normalde hissetmediğim bir şekilde kendimi savunmasız hissediyorum. Güvensiz değil. Eamon Sullivan uzaktan yakından tehditkâr biri değil ve zaten olabildiğince samimi olduk. Ama bedenim -ve onu nasıl kullanmayı seçtiğim- benim zırhım ve ben hiç olmadığım kadar çıplığım. Sanki göğsüm ardına kadar açık ve Noel ışıkları yumağı gibi birbirine dolanmış sorunlarımı görebiliyor.

"Belki de bunu yapmamalıyız," diyorum ve bir an için fotoğraftan mı yoksa Eamon'la olan bu kaçamaktan mı bahsettiğimden emin olamıyorum.

Hemen hareket edip yanımda yere çöküyor. Telefonumla oynarken bana yakın ama dokunacak kadar değil. Ona bakmak için başımı çeviriyorum. Eamon gülümsüyor ve bu gülümseme yüzüne o kadar güzel şeyler yapıyor ki ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Deklanşöre basıyor. Sonuca bakmadan cihazı bana uzatıyor.

Ben fotoğrafa bakarken, "Burnunda çok hafif çiller olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. Portre modunda çekilmiş, bu yüzden odak noktası yüzüm ve etrafımı saran funda. Başka bir şey yok. Muhtemelen şimdiye kadar çekilmiş en iyi fotoğrafım ama bu sadece Eamon'un bende kimsenin göremediği bir şeyi görebildiği hissini derinleştiriyor. Heyecan verici ve korkutucu ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda.

"Bir değil." Öne doğru eğildi ve burnumun ucuna bir öpücük bıraktı, ardından dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Biliyor musun, nehir yüzünden hâlâ çok üşüyorum. Biraz ısınmaya ihtiyacım var."

Zırhım tekrar yerine oturuyor ve gülüyorum, bacağımı kalçalarının üzerine atıp ona sarılıyorum. "Öyle mi?"

Geniş gülümsemesi, bir elini sırtımın küçük kısmına dokundurduğunda daha ölçülü bir ifadeye dönüşüyor, parmak uçları tenime sıcak temas noktaları oluşturuyor. Kalçalarımı sallıyorum, yumuşak ipli şortunun altındaki sert çıkıntıya sürtünerek boğazından bir inilti çıkarıyorum. "Evet, kesinlikle."

Aramızdaki kumaş tabakası baş döndürücü bir sürtünme yaratıyor. Eamon'u kışkırtmak istemiştım ama bedenlerimizin birleştiği yerde ağrıyan bir ihtiyaç oluşmaya başladı. Başparmağını merkezimdaki sinir demetinin üzerinde gezdiriyor. Hızlı, titrek bir nefes alıyorum ve bu nefes bir zevk iç çekişi olarak geri akıyor. Göz kapaklarımda arkasında kıvılcımlar dans ediyor.

"Bana bak." Eamon'un sesi alçak ve boğuk.

Başparmağıyla benimle alay ederken gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarının yoğunluğu neredeyse dayanılmaz bir noktaya kadar elektrikleniyor ve paramparça olacaktım gibi hissedene kadar ona karşı küstahça sürtünüyorum. Bu ışıklar açıkken seks yapmaya benzemiyor. Daha önce olduğu gibi, sanki Eamon herkesin göremediği bir şey görüyor. Birden kendimi savunmasız hissederek gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, karanlığın korumasına kaçmak istiyorum.

"Bana bak," diye tekrarlıyor, sesi bu sefer daha yumuşak.

Bakışlarına yeniden odaklanıyorum ve aniden doruğa ulaşıyorum. Dudağımı ısıyorum, haykırmamaya çalışıyorum ama gırtlaktan gelen ses fundalıkta yuvarlanıyor. Ve tüm bu süre boyunca gözlerim Eamon'da, onun gözleri de bende.

Titreme azalana kadar.

Gülümseyene kadar.

"Teşekkür ederim."

Bunları nasıl karşılayacağımı bilemediğim için yüzüm ısınıyor. Bu adam savunmasızlığı nasıl iyi hissettirebiliyor? Neden o?

Eamon cebinden bir prezervatif çıkarıyor. Folyo paketi kapıp yırtarak açıyorum, o da şortunu kalçalarına kadar indiriyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp prezervatifi yuvarlamamı izliyor. Gözbebekleri büyümüş ve kararmış bir halde etrafına çöküşümü izliyor. Öne doğru eğiliyorum ve kolları dolanıyor, kalçalarım yükselip gövde mi onunkine sabitliyor. Köprücük kemiğimi ısıyor. Kulak memesini ısıyorum. Artık nazik değiliz. Açgözlüyüz, açgözlüyüz, öpüşürken ağızlarımız çarpışıyor.

"Çok ateşlisin." Kelimeler dişlerinin arasında gıcırıyor. "Yapamam-"

"Bırak."

Eamon bir kez yukarı iterken kalçalarımı sıkıca tutuyor. İki kez. Baş geriye düşüyor ve vahşi ve vahşi bir çığlık atıyor. Yere yığılmasını bekliyorum ama bizi yanlarımıza yatırıyor ve beni öpüyor. Vahşi enerjisi yerini şefkate bırakıyor, parmak uçları beni ısırıldığı noktaya hafifçe değişiyor. Üst dudağımı, alt dudağımı öpüyor. Ve geri çektiğinde, gülümsemesi yumuşak. "Sen lanet olası bir tanrıçasın."

Sessiz bir kahkaha atıyorum, çoğunlukla kendi kendime. "*Biliyordum.*"

★ ★ ★

Ben küçük propan ocağını kurup akşam yemeğini hazırlarken Eamon sönmekte olan kamp ateşini yeniden yakıyor. Tarifim, önceden paketlenmiş tüm malzemelerin tek bir tencereye atıldığı ve sadece kuskus kabaranaya kadar pişirildiği yapısız bir tavuk Marbella. Süslü görünmüyor ama yürüyüşle geçen bir günün ardından doyurucu ve lezzetli bir tadı var. Özellikle de buz gibi soğuk sangria ile yıkandığında.

Yemeğimizi yiyip temizlendikten sonra Eamon ve ben bir ağaca yaslanıp biraz daha sangria içiyor ve nehrin dans eden müziğini dinliyoruz.

Şelalenin kenarında, fundalıkta cıvıldaayan çekirgeler ve başımızın üstündeki yaprakları usulca hışırdatan rüzgâr. Tüm bedenim onunkinin yanında sıcak ve neredeyse mırıldanıyor. Bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzatıyor. "İrlanda'ya gelmeden önce ziyaret ettiğin son yer neresiydi?"

"Düğün nedeniyle bir yere gidecek vaktim yoktu, bu yüzden Meksika'nın güneyinde sörf yaparak birkaç hafta geçirdim," diyorum. "Oradayken biraz mantar yedim ve ayrılmadan önce yaptırdığım dövmenin saykodelik görüntüsünü gördüm."

Eamon biraz gülerek başını sallar. Sanki söylediklerim beklenmedik bir şeymiş gibi. "Hangisi?"

Tişörtümün kolunu yukarı çekiyorum ve ona kolumun arkasında, dirseğimin hemen üstündeki küçük çubuk ve dürtme dövmesini gösteriyorum. Ortasında bir güneş var ve her bir ışını ateşten çiçeklere geçiş yapıyor. Bana diğer dövmelerimi soruyor, ben de bazılarının arkasındaki hikayeleri anlatıyorum.

"Babanın Çirkin Louie adında bir arkadaşı mı var?"

Başımı salladım. "Ve sen sormadan söyleyeyim, normal görünümlü bir adam. İkisi de lakabın nereden geldiğini hatırlamıyor, sadece genç olduklarını ve işin içinde uyuşturucu olduğunu söylüyorlar."

"Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Eamon elini şortunun cebine soktu ve bir esrar çıkardı. Yaktı, bir nefes çekti ve bana uzattı.

"Babamın lakabı Biggie," diye devam ediyorum. "Gerçek adı Douglas, ama lakabı Çirkin Louie'den daha anlamlı çünkü Biggie 1.80 boyunda ve kamyon gibi yapılı. Eski bir lise tarih öğretmeni ama motosiklet çetesi filmlerindeki kötü adamlara benziyor."

"Bu çok özel bir tanımlama."

Telefonumu elime alıyorum ve 1970'lerin ağarmış saç stili, uzun favorileri, keçi sakalı ve siyah çerçeveli gözlükleriyle babamın yeni bir fotoğrafını bulana kadar fotoğraflarım arasında geziniyorum. Kolları yırtık, soluk kahverengi bir Flying Burrito Brothers tişörtü giyiyor. Onu siyah deri bir Harley'e binerken ya da birini dövmekle tehdit ederken hayal etmek zor değil. Ama babam hiçbir zaman yumuşaklıktan başka bir şey yapmadı.

"Tamam." Eamon başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bir sürü ilginç hikâyesi olan birine benziyor."

"Binlerce." Normalde babam hakkında konuşmam ama seks, sangria ve ot her yanıma gevşetti. "Orta Florida'da ırkçı bir ailede büyüdü ve onlardan kaçmak için orduya katıldı. Sonunda Vietnam'a gitmiş. Terhis olduğunda, GI Bill'ini orta öğretim diploması almak için kullandı ve yaklaşık kırk yıl boyunca lise öğretmenliği yaptı. Sonunda yazlarını bana nasıl yaşayacağımı öğreterek geçirdi."

"Peki ya annen?"

"Ben beş yaşındayken gitti."

"Oh." Sadece tek bir hece, ama empatiyle doldurmayı Eamon Sullivan'a bırakın.

"Onun öğrencilerinden biriydi. Yani, onun sınıfında bir genç kızken bir ilişkileri yoktu," diyorum. "Ama beşinci yıl buluşması için Fort Lauderdale'e döndüğünde... birbirlerine bağlanmışlar. Benden hamile kaldı ve hemen evlendiler ama bir çocuk ve neredeyse yirmi yaş büyük bir kocaya bağlı kalmak istemediğini anlaması sadece birkaç aldı."

"Bu..." Eamon ya ne diyeceğini bilemiyor ya da annemle babamın enkaz halindeki evlilikleri için uygun sempatik sözcükleri toplamak için zaman harcıyor. Annemle babam hakkında nadiren konuşmamın nedenlerinden biri, ikisini de kötü insanlar gibi göstermesidir. Ama babam anneme damat olmamış ya da genç bir kızın reşit olmasını beklememiş. Annem, sınıf arkadaşlarının en sevdikleri öğretmenlerini içki içmeye davet ettikleri geceye kadar listede bir isim, sınıfta dolu bir sandalyeydi. Onun için çok mu gençti? Kesinlikle öyleydi. Farklı bir seçim yapmalı mıydı? Öyle olsaydı burada olmazdım, o yüzden tarafsızlığım gölgeleniyor ama evet, muhtemelen. "Bir dizi talihsiz olay ve şüpheli hayat tercihleri," diyorum, boşluğu doldurmak.

"Annen için üzgünüm."

"Olma." Bir sopayla ateşi dürterek kıvılcımlar çıkarıyorum. "Tarihi yeniden yazma ve onun kalmasını sağlama şansım olsaydı, bunu yapmazdım. Babam mükemmel değil, ama annem annem olmaya ilgisini kaybettiğinde, iyi bir baba olmak için elinden geleni yaptı."

"Size cennet gibi bir çocukluk yaşatmış gibi görünüyor." "Her şeyi birlikte yaptık."

"Şanslısınız," diyor Eamon. "Yedi kişilik bir aileden geldiğinizde, yaramazlık yapmadığınız sürece ebeveynlerinizden nadiren bireysel ilgi görürsünüz. Bu da Keane'in neden bu kadar baş belası olduğunu açıklayabilir."

Sessizliğe gömülüyoruz ama bu arkadaşça. Eamon bardaklarımızı dolduruyor ve telefonunu sırt çantasının askısına takılı küçük bir hoparlöre bağlıyor. Telefonu bana uzatıyor. "Bu işte benden daha iyisin."

Babamın en sevdiği şarkılarla dolu bir listeye gelene kadar çalma listelerimi tarıyorum, çoğunlukla yetmişli yıllardan. O on yıldan sonra yapılan müziğin tamamen çöp olduğuna dair inatçı teorisi yüzünden sık sık tartışırdık.

"Hadi ama," dedi babam bir keresinde. "Seksenlerin saç gruplarının hepsi numaraydı, özleri yoktu."

"Bilemiyorum. O gruplardan bazıları, kalan tek orijinal üyesi kimsenin umursamadığı başçı olmasına rağmen hala turnede," diye belirttim. "Çok sıkı hayranları var."

"Çünkü nostalji müthiş bir uyuşturucudur."

"Bunu hala yetmişli yıllara tutunmaya çalışan adam söylüyor."

Bu anıya gülümseyerek çalma listesini karıştırıyorum ve ilk şarkı King Harvest'tan "Dancing in the Moonlight", yerden kalkmayacak kadar bulaşıcı bir şarkı. Babam yetmişlerden sonra iyi müzik yapıldığı konusunda yanılmış olabilir ama onun döneminden kalma pek çok harika şarkı var.

Eamon'a elimi uzatıyorum. "Benimle dans et."

Onu ayağa kaldırmama izin veriyor ve omuzlarını oynatıp kalçalarını sallamaya başlıyor ve ben de onun ölümcül kusuruna tanık olduğumu fark ediyorum.

Dirsekleri korkak bir tavuk manevrasıyla sallanırken, "Sekste bu kadar iyi olan biri için berbat bir dansçısın," diyorum.

Kulağıma doğru eğiliyor, sesi alçak. "Dans etmede daha iyi olmamı mı tercih edersin?"

Tüylerim diken oluyor ama gülüp . " et."

Kamp ateşinin etrafında, nöbet geçiren ceylanlar gibi dönerek eğleniyoruz. Sıçırıyoruz. Dönüyoruz. Avazımız çıktığı kadar şarkı söylüyoruz. Eamon kamp alanını görünmeyelim diye seçmişti ama yakınlarda biri varsa bizi mutlaka duyabilirdi.

Şarkı bittiğinde Eamon fincanlarımızı kapıyor ve ELO'nun "Mr. Blue Sky" şarkısının açılış tınıları havayı doldururken fincanlarımızı hızla indiriyoruz. O

elimi tutuyor ve şarkı boyunca gülerek eski usul jitterbug dansında elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Çalma listesi Earth, Wind & Fire'dan "September" a kaydığında ise en tatlı disko hareketlerimizi yapıyoruz. Üçüncü şarkının sonunda ikimiz de nefessiz kalmış ve sırtıyorduk.

"Çok şakacısın," diyor Eamon yere çökerek. Ellerini başının arkasına koyuyor ve yüzünü yıldızlara doğru eğiyor. Ben de onun yanına uzanıyorum. Birkaç ince bulut dışında karanlık gökyüzü yıldızlarla dolu. "Ve bu harika bir çalma listesi."

Biggie'nin en sevdiği şarkılardan oluştuğunu ve eskiden müzik yüzünden nasıl kavga ettiğimizi anlatıyorum.

"Tartışmalarımızı her zaman 'şu grubun berbat olmayan bir şarkısını' çalmamı isteyerek bitirirdi ama hangi şarkı ya da hangi grup olduğunu asla belirtmezdi" diyorum. "Ben de Pearl Jam ya da The Killers gibi rastgele bir şey seçerdim ya da ... tamam, Biggie Bastille'den nefret ediyormuş gibi yapardı, aynı benim The Flying Burrito Brothers'tan nefret ediyormuş gibi yaptığım gibi, ben de 'Pompei'i'yi çalardım. O da gülümser ve 'Evet, kastettiğim şarkı buydu' derdi."

Sesimde gizleyemediğim acı tatlı bir nota var ve artık babam hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gibi anılar güzel ama beni tanımayan bir yabancıyla görüntülü sohbet ettiğim günleri düşünmek istemiyorum. Yan dönüyorum ve Eamon'un profilini inceliyorum. Düz burun. Güçlü bir çene. Zayıf ya da çok kare olmayan bir çene. Alt dudağı lanet olası bir yastık gibi. Kimsenin bu kadar yakışıklı olmasına izin verilmemeli.

"Bana bakmayı kes," diyor gözlerini gece gökyüzüne sabitleyerek.

"Sadece kulaklarının biraz dışarıda kaldığını fark ettim."

"Siktir git."

Gülerek, seksi bir şey söylemek üzereymişim gibi yaklaşıyorum.

Onun yerine, dilimi kesinlikle seksi olmayan bir şekilde kulağına sokuyorum.

"Lanet olsun!" Dik oturuyor ve kulağını çekiştiriyor. "Bu iğrenç."

"Gerçekten mi? Dilimin girdiği bazı yerlerden sonra, *kulağın* çok mu uzakta?"

Eamon'un kahkahası . "Gerçekten birine ihtiyacım var, belki bir terapistle. -Tüm bu alışverişin beni neden tuğla gibi sertleştirdiğini açıklamak için."

"Kaçamak yapmanın amacı da bu zaten." Çalma listesi Neil Young'ın "Harvest Moon" şarkısının Lord Huron cover'ına kayarken ayağa kalkıp bacaklarımdaki çimleri fırçalıyorum. "Hiçbir şey ruh halini fazla düşünmekten daha hızlı öldüremez."

Eamon ayağa kalkıyor ve beklenmedik bir şekilde beni kollarının arasına alıyor. Bir eli belimde, beni nazıkçe kendine doğru çekiyor. Bu şarkı benim favorim. dayanılmaz derecede romantik bulduğum bir şarkı ve melodi kendini bu adamın anısına bağlamasın diye neredeyse geri çekiliyorum. Ama Eamon beni nazıkçe döndürüp geri getiriyor ve yüzüne baktığımda, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Ona ne düşündüğünü sorabilirim ama bu anı bozmak istemiyorum. Bunun yerine, başımı omzuna yaslıyorum ve sönmekte olan közlerin ışığında birlikte sallanırken, bana hasat ayının altında yabancılar, aşıklar ve aşk hakkında usulca şarkı söylüyor.

Şarkı bittiğinde Eamon elimi tutuyor ve beni çadıra götürüyor. Ağzı benimkini buluyor ama öpücükleri durgun ve tatlı. Aynı telaşsız tempoyla kıyafetlerimi çıkarıyor, vücudumun ortaya çıkan her bir parçasını yeni bir keşifmiş gibi inceliyor. Ve sonunda doyup tükendiğimizde, göğsünü sırtıma bastırdığında, Eamon Sullivan gibi bir adamın gitmesine nasıl izin verildiğini anlamaya çalışıyorum.

Bölüm 7

Wicklow Dağları'ndan çıkıp bizi Tralee'ye götürecek otoyola doğru dar bir yoldan ilerlerken Eamon sessiz. Yulaf ezmesinin biraz pütürlü olmasına rağmen, kahvaltı sırasında gayet iyiydi ve hatta kamptan ayrılırken isimsiz küçük bir melodi ıslık çaldı. Vadi boyunca farklı bir patikayı takip ettik, gölün karşı tarafını dolaştık ve ikinci bir nehrin kıyısı boyunca uzanan başka bir çam ağacının içinden geçtik. Eamon nehrin sığılıklarından geçerken beni bir tahıl çuvalı gibi omzuna attı ve ayağa kaldırdıktan sonra öptü. Ama otoparktan ayrıldığından beri kendi kafasının içinde kaybolmuş gibiydi.

Müziğin sesini kısıyorum. "İyi misin?"

"İrlanda, Amerika'da sahip olduğunuz türden off-road parkurlarıyla tanınmıyor" diyor. "Varlar ve biraz zorlu birkaç yeşil şeridimiz var, ancak Moab veya Rubicon Trail gibi bir şey bulamazsınız."

Bunun nereye varacağını merak ederek parmağımla kalçasını dürtüyorum. "Bu arada ikisini de yaptım."

"Evet, ama kimse sana sormadı." Eamon sırtıyor ve göğsümdeki gerginlik azalıyor. "Birkaç ay önce -Sophie'yle ayrılmadan önce- uyumakta zorluk çekiyordum. Bir gece internette dolaşırken Donegal'de kullanılmayan bir demiryolu hattının koordinatlarını buldum. İlgimi çekti çünkü Rover'la henüz off-road yapmamıştım ve buranın başlamak için ilginç bir yer olabileceğini düşündüm."

Diğer yönden beyaz bir esnaf kamyoneti yaklaşıyor ve dar yolda yan yana geçerken iki aracın yan aynaları neredeyse öpüşürken kapı kolunu sıkıca kavıyorum. Dünyanın her yerinde böyle yollar var ve ben de birkaç tanesinde yolumu bulmuştum ama yolcu koltuğunda oturup da sürücü ya da üzerinize gelen araç üzerinde hiçbir kontrolünüz olmadığında durum değişiyor. Eamon'a bakıyorum ama o hiç etkilenmemiş.

"Sophie'bir video gösterdim ve kırlarda çıkmak isteyip istemediğini sordum," diyor. "Filtrelenmiş fotoğraflarını yayınlamaktan yeterince mutlu oldu."

güzel pastel sarı Defender'ı Instagram'koymuş ama gerçekten off-road yapma fikrine burun kıvrımış."

"Zaten onun en büyük hayranı değildim," diyorum. "Ama şimdi... o benim için öldü."

Eamon güler. "Ve bana."

"Bu demiryolu buradan ne kadar uzakta?" Koşmayı düşünmese bundan bahsetmeyeceğini düşünerek soruyorum.

Bir dizi sarsıcı tümsekten geçerek yola odaklanıyor. Arazi lastikleri işlerini yapıyor ama eski Land Rover'lar -eski Jeep Wrangler'lardan farklı olarak- hiçbir zaman yaratık konforu için tasarlanmadı. Kaldırım düzleşene kadar kapı çerçevesini tekrar kavriyorum.

"Yaklaşık dört saat," diyor Eamon.

"Peki oradan Tralee'ye?"

Düşünüyor. "Beş, belki altı saat."

Anna gelinzilla tipi değildir. Beni nedimesi ya da en iyi arkadaşı olarak kovmayacak. Onun iyi niyetiyle oynamak istemiyorum ama İrlanda'da biraz off-road yapma şansı -özellikle de direksiyonun başında yakışıklı bir İrlandalı varken- reddedilemeyecek kadar cazip. "Tamam ama Anna ve Keane'e haberi verme sırası sende."

Çimenli bir çayırın kenarındaki yoldan çekilir ve çalan telefonunu hoparlöre alır. Keane cevap verir. "Nasılsın? Yolda mısın?"

"Evet, çok iyiyim. Ama beklediğimizden biraz daha geç kalacağız. Son dakika, kaçınılmaz iş meselesi."

"Eamon." Keane'in sesi alçak ve ciddi. "Sen benim sağdıcımsın ve lanet yüzükler sende."

"Her şey girecek," diyor Eamon. "Yarın öğleden sonra orada olacağız."

Keane tanıdığım en konuşkan insanlardan biri, bu yüzden sessizliği bunaltıcı. Ayrıca Anna'yı mutlu için gezegenleri yeniden hizalayacak türden bir adam ve bu off-road planı hakkında ikinci kez düşünmeye başlıyorum. Keane derin bir nefes verdiğinde Eamon'a kaçmamız gerektiğini söylemek üzereydim. "Annem zaten geç kalman konusunda beni uyarıyordu. Nerede olduğunun benim sorumluluğumda olmadığını söylediğimde pek hoşuna gitmedi ve onu daha ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyorum."

"Artık benim gibi olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun," diyor Eamon. "Ne?"

"Hiçbir şey. Unut . Sana yemin ederim, yarın orada olacağız."

"İyi," diyor Keane ama ses tonu bu konuda hiçbir şeyin iyi olmadığını açıkça ortaya koyuyor. "Sadece... lütfen bunu berbat etme."

"Yapmayacağım," diyor Eamon.

Keane bağlantıyı kestikten sonra, "Bana yüzüklerin sende olduğunu söylememiştin," diyorum. "Söyleseydim şu anda Donegal yolunda olur muyduk?"

". "Peki o zaman."

"Tamam. Hadi yapalım şu işi." Kullanılmayan demiryolunun navigasyon koordinatlarını ayarladım ve bizi Tralee'ye götürecek yola ulaştığımızda Eamon batı yerine doğuya yöneldi. Zamanın daha sınırsız olduğu dünün aksine, Rover'ın içindeki neşe havası çekilmiş. Eamon'un omuzları ensesine tırmanıyor gülümsemesi sanki eğlenmekten çok bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyormuş gibi sert ve düz bir çizgiye dönüşüyor. Ama yıllarca seyahat etmek beni diğer insanların sorunlarına karşı sertleştirdi ve kendime İrlanda'ya iyi vakit geçirmek için geldiğimi hatırlatıyorum, Eamon'un terapisti olmak için değil.

Ayaklarımı yere doğru kaydırıyorum ve spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Kenara çek.

Ben sürüyorum."

★ ★ ★

Ön camdan önümüzde uzanan ve bir koyun sürüsü tarafından tamamen geçilmez hale getirilen küçük kırsal şeride bakarak, "Gerçekten bunun bir romantik komedi kurgusu olduğuna inandım," diyorum.

Onlara korna çalmayı deniyorum ama bu da tüylü hayvanların yolun etrafında sinirli bir şekilde dolaşmasına neden oluyor, dağılmak yerine birbirleriyle yer değiştiriyorlar. Orta Amerika'da, ana yolun ortasında uyuklayan bir köy köpeğinin etrafından dolanmak alışılmadık bir durum değil, ancak bu şerit yığılmış taş çitlerle çevrili, bu da etrafından dolaşmayı imkansız kılıyor.

Abartılı bir hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi de arkamdan özel asistanıyla ilişki yaşayan sıkıcı nişanlıma evlenme teklif edeceğim Dublin trenimi kaçırdım."

Eamon gülerken yanakları gamzeleniyor ve ben kalbimin kaburgalarımın kafesini kırmaya çalışıyormuş gibi tekmelemesini görmezden geliyorum.

"İlk İrlanda trafik sıkışıklığına hoş geldiniz,"

diyor. "Ne kadar süre böyle kalıyorlar?"

Omuz silkiyor. "Ne kadar sürerse."

"Yeterince uzun..." Düşüncesini kendisinin tamamlamasına izin vererek sözümü kesiyorum.

Bunu yaptığında gözleri açılıyor. "Bunu ğrenmenin tek bir yolu var."

Eamon kendini koltukların üzerinden fırlatır ve bir gümbürtüyle Rover'ın arkasına yuvarlanır. Bir süre sessiz kalır. Sonra: "Ow. Sullivan'a hem koreografi hem de teknik için sıfır puan."

Gülmemek için kendimi zor tutarak dışarı çıktım ve etrafta dolaştım. Arka kapıyı açtığımda Eamon tişörtünü çoktan çıkarmıştı. İssız bir köy yolunun ortasında ayaküstü sevişmek için tamamen soyunmamıza gerek olmadığını söylemeye başladım ama çok güzel bir göğsü var. Yeterince belirgin. Yeterince kıl var. Konuşmak yerine, gözlerimin pantolonunun önünde kaybolan izi takip etmesine izin veriyorum, sonra yüzüne bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, en küçük bir kıvılcım havayı patlatabilirmiş gibi hissediyorum.

"Lanet olsun," diyor Eamon, kalçalarına sarıldığında. "Bana ne yaptın sen?"

Aramızdaki şeylerin bu kadar çabuk kızışması sinir bozucu. En ufak bir dokunuş beni nasıl da ateşliyor. Yüzünü tutarak onu öpmek için eğiliyorum, dilimi üst dudağının i kenarı boyunca gezdiriyorum. Homurdanıyor ve elini gmleğimden yukarı kaydırıyor, başparmağı meme ucuyla buluştuğunda nefesim kesiliyor.

İşte tam o anda -koyunlar, yol ve İrlanda'nın kendisi tamamen ortadan kaybolduğunda- cama bir tıkırtı geliyor. Eamon'un eli hareketsiz kalıyor ve ikimiz de dönüp baktığımızda Rover'ın yanında duran ifti şapkalı yaşlı bir adam görüyoruz.

"Lane temiz," diyor, sesi sanki kendimizi dizginlemekteki mutlak yetersizliğimize tanık olmamış gibi sert ve gerçekçi.

Eamon'un omzunun üzerinden, yolun kenarında oyalanan yalnız bir koyun görüyorum, karşı meradaki sürünün geri kalanına katılmadan önce son bir ot kemirmeye alışıyor. Eamon elini kaldırıyor ve

Çiftçinin de oyalandığı pencereye dönmeden önce saçlarını karıştırıyor.
"Teşekkür ederim."

Adam uzaklaşmadan önce bir el kaldırıyor.

Eamon bana bakıyor, ağzının kenarı seğiriyor ve ben tamamen kendimi kaybediyorum. Uzun bir süre sadece gülüyoruz. Ve kahkahalarımız ara sıra kıkırdamalara dönüştüğünde, birbirimize bakıyoruz ve tekrar çözülüyoruz. Çıldırmandan işlevimizi yerine getirebileceğimiz noktaya ulaşmamız sonsuza kadar sürüyor.

"Bu benim için bir ilkti," diyor gömleğini geri çekerken.

"Hangi kısmı?" Avucumun kenarıyla gözümün kenarını siliyorum.
"Defender'da seks yapmaya çalışmak mı, köy yolunda seks yapmak mı, yoksa bir çiftçi tarafından neredeyse suçüstü yakalanmak mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Sanırım bunları da yapılacaklar listemden çıkarabilirim."

"Gerçekten yapılacaklar listen var mı?" Ön koltuklara döndüğümüzde Eamon soruyor.

"Pek sayılmaz. Bir şey yapmak istersem, onu yapmaya meyilliyimdir. Ve umarım ölmem ya da hapse girmem."

"Tutuklandınız mı?"

"Henüz değil."

"Şimdiye kadar yaptığınız en pervasız şey neydi?"

"Florida Keys'teki Bahia Honda eyalet parkında kamp yaparken Key West' arkadaşlarının küllerini savurmak için orada bulunan birkaç adamla tanıştım," diye anlattım. "Bir sürü tekila içtik ve ertesi sabah tek başıma, bir ada ötede, birinin arka bahçesindeki hamakta uyandım. Ayakkabılarım kayıptı ve cebimde bir gün önce yanımda olmayan iki yüz pesoluk bir not buldum. Tekila ve peso arasında olan her şey bir muamma... ve bu beni rahatsız ediyor çünkü tamamen giyiniktim ve tamamen kuruydum ama para ıslaktı."

Eamon sanki ikinci bir tam boy kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Bu çok... tehlikeli."

Tehlikeli kelimesini kullanmak istemediğinden eminim ama haksız da sayılmaz. Biggie'nin beni yuvamdan atmasından sonra tamamen kopmuştum ki ilk birkaç yıl pervasızlık benim imza stilimdi. Birçok

Hikayelerimin çoğu -hatta en iyileri bile- ibretlik hikayelerdir, ancak bir kötü karardan diğerine savrulmak yalnızlığa, korkuya ya da üzüntüye çok az yer bıraktı. Ve o zamanlar, Biggie'nin kayıp gittiğini düşünmek zorunda kalmamak için ölmeyi umduğum günler oldu. Böylece onu göremezdim.

"Uzun zaman önceydi, hayatımın en kötü dönemindeydim." Eamon'a başka bir şey sorma şansı bırakmadan devam ediyorum. "Artık o kadar vahşi değilim, yine de seninle bir Land Rover'ın arkasında güvenilebileceğimden emin değilim."

Gülüyor. "Bu teoriyi tam olarak test edememiş olmamız çok yazık."

"Doğru, ama..." Motoru çalıştırdım, vitesi birinci vitese taktım ve ayağını debriyajdan çekti. "Burayla Tralee arasında kilometrelerce yol var."

★ ★ ★

Öğleden sonra erken saatlerde Eamon'un koordinatlarının bulunduğu yere ulaşıyoruz ve bakımsız kalmış bir tren istasyonunun yakınında duruyoruz. Wicklows'ta sadece bir gün geçirmeyi planladığımız için yiyeceklerimizin çoğu bitmişti ama peynir, kraker ve elma dilimlerinden oluşan bir piknik hazırladık. Kendim için bir fincan sangria dolduruyorum ama Eamon bilmediği bir yolda araba kullanırken kafasını dinlemek istediğini söylüyor.

"Sence ne kadar sürer?" Uzun çimenlerin üzerinde bağdaş kurup karşılıklı otururken soruyorum.

"Araştırmalarım göre demiryolu hattı yaklaşık elli kilometreymiş," diyor. "Arazinin kalitesine bağlı olarak bir buçuk saat kadar sürer diye tahmin ediyorum. Daha sonra ya vahşi kamp yapabiliriz ya da gece için bir otel bulabiliriz. Sabah ilk iş yola çıkarsak, söz verdiğimiz gibi yarın öğleden sonra Tralee'de oluruz."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Beni kırmadığınız için teşekkür ederim." Land Rover'ı işaret ediyor.

"Seninle dalga geçmiyorum, Eamon. Bu eğlenceli olurdu. seks."

Öne doğru eğiliyor, oturma pozisyonundan emekleme pozisyonuna geçiyor ve çıkana kadar beni çimlerin üzerinde geriye doğru itiyor. Eamon beni tekrar öpüyor ve

tekrar, yavaşça, tatlı bir şekilde. İşleri daha ileri götürmek için hiçbir hamle yapmıyor ve birkaç öpücükten sonra dudaklarını alnıma değdirip arkasına yaslanıyor.

"Nasıl hala bekarsın?" diye soruyor. "*Bunu* mantıklı hale getir."

Bir an ne diyeceğimi bilemeden öylece uzanırken bulutlar tepemde süzülüyor. Daha fazlasını arzulamakla kaçma dürtüsü arasında gidip geliyorum. Uçmak tanıdık. Rahat. Ama özlem... Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden ikincisini seçiyorum.

"Çünkü kimse beni yakalayamaz." "Hiç deneyen oldu mu?"

Nikaragua'ya dart attığım konusunda Eamon'a yalan söylememiş olsam da orada bu kadar uzun süre kalmayı planlamamıştım. Ucuz olduğu için gitmişim ama oraya vardığımda Camilo Vega ile tanıştım. Yerel sörf okullarından birinde eğitmendi ve ilk başta her sabah işten önce bir sörf seansını sıkıştırırken birbirimize el salladık. Daha sonra kısa sohbetler ettik, ardından o günkü derslerini bitirdikten sonra küçük plaj barlarından birinde takıldık. İzin günlerinde gelgit havuzlarını keşfettik, kaplıcalarda ıslandık ve yakındaki vahşi yaşam koruma alanında yumurtadan çıkan deniz kaplumbağalarını izledik. Ve bir gece, ikimiz de çok fazla içtikten sonra, Camilo'yu casitama geri götürdüm.

Ailesiyle birlikte sahile giden yolun yukarısında yaşıyordu ama Popoyo'da kaldığım dört ay boyunca benimle kaldı. Görünürde hiçbir şey değişmedi. Her sabah Camilo işe gitmeden önce sörf yaptık ve işi bittiğinde birlikte takıldık. Duygularımızın adını koymadık ya da plan yapmadık ama kimse dinlemediğinde bana *mi sol* -güneşim- diye seslendi. Yabancıllığım azaldı ve kaosun yokluğunun aşkla aynı şey olup olmadığını merak ettim.

Instagram akışında Camilo'nun bir fotoğrafı var, Nikaragua'daki son gecemde sörfçülerle çevrili olduğumuz bir kare, ama kimse birlikte olduğumuzu söyleyemezdi. Kalmamı istedi ama ben gittim çünkü ben böyle yaparım. Tüm duygularımı bir Jeep Wrangler'ın arkasına koyar ve tıpkı Biggie'nin bana öğrettiği gibi uzaklaşıyorum.

Eamon beni inceliyor ve yalan söyleyemeyecek kadar uzun süredir kafamın içinde olduğumu fark ediyorum. Camilo Vega benim rehabilitasyonumdu. Sörf, benim meditasyonum. Dikkatsizliğimi daha düzenli bir kalp atışıyla takas ettim.

"Sadece bir kez," diyorum ayağa kalkarken. Gülümsüyorum, rol yapmaya çalışıyorum. "Iskaladı."

Eamon başka bir şey sormuyor ama görmezden geldiğim bakışlarını bana yöneltmeye devam ediyor. Sanki pikniğimizin kalıntılarını temizlerken açıklama dürtüsüne kapılabilirmişim gibi.

Rover'a bindik ve eski demiryolu hattından aşağı inmeye başladık. Eskiden rayların geçtiği yerlerde tekerlek izleri var ve demiryolu bağlarının yerinde çimenler bitmiş. Özellikle zorlayıcı bir sürüş değil; üzerinden geçilecek kayalar, devrilmiş ağaçlar ya da sıçrayarak geçilecek dereler yok -Ama manzara muhteşem. Tepelerle kaplı manzara yemyeşil ve yoğun bir şekilde yeşil, patikanın yanında yapraklı eğrelti otları yabani olarak büyüyor.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve demiryolunun inşa edildiği dönemde kayalık bir yamaca oyulmuş bir vadiden geçerken bir video kaydediyorum. Diğer uçtan çıktığımızda, patika bana *Doğu Ekspresinde Cinayet*'i hatırlatan dik bir setin üzerinde devam ediyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor Eamon. "Rüzgarlı bir günde burada olmaktan nefret ederdim."

Penceremden ineklerin otladığı aşağıdaki meraya bakıyorum. "Bu kesinlikle düşmek için uzun bir yol."

Yaklaşık yarım saat sonra, patikanın küçük bir toprak yolla bölündüğü bir kavşağa ulaşıyoruz. Yolun karşı tarafında tekerlek izleri daha derin ve ilerleyişimizi yavaşlatan çamurlu küçük çukurlar olarak bizi bekliyor. Eamon dikkatle manevra yaparak en derin oluklardan geçmeye çalışıyor. Ama ön yolcu lastiği bir çukura kayıyor. Ağırlık merkezi kayıyor.

"Siktir," diyor Eamon sessizce.

Devrilme hissi, bir kupanın mutfak tezgahından devrilmesini izlemek ve yere düşmeden önce onu yakalayamayacağınızı bilmek gibidir. Zaman çok hızlı ve çok yavaş arasında garip bir dans yapar. Bir an ayaktayız, sonra değiliz. Bir an mavi gökyüzünü görüyorum, bir an sonra yüzüm patikanın çamurlu çakıllarına korkutucu derecede yakın. Arada metalin yere çarpma sesi geliyor. Bir şeyin kırılmasının metalik çıtırtısı.

Ve sonra her şey durgunlaşır.

Bölüm 8

Çarpışmanın ardından gelen sersemletici sessizlikte vücudumu hızlıca gözden geçiriyorum. Boynum hareket ediyor. El ve ayak parmaklarım kıpırdıyor. Ani bir acı yok. Görünür bir kanama yok.

"İyi misin?" Eamon'un paniklemiş sesi sessizliği bozuyor.

"İyiyim, sanırım."

"."

Önceki yaşam deneyimlerim *bu* deneyimi daha az berbat hale getirmiyor, *bu* yüzden güldüğümde biraz histerik bir kenar var. "Nereye gidebilirim ki Eamon? Kapım patika ile bir ton metal arasında sıkışmış durumda."

"Sadece demek istedim ki... lanet olsun, eğer yaralıysan, daha da kötüleştirmeni istemiyorum."

"Yaralı değilim," diyorum. "Ama eğer , bu araçtan çıkmayı gerçekten çok isterim."

Kendini açık sürücü kapısı camından yukarı kaldırıyor. O ben de emniyet kemerimi çözüp Rover'dan iniyorum. Eamon beni yere indiriyor ve hemen sarılmak için kendine çekiyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor. "Çok özür dilerim."

Biggie Valentina'yı ilk kez ben on bir yaşındayken devirdi. Arizona'daki Schnebly Hill Yolu'nda bir kayanın üzerinden sürünerek geçiyorduk ki Jeep geriye doğru devrildi, sonra da yan yattı. Bu kazada olduğu gibi, ağır çekim bir yuvarlanmaydı. İkimiz de yaralanmadık ve patikadaki diğer Jeep'çilerden bazıları vinçle onu kaldırdıktan sonra Biggie ve ben koşuyu bitirdik. Şanzıman sıvısı sızdırıyorduk ve Valentina'da birkaç yeni yara izi vardı ama iz rozetimizi kazandık.

"Yaralı değiliz ve kaybettiğiniz tek şey yan aynaysa şaşırmam," diyorum, içine gömülmek istememe rağmen kendimi onun kucağından ayırarak. "Şu anda en büyük sorunumuz Rover'ı tekrar dört teker üzerine oturtmak, tercihen hava kararmadan önce."

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diyor Eamon. "Belki de-"

"Konuşmayı kes."

Gözleri büyür ama ağzı kapanır.

"Bu hiçbir şeydi." Sözlerim niyet ettiğimden daha sert çıktı ama belki de tam da olması gerektiği kadar sert. Eğer Eamon bu araçla dünyanın en engebeli yerlerini gezmek istiyorsa, daha İrlanda'dan ayrılmadan korkup vazgeçemez. Korkmamam için Biggie'nin bana verdiği sert sevgi dozunun aynısına ihtiyacı var. "Ve eğer bunu doğru yapıyorsan, bu son terk edişin olmayacak. Aş artık bunu."

Rover'ın arkasındaki her şey bir tarafa yuvarlandı. Soğutucunun içindekiler etrafa saçılmış ve Eamon'un uyku tulumunun üzerine sangria damlıyor, tulum yuvarlanma sırasında bir noktada delinmiş. Sızdıran şarap torbasını kamyonun dışında yere bırakıp sırt çantamı aldım. Etrafımız tarım arazileriyle çevrili, yani yakınlarda bir yerde bir çiftlik olmalı. Çiftlik olan yerde de genellikle bir traktör olur.

"Bekle!" Eamon diyor ama onu duymazdan geliyorum. Telefonumdaki harita uygulamasını açmaya çalışıyorum ama ıssız bir yerin ortasındayız. Hiç sinyal yok. Sıfır çubuk.

"Carla, *dur!*"

Talebinin gücü beni yolumda durduruyor. Yukarı baktım. Ve işte o zaman boğayı gördüm.

Kocaman, siyah ve ölümcül görünen kıvrık boynuzları var. Ve yaklaşık 20 metre önümde duruyor. Homurdanmıyor ya da saldıracakmış gibi yere pençe atmıyor ama başı eğik, burun delikleri seğiriyor ve topraklarını bir çift iki bacaklıyla paylaşmaktan memnun görünmüyor. Yine de kızgınlık onun varsayılan ifadesi olabilir.

Her iki durumda da, gözlerim boğaya sabitlenmiş halde yavaşça geriye doğru yürürken kalbim iki kat hızlı atıyor. Kafası koçbaşı gibi ve gözleri sonsuz karanlık. Attığım her adımda o da bir adım ileri atıyor, aramızdaki mesafe hiç açılmıyor ama kapanmıyor da. Sırtım lastiklerden birine çarpana kadar geri geri gidiyorum. Eamon çoktan Rover'ın en yüksek noktası olan devrilmiş tarafında oturuyor. Kirli, yağlı alt takımını dikkatlice tırmanarak yanına çıkıyorum.

Burası güvenli bir yer değil - boğanın boynuzları lastikleri kolayca patlatabilir ve bizi çok az bir çabayla tünediğimiz yerden düşürebilir - ancak gidecek başka bir yer yok. patikası set neredeyse seviyesindedir ile

Böylece bizi kovalayabilirdi. Ve bir sonraki en yakın meraya ulaşacak kadar hızlı koşabileceğimizden emin değilim.

Eamon kuru bir sesle, "Bugün kırmızı gömlek giymek zorundaydın," diyor.

"Evet, boğalarla karşılaşmak normalde günlük kıyafet kararlarımda etkili olmuyor."

Gülüyor. "Boğaların kırmızı renkten nefret ettiğinin bir efsane olduğundan oldukça eminim."

"*Her şeyden* nefret ettiklerinden oldukça eminim ve şu anda muhtemelen o adamın bok listesinin en başındayız."

Boğa, Rover'ın açıkta kalan karnına doğru yürüyor ve durarak bizi etkili bir şekilde tuzağa düşürüyor. Duruşu daha rahat görünüyor - en azından yarım tonluk bir yaratık ne kadar soğukkanlı olabilirse o kadar rahat - ama bize doğru kötücül bir bakış fırlatıyor. Yaklaşık yirmi dakika boyunca orada duruyor, kuyruğunun sallanması ve ara sıra bir kulağının seğirmesi dışında tamamen hareketsiz. Eamon ve ben sesin onu kızdırmamasından korktuğumuz için konuşmuyoruz ama bekleme sırasında bir ara eli benimkini buluyor ve sıkıyor. Etrafımızda kuşlar ötüyor ve böcekler vızıldıyor çünkü bizim ikilemimiz onların sorunu değil.

Artık bir tehdit oluşturmadığımıza karar verdiğinde, boğa dönüp Rover'ın arkasına doğru ilerliyor ve orada çimlerin üzerinde yatan sangria'yı buluyor. Birkaç dakika boyunca burnuyla mesaneyi inceliyor, ardından dili neredeyse poşetle aynı büyüklükteyken geçici bir yalamayla yetiniyor. Tatlı, meyveli şarabın tadı hoşuna gitmiş olmalı, çünkü tekrar tekrar yalıyor.

Eamon elini yüzünde gezdirir. "Tanrım, bu iyi olamaz."

"Bilemiyorum. Belki sarhoş olur ve uyuyakalır."

"Ya da alkolün etkisiyle öfkelenip bizi öldürecek."

"Evet, ama ölüm ilanlarımızın ne kadar ilginç bir düşünsene," diyerek onu güldürüyorum. "Bu arada, işemem lazım."

Eamon uzanıp yanağıma dokunuyor. "Seni tanımak çok güzeldi."

"Benim için kendini bir boğanın önüne atmayacağını mı söylüyorsun?"

"İşte bu" -elimi bırakıp kolunu omzuma atıyor ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekiyor- "tam olarak bunu söylüyorum."

"Şövalyelik resmen öldü."

"Hemen döneceğim," diyor ve ben nereye gidebileceğini merak ediyorum, ta ki açık pencereden kendini aşağı indirmeye başlayana kadar. Rover sallanıyor ve boğa başını kaldırarak bize varlığımızı unutmadığını hatırlatıyor, sonra sangria'ya geri dönüyor. Büyük bir şarap kesesi değil ve azından yarısını içtik, bu yüzden sarhoş olabileceğini sanmıyorum. Umarım. Eamon elinde bir şişe su ve bir paket peynir ve soğan aromalı patates cipsiyle geri döndü.

Bana bir şişe su uzatarak, "Madem bir süre burada kalacağız, bari keyfimize bakalım," diyor. "Peki, seyahat etmediğin ama hep gitmek istediğin bir yer var mı?"

Biggie ve ben İzlanda'ya gitmeyi konuşuyorduk ama resmi teşhisi almak onu değiştirdi. Demansı hala kontrol edilebilir seyahat rezervasyonu yapmamızı önerdim, ancak bana seyahat günlerinin sona erdiğini söyledi.

"Aile sloganına ne oldu?" diye sordum.

"İyi zaman geçirdim," dedi. "Bu yüzden bayrağı sana devrediyorum."

Bu konuyu bir daha hiç açmadım ve İzlanda'ya onsuz gitme fikri bana... yanlış geliyor.

"Muhtemelen Tierra del Fuego," diyorum Eamon'a. "Güney Amerika'ya gitmek hep hayalimdi ama cipimi oraya götürmek için gereken nakliye ücretini hiçbir zaman karşılayamadım."

"Otoyol yok mu?" diye soruyor. "Ve Panama Kanalı üzerinde bir köprü?"

"Yol Darién Gap'ta bitiyor, burası Panama ile Kolombiya arasındaki sınırda yer alan aşılmaz bir orman" diyorum. "Araba üreticileri, araçlarının o arazide gidebileceğini göstermek için Darién Gap'ta reklam çekmeyi severler - ve gidebilirler de - ama gerçekte orman böcekler, yılanlar ve size zarar verebilecek diğer şeylerle doludur. Öğrenmem biraz zaman aldı ama cesur olmakla aptal olmak arasında bir fark var."

Eamon bir süre sessiz kalıp düşünüyor. "Bir keresinde Bhutan'ın dünyanın en mutlu ülkesi olduğunu iddia eden bir kitap okumuştum. Sanırım o zamandan beri Norveç tarafından yerinden edildi ama mutluluğun öncelikli olduğu bir yeri ziyaret etme fikri hoşuma gitti."

"Gitmelisin."

Patates cipsi paketini yırtıp açıyor ve önce bana uzatıyor. "Bir gün."

"İroninin farkındasın, değil mi?"

"O kadar basit değil."

"Tabii ki öyle," diyorum. "Uçuş için rezervasyon yaparsın. Uçağa binersin. Kendi mutluluğuna öncelik ver, Eamon."

Aramızdaki sessizlik biraz dikenli ve bu benim hatam. Biggie mümkün olduğunca zor konulardan kaçınırdı ama gerçeği söylediğinde de asla şekerle kaplamazdı. Diploması benim kişiler arası cephaneliğimdeki ilk araç değil, bu yüzden genellikle istemeden de olsa insanların duygularına basıyorum.

"Kaç kişinin bana hayallerini doğru zaman gelene kadar ertelememiş olmayı dilediklerini söylediğini unuttum çünkü doğru zaman diye bir şey yok," diyorum. "Sonunda Fort Lauderdale'deki en yaşlı barmen olabilirim, hala boktan apartmanlarda yaşıyor olabilirim, ama hiç pişmanlık duymayacağım. Kimse yaşamadığımı söyleyemeyecek."

Ancak Camilo Vega'nın anısı yeniden ortaya çıkıyor ve bana sessizce yaşamının birden fazla yolu olduğunu hatırlatıyor. Yolda geçen bir hayat için neleri feda ettiğimi hatırlatıyor. Biggie evde Stella ile güvende ve ortak arkadaşlarımızdan Camilo'nun evli ve çocuklu olduğunu duydum. Hâlâ yalnız olan, hâlâ kaçan benim.

"Anlıyorum," diyor Eamon. "Anlıyorum."

Onu zorlamak işleri daha da kötüleştirecekmiş gibi hissediyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Şifonyerindeki Pratchett kitaplarını fark ettim. Çok okur musun?"

Sinirli bir nefes verdi. "Sana dolabımda duran ve bizim *estetikimize* uymayan kitap kutularından bahsedeyim."

"Sophie

mi?"

Başını

sallıyor.

"Tamam, yani-" Onunla yüzleşmek için biraz kayıyorum. "Kitaplık boş ve kutularınız açık ve bekliyor. Soru sorulmadan rafa kaldırılacak ilk kitap hangisi?"

"Bu, bir ebeveynen en sevdiği çocuğunun adını söylemesini istemek gibi bir şey."

"Evet, ama sana inanacak olursak Keane annenin favorisi, yani o kadar da zor olmadığı açık."

Kahkahası çınlıyor ve boğa homurdanıyor. "Özür dilerim, Sığır Hazretleri. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Bir inekten özür dilemesinden etkilenerek öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı yanağına değdiriyorum. Sırıttıyor ve ben uzaklaşırken Eamon başımın arkasını kavlıyor ve en sevdiği kitabı düşünmeden önce bana yavaş, uzun bir öpücük veriyor.

"Uyarıyorum," diyorum. "Eğer cevabınız *Lolita*, *Atlas Shrugged* ya da Jonathan Franzen'dan herhangi bir şey olursa, sizi bu araçtan zorla atarım."

"Hiç soru sorulmadığını sanıyordum," diyor.

"Demek istediğim şu ki, sizi olgunlaşmamış bir erkek bebek olarak gösteren bir şeye isim vererseniz, yargı olacaktır."

Boğayı rahatsız etmemek için bu kez kahkahası daha alçaktan atıyor. "O zaman umarım Gaiman, Adams ve Pratchett onayınızı alır, çünkü rafa kaldıracığım ilk kitap *Good Omens* olur, hemen ardından *Otostopçunun Galaksi Rehberi* gelir ve kitaplığın geri kalanı Discworld serisi için gerekli olur, çünkü tüm koleksiyona sahibim."

"Biggie seni severdi," diyorum ve asla tanışma şansları olmayacağı için bir pişmanlık duygusuna kapılıyorum, ardından da babamın tanışmasını istediğim tek bir erkek daha olduğunu fark ediyorum. Bu Eamon Sullivan'ı sevdiğim anlamına gelmiyor -özellikle de iki gün sonra- ama bir anlamı var ve ben bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Biggie'ye büyük saygı duyduğun için bunu bir onur olarak kabul ediyorum," diyor ve sonra -sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi- konuşmayı başka bir yöne çekiyor. "Favori bir kitabın var mı?"

"Sadece bir tanesini saymak için çok fazla" diyorum. "Ama Anthony Bourdain'in yazdığı her şeyi okudum ve zayıflığım Regency romantizmi."

Eamon başını eğiyor. "Bourdain çok mantıklı ama Regency romantizmini asla tahmin edemezdin."

"Beni Rover'dan , değil mi?"

Düşünüyormuş gibi burnunu kısıyor, sonra sırıttıyor. "Hala dik ve yolda olsaydık, seni arkaya atar ve seninle yoluma devam ederdim, ama olmadığımıza göre... okulda fırlatma oynadığımı biliyor muydun?"

"Hayır, yapmadım," diyorum. "Ayrıca, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Biraz lakros, biraz çim hokeyi, biraz rugby ve biraz da kaos içeren eski bir oyun," diye açıklıyor. "Sopaya hurley deniyor ve-"

"Bekle. Yatak odandaki garip raket miydi o?" Sözünü kestim. "Evet."

"Bunun bir tür seks oynacağı olabileceğini düşündüm."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Olabilir... eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan."

"Yani, öyle olduğumu düşünmüyordum, ama şimdi bir Eamon'la görüşüyormuşum gibi hissediyorum."

Sullivan'ı kimse . Ve bu biraz ateşli." "Seks hakkında konuşmayı gerçekten bırakmalıyız."

Güldüm ve Biggie'yle sürekli oynadığımız bir yol klasiği olan hayvan oyununu oynamamızı önerdim. Birimiz bir hayvanın adını söylüyor, diğeri de son harfi bir sonraki hayvanın ilk harfi olarak kullanıyordu. Ben *aksolotl* ile başladım ve Eamon *limon köpekbalığı* ile devam etti ve bu hoşuma gitti. Ben de *u*'nun onu yanıltacağını umarak *kinkajou* ile karşılık verdim ama o da *kestane* dedi. O *vaşağı* seçene kadar uzun bir süre gidip geliyoruz.

Başımın üstüne iri bir yağmur damlası düştüğünde cevap vermek için çabalıyorum. Sonra başka bir damla yanağıma çarptı.

"Oh, Tanrı aşkına, *cidden* mi?" Ben de diyorum ki. "Patikadan bir boğa otlığına yuvarlandığımız yetmiyormuş gibi şimdi de yağmur mu?"

"İrlanda," diye hatırlatıyor bana Eamon, pencereye doğru ilerlerken. Rover'a tırmanıyor ve elinde parlak sarı bir şemsiyeyle tekrar ortaya çıkıyor; acaba puantiyeler kişisel bir tercih mi yoksa şemsiye Sophie'den mi kaldı diye merak ediyorum. Şirin ama çok büyük değil, bu yüzden bulutlar kalınlaşıp grileşerek güneşi kapatırken kuru kalmaya çalışarak birbirimize sokuluyoruz.

Uzaktan bir motorun gürültüsünü duyduğumuzda sıçrayan damlalar bardaktan boşanırcasına yağın yağmura dönüşmüştü. Kafamı kaldırdığımda bir traktörün tarladan geçerek bize doğru geldiğini görüyorum. Traktörün sesini duyan boğa, arkasında yassılaşmış bir şarap torbası bırakarak uzaklaşıyor ve sanki bütün gün boşu boşuna devrilmiş bir Land Rover'ın tepesinde takılıyormuşuz gibi görünüyor.

"Oh, şimdi gidiyorsun," diye sesleniyorum . "Umarım birinin tabağında orta pişmiş olarak bulursun kendini!"

Çiftçi bize ulaştığında Eamon gülüyordu. Babam yaşlarında, kır saçlı ve gümüş çerçeveli gözlüklü. Yeşil lastik Wellington botları çamur içinde. Olay yerini inceliyor.

Traktörün homurtusu üzerine "Biraz sorun mu var?" diyor.

"Tam bir çuval yaptı," diye itiraf ediyor Eamon. "Sakıncası yoksa onu ayağa kaldırmak için biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Çiftçi başını sallar. "Bir kayış getireyim."

Boğa uzaktaki siyah bir yumru olmasına rağmen, çiftçi bir çekme kayışıyla dönene kadar olduğumuz yerde kalıyoruz. Yere indiğimizde bir ucunu traktöre, diğer ucunu Land Rover'a bağlıyor, sonra yavaşça hızlanarak uzaklaşıyor. Kayış geriliyor ve gıcırdayan bir iniltiyle Rover önce iki, sonra dört teker üzerinde dönerek hafif bir sıçrayışla yere iniyor. Yolcu tarafı toprakla kaplanmış, gövdenin yere çarptığı yerde büyük bir göçük var ve buruşmuş yan ayna bir vida tarafından sallanıyor, yansıtıcı kısmı paramparça olmuş. Eamon kusacak gibi görünüyor.

"Gitmeden önce çalıştığından emin olabilir miyiz?" Çiftçiye soruyorum, o da başını sallayarak cevap veriyor. Sonra Eamon'a: "Ben kullansam sorun olur mu?"

"Hiç de değil."

Onu traktörün yanında bırakarak Rover'a bindim ve yavaşça geriye doğru manevra yaparak dereyi geçip daha az engebeli bir patikaya çıktım. Bir dakika oturup motoru çalıştırıyorum ve dinliyorum. Her şey normal geliyor, ama bir şey sızıntı yapmadan yuvarlanmaktan kurtulmamız pek mümkün değil.

Eamon içeri girmeye çalıştığında yolcu kapısı takılır ve onu kapıyı çekerek açmaya zorlar. "Martin... Bay Gallagher... onu eve kadar takip etmemizi söylüyor. Karısı Mary akşam yemeğini hazırlayacak, biz de temizlenip yemeğimizi paylaşabilir ve geceyi orada geçirebiliriz."

Giysilerimiz sırlıslıkla oldu ve gömleğimin ön tarafında kir ve yağ lekeleri vardı. Paylaşılan bir paket patates cipsi de pek doyurucu değildi. Bu yüzden traktörü vicık vicık bir geçit töreninde takip ederek patikadan otlağa doğru sürüyorum.

"Onu yağmurda dışarı çıkardığımızı ve boğasına sangria'mızı içirdiğimizi düşünürsek bu çok cömertçe," diyorum.

"Ben olsam son kısmı atlardım," diyor Eamon.

Başımı sallıyorum, hiç olmadığım bir izci kız gibi üç parmağımı kaldırıyorum. "Merada olan, merada kalır."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Martin ve Mary Gallagher'ın evi sazdan çatısı, kalın taş duvarları ve kırmızı ön kapısıyla geleneksel bir İrlanda kulübesi. Bir kartpostaldan fırlamış gibi görünüyor ve Martin kapıyı açmak için öne çıkmadan önce hızlıca bir fotoğraf çekiyorum. Daha içeri girer girmez bizi haşlanmış et kokusu ve tuzlu biberli saçlarının arasına yerleştirilmiş bir çift mavi hileli gözlüğü olan Mary .

"Şu halinize bakın!" diyor bizi evin derinliklerine doğru götürürken. Taş zemine yıpranmış kilimler serpiştirilmiş ve büyük bir tuğla şömine ana odanın en ucunu kaplıyor. Mobilyalar ve aletler biraz eski ama evleri rahat ve temiz. Davetkâr. Hızlı bir tanışma faslından sonra, "Size banyoyu göstereyim ve fazladan havlu getireyim," diyor.

Beni aceleyle banyoya sokuyor ve eski, pençe ayaklı küvette su akıtmaya başlıyor, ardından duvara dayalı ahşap dolaptan bir yığın soluk sarı havlu alıyor. "Kıyafetlerini kapının dışında bırak ki onları yıkayabileyim."

"Sen gerçekten-"

"Sen ve adamın işinizi bitirir bitirmez, akşam yemeği sizi bekliyor olacak," diyor Mary hem hoş hem de kesin bir tonda.

Eamon ve ben sırayla banyo yapıyor ve Gallagher'ların yemeğini daha fazla geciktirmemek için mümkün olduğunca çabuk üstümüzü değiştiriyoruz. Koyu, tuzlu bir güveçte patates, havuç ve kerevizle birlikte sığır etinden oluşan akşam yemeğine oturduğumuzda dışarıda karanlık çökmüştü. Başlamadan önce diğerleri ezbere bildikleri bir duayı okuyor. Biggie Black tarafından için sanırım kendime Budist eğilimleri olan agnostik diyebilirim, bu yüzden onlar şükrederken sessizce ve umarım saygıyla oturuyorum.

"Peki sen nerelisin Carla?" Mary bana bir sepet kabuklu ekmek uzatarak soruyor.

Bir dilim alıyorum ve sepeti Martin'e veriyorum. "Florida'da doğup büyüdüm.
Fort Lauderdale."

"Çocukları küçükken bir keresinde Disney World'e tatile götürmüştük," diyor masanın karşısından kocasına bakarak. "O zamanlar dokuz ve on bir yaşlarında olmalılar. Sanırım oraya birçok kez gitmişsinizdir."

Ben büyürken, okulda aileleri Disney pass sahibi olan ve mümkün olduğunca sık giden çocuklar vardı. Biggie kesinlikle Disney karşıtı değildi, ancak ziyaret edilecek daha ilginç yerler olduğunu düşünüyordu, bu yüzden hiç gitmedik. Ayrıca Orlando onun memleketine biraz fazla yakındı. Başımı salladım. "Yine de hep gitmek istemişimdir."

Bunun bir yalan olmadığını keşfettim. Biggie'yle geçirdiğim yazları hiçbir şeye değişmezdim ama ne kadar çok şey yaşadıysam bir o kadarını da kaçırdım. Okul devam ederken arkadaşlarım vardı, ancak ittifaklar yaz boyunca değişti, bu yüzden her Ağustos'ta kendimi yeniden kurmak zorunda kaldım. Neyse ki, güzel hikayelerle donanmış olarak geldim.

"Sizi İrlanda'ya getiren nedir?" Mary soruyor.

"En iyi arkadaşım evleniyor," diyorum. "Eamon sağdıç, benimle Dublin'de buluştu ve Tralee'ye gidiyoruz."

Martin başını eğiyor. "Donegal yolun biraz dışında."

"Uzun yoldan gideceğiz." Eamon bana çam ağaçları, ay ışığında dans, koyun barikatları ve sangria içen boğalarla dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Düğün cumartesiye kadar değil, o yüzden biraz kır görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Şimdiye kadar seni nereye götürdü?" Mary soruyor.

"Wicklow Dağları'nda kamp yapıyorduk," diyorum. "Ve Land Rover takla önce eski demiryolunda biraz off-road yapıyorduk."

Kaşları birbirine çarptı. Tarihle yoğrulmuş ve eski kalelerle dolu bir ülkede, bizim gezme anlayışımızın tuhaf görüldüğünden eminim. Ama Mary yorum yapmayacak kadar kibar. Bunun yerine, biz yemek yerken, kulübelerinin tarihini ve yetişkin oğullarıyla ilgili hikayeleri paylaşıyor. Martin arada sırada katkıda bulunan sessiz bir adam ama başını sallaması ve gülümsemesi karısının sözlerinin altını çiziyor. Aralarında neredeyse elle tutulur bir sevgi ve saygı akımı var ve içimi bir memleket hasreti dalgası kaplıyor.

Babamı şahsen görmeyeli neredeyse altı yıl oldu. Stella beni demansının gidişatından haberdar ediyor ve ben de maceralarımı paylaşıyorum.

onunla görüntülü sohbetler yapıyorum ama bu Biggie'ye sarılmakla aynı şey değil. Sürekli hareket halinde olmak hüznü uzakta tutuyor, ancak beklenmedik bir anda sinsice bana yaklaşıyor. Tabağımdan başımı kaldırdığımda Eamon'un beni izlediğini görüyorum.

Kaşları sessiz bir soruyla dalgalanıyor. *Sen iyi misin?*

Hayır. Bilmiyorum. Ben iyiyim. Dilimin ucunu ona doğru uzattım ve o gülümsediğinde, duygularımın kilidini kaydırdım ve Mary'ye yahnisi için iltifat ettim.

"Özel bir şey değil," diyor. "İsterseniz size tarifini verebilirim."

Nadiren düzgün bir mutfakta yemek yapma şansım oluyor - işimin çoğunu açık ateşte, dökme demir bir tencerede yapıyorum - ama bir gün mutfağa sahip olacak kadar uzun bir yerde yaşayacağım o belirsiz gün için tariflere sahip olmayı seviyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

★ ★ ★

Mary mutfağı temizlememe yardım etmeyi reddediyor, bu yüzden Eamon ve ben Land Rover'ın durumunu kontrol etmek için dışarı çıkıyoruz. Ben motorun her bir parçasını incelerken o da el fenerini tutuyor, çatlak ya da kırık parça olup olmadığını kontrol ediyor.

"Babanızın size araba tamir etmeyi öğrettiğinden bahsetmişsiniz," diyor. "Nerede öğrendi?"

"Vietnam." Eamon sustuğunda beynindeki çarkların yeniden dönmeye başladığını anlıyorum. Biraz gülüyorum. "Ama eminim Dublin'de bir yerlerde dersler vardır."

"Her zaman ne düşündüğümü nasıl okuyabiliyorsun?"

"Çünkü yüzünüzden ve sessizliğinizden anlaşıyor ve çünkü ne istediğinizi biliyorum."

Kıçımı avuçluyor. "Şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Evet." Ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Burada bekle. Geri geleceğim."

Ben eve girdiğimde Gallagher'lar televizyonda bir dedektiflik programı izliyorlardı. Mary kendini kaptırmış, en sevdiği dizilerden biri olabilirmiş gibi. Martin ise ben odaya girdiğimde başını kaldırıp bakıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum ona. "Ama sizde epoksi ve belki biraz soğutma sıvısı var mı?"

"Elbette." Yüzünden rahatlamış bir ifade geçiyor -belki de sadece Mary sevdiği için dedektif dizilerini izliyordur- ve koltuktan kalkıyor. Onu dışarıda takip ediyorum, Eamon'u geçip ahıra gidiyorum, Martin bir tüp J-B Weld ve bir şişe antifriz bulana kadar bir dolabı karıştırıyor. "Bunlar iş görür mü?"

"Mükemmel. Teşekkürler."

Rover'a dönüyorum ve her şeyi Eamon'a teslim ediyorum. "İlk dersin için hazır mısın?"

"Bu... düşündüğüm şey değildi."

Güldüm. "Oh, biliyorum."

"Peki, ne öğreniyorum?"

"Çatlak bir rezervuar tankı nasıl MacGyver edilir."

Ona adımları anlatıyorum: soğutma sıvısı seviyesinin çatlaktan daha düşük olup olmadığını kontrol etmek, epoksiyi karıştırmak ve karışımı çatlağa uygulamak.

"Bu kadar basit mi?" Eamon kapüşonu indirerek sorar.

"Epoksi kuruduktan sonra sabah antifrizi dolduracağız ve eninde sonunda yeni bir hazneye ihtiyacınız olacak," diyorum. "Ama evet, bu bizi Tralee'ye varana kadar idare eder."

Alnımdan öpüyor. "Teşekkür . Harikasın."

"Biliyorum."

Eamon güler. "Şimdi, diğer şey hakkında..."

"Yapılacak en kibar şey içeri girip Mary ve Martin ile bir dedektiflik programı izlemek olurdu."

Eamon Land Rover'ın ön tarafına yaslanırken inliyor. "Suç çözen rahip değil, değil mi? O en kötüsü. Sana hiç büyükannemin rahip olmamı istediğini söylemiş miydin?"

"Sanırım *bunu* hatırlardım."

Eamon, "Michael ve Patrick okuldan çıkar çıkmaz evlendiler ve Keane de mezuniyet diplomasını alır almaz ülkeden kaçtı," diyor. "Bu da ona son umut olarak beni bıraktı. Hayal edebiliyor musunuz?"

"Kapıdan içeri adımınızı attığınız anda papaz okulunun alevler içinde kaldığını hayal edebiliyorum."

Başını sallıyor. "Mahşerin dört atlısı peşimdeyken." "O kurşundan nasıl kurtuldun?"

"O öldü."

Bir kahkaha patlattım, sonra elimi ağzıma kapattım. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Eamon sırtıyor. "Gerek yok. Büyükanнем uzun ve mutlu bir hayat yaşadı ve cenazesi çok *eğlenceliydi*. Hatta Cathleen'in çocuklarından birinin o gece gebe kaldığına inanmak için sebepler var."

"Cathleen..."

"Kız kardeşlerimden biri," diye açıklıyor. "Toplamda yedi kişiyiz: Michael, Claire, Cathleen, Patrick, Ciara, ben ve Keane."

"Senin de gerçek bir aziz adın var mı?" Anna'nın bir keresinde Keane'in gerçek adının Christopher olduğuna dair paylaştığı bir şeyi hatırlayarak soruyorum.

"Kardeşim sana bundan bahsetti mi?"

"Anna anlattı."

Eamon, "Annem ve babam ilk dört çocuklarına büyükannelerine duydukları saygıdan dolayı aziz isimleri verdiler, ancak Patrick'lerle dolup taşan bir ülkeye bir Patrick daha kattıktan sonra, geri kalanımıza kullanılabilir göbek adları vermeye karar verdiler" diyor. "Yani Elizabeth'in adı Ciara ve Christopher'ınki Keane."

"Peki ya Eamon?"

Başının arkasını kaşıyor, yüzünün bir tarafı sanki bana söylemek istemiyormuş gibi buruşuyor - bu da beni daha çok meraklandırıyor. Kırpiklerimi abartılı bir şekilde kırıştırıyorum ve o da iç çekiyor. "Adım Francis."

"Seksi."

İçinden bir kahkaha yükselir. "Siktir git."

Onu öpmek için eğildim. "Hadi Francis, izlememiz gereken bir dedektiflik programı var."

★ ★ ★

Misafir yatak odası, ikiz yatakların ve aralarındaki duvarda asılı ahşap bir haçın bulunduğu açık bir çatı katı. Mahremiyetin tamamen yokluğu, bu gece burada günahkâr hiçbir şeyin olmayacağına dair çok açık bir mesaj gibi görünüyor. Haç da bu mesajı iyice pekiştiriyor. Sanki Tanrı ve Gallagher'lar izliyormuş gibi, Eamon alnıma iffetli bir öpücük konduruyor ve yatağa tırmanıyor. Telefonunun sesini kapatıyor ve yorganın altına yerleşmeden önce komodinin üzerine koyuyor.

"İyi geceler."

"İyi geceler." Kendi yatağıma girdiğimde çarşaf lar serindi. Saat çok geç değil, telefonumu elime alıp Eamon'a bir mesaj gönderiyorum. HEY FRANCIS, ORADA NE YAPIYORSUN?

Telefonu titriyor ve Eamon, birinin ona saat 22:00'de mesaj atmasından rahatsız olmuş gibi, telefona uzanmak için dönerken ofluyor. "Uyumaya çalışıyordum."

"Şşş." Telefonumu gösteriyorum.

Saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor ama cevap yazarken yanağındaki gamze beliriyor. NE KADAR UZAKTA OLDUĞUNU DÜŞÜNMEMEYE ÇALIŞIYORUM.

Kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyor çünkü yataklarımız sadece birkaç metre uzakta. BELKI DE BURAYA GELMELISIN.

Misafir ve yabancı olduğumuzu düşünürseks yapmak kabalık olur. Ve, eğer sen fark ettim, duvar ya da kapı yok.

Birlikte yapabileceğimiz başka şeyler de var.

Öyle olduğunu sanmıyorum. Özellikle sessiz değilsin.

Bir kıkırdama kaçıyor benden.

"Gördün mü?" diye fısıldar. "Demek anladın."

Uyumayı kastetmiştim. Gel buraya.

Eamon yataktan kalkarken eski kutu yaylar gıcır diyor. Sanki Mary onu yakalayıp azarlayacakmış gibi tahta döşemelerin gıcırdamasını engellemeye çalışarak yavaşça sürünüyor. Yer açmak için dar yatağımda kayıyorum. Yüzü bana dönük bir şekilde uzanıyor ve yorganı üzerimize çekiyor.

"Bu berbat bir fikir," diye fısıldıyor. "Bütün gün seni istedim ve sen Land Rover'ı tekrar tamir ederek durumu daha da kötüleştirdin."

"Land Rover'ı tamir etmişsin."

Başımın arkasını okşuyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu gerçekleri değıştirmez."

Eamon haklı. Başkasının evinde misafiriz ve kirli seks çarşaf larını

Mary'yi yıkamak için. Ama bunların hiçbirini onu arzulama ateşimi dindirmiyor. Vücudundan yayılan ısı beni bir kucak gibi sarıyor ve kokusunda bir şey var... tanımlanabilir bir şey değil, ama bana yıldızların gölgesi altında bir hamakta uzanırken hissettiğim duyguyu veriyor. Sanki tüm evren bana aitmiş gibi. Bu duyguyu daha önce başka birinden hiç almamıştım.

Neden Eamon
Sullivan? Neden
şimdi?

Öne doğru eğiliyor ve beni eski tren istasyonunun yanındaki çimenlerde uzanırken yaptığı gibi öpüyor. Eli başımdan sırtıma doğru ilerliyor, beni nazikçe yaklaştırıyor ve yatağın başucundaki lambanın loş ışığında uzanıyoruz, tüm mesele buymuş gibi öpüşüyoruz. Sorular zihnimden silinene kadar öpüşüyoruz. İçimde yaktığı ateş parlayan közlere dönüşene kadar öpüşüyoruz.

Sonunda Eamon geri çekiliyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. Işığı kapatıyor ve telefonuna uzanıyor. Birkaç saniye sonra benimki gelen bir mesajla titriyor.

İYİ GECELER.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Çatı katının altındaki ocakta tıkırdayan tavaların sesiyle uyandım ve gözlerimi açtığımda Eamon'un yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yüz ifadesi rahatlamıştı ve nefesi yumuşak nefesler halinde çıkıyordu. Onu izliyorum, gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz çizgileri ve sağ elmacık kemiğinin hemen üzerindeki küçük kahverengi beni fark ediyorum. Hâlâ uyuyor olmasına seviniyorum çünkü dün geceyi kabullenmeye hazır değilim. Bu tür yakınlıklarla aram iyi değil. Seks, tabii. Ama Donegal'de bir çatı katındaki ikiz yatakta tamamen giyinik bir Eamon Sullivan'ı öpmekten çok daha az samimi olan tek gecelik ilişkilerim oldu. Bırakın konuşmayı, düşünmek bile çok zor. Eamon ve duvar arasında sıkışıp kaldığımda gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Birkaç dakika sonra kıpırdanıyor ve yataktan kalkıyor. Sessizce giyinip ahşap merdivenlerden inonu dinliyorum.

O gittiğinde dün geceki sorular yeniden ortaya çıkıyor. Pek çok yer gezdim ve pek çok yakışıklı erkekle tanıştım, bu yüzden neden Eamon'un aynı anda hem hamağımın güvenli beşiği hem de evrenin genişliği gibi hissettiren kişi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ve sadece iki gün sonra böyle hissetmem hiç mantıklı değil. Anna'nın, Keane ve onunla birlikte Britanya Virjin Adaları'na yelken açtığında onun cömertliğini anlatması dışında. Keane ile aynı ortamda, aynı insanlar tarafından yetiştirildi, bu yüzden Eamon'un da en az onun kadar şefkatli ve nazik olması sürpriz değil. Bir sonraki soru, Eamon Sullivan gibi biri neden benim gibi birini istesin? Buna verecek bir cevabım yok.

Temiz bir gömlek ve dünden kalma tozluklarımı giyiyorum, sırt çantamı düzenliyorum, yatağımı yapıyorum ve Mary'nin tam bir İrlanda kahvaltısı hazırladığı mutfakta herkese katılıyorum. Tabaklarımız yumurta, domuz pastırması ve çeşitli sosislerin yanı sıra Eamon'un tipik Pazar yemeği olduğunu söylediği kuru fasulye, patates, domates ve mantarla dolu. Yani Mary bir kez daha bizim için her şeyin ötesine geçti.

"Tralee'ye uzun bir yol var," diye öneriyor. "Yol boyunca aç kalmanı istemem."

"Teşekkür ederim," diyor Eamon. "Korkarım annemin yaptığı kızartma bile bununla kıyaslanamaz."

"Ah, kes ." Ona nazikçe bir el sallıyor. " değil."

Mary bize düzgünce katlanmış bir yığın temiz çamaşır getirdiğinde ve çünkü gömleğin kolundaki çamur lekesi gittiğinde tıka basa doluyuz - en azından ben doluyum. Cömertliği için teşekkürlerimizi kabul ediyor. Martin'e yardımları için teşekkür ediyoruz ve Tralee'ye giden en iyi rota hakkında önerilerde bulunurken ön kapının içinde birkaç dakika daha oyalanıyoruz. Sonunda Eamon arka arkaya birkaç kez "hoşça kal" diyor ve beni dışarı çıkarıyor, Land Rover'ı toplarken İrlanda'dan ayrılışların genellikle resmi vedadan önce birkaç veda gerektirdiğini açıklıyor. Ana yola doğru ilerlerken Gallagher'lara pencereden el sallıyoruz.

"Ne kadar nazik insanlar," diyor Eamon, iki otlak arasındaki yolu takip ederken, dün demiryolu patikasında izlediğimizden tamamen farklı bir yöne doğru ilerliyoruz.

Az ileride boğa, yolu çevreleyen yığma taş duvarlardan birinin arkasında duruyor. Koca kafası duvarın ötesine uzanıyor, sanki orada bizi bekliyormuş gibi.

"Dur," dedim.

Eamon Rover'ı yolun kenarına çekiyor ve ben de fotoğraf çekmek için açık pencereden eğiliyorum. Uzanıp boğanın boynuzlarının arasını okşuyorum ve o da aldırıyor gibi görünüyor. "Görüşürüz, koca oğlan."

Koltuğuma yerleşip bir çalma listesi açıyorum ve yüzümdeki serin esintiyi yakalamak için kapıya yaslanıyorum. Eamon "Yanlış bir şey mi yaptım?" demeden önce birkaç mil boyunca bu şekilde sürdük.

"Ne? Hayır."

Kelimeler çok hızlı çıkıyor ve bana şüpheli bir bakış atarken kaşları çatılıyor ama duygularım hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmayı tercih ederim. Onlar hakkında kendimle konuşmaktan bile hoşlanmıyorum. Uzun zamandır hissetmediğim duygular yaşıyorum ama bu bunun bir kaçamak olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir son kullanma tarihi var. Ve tüm bu konuşmanın kafamın içinde Eamon beni incelerken gerçekleştiğini fark ediyorum ve ugh ... duygular korkunç ve kimse onlara sahip olmamalı.

"Gallagher'lardan ayrıldığımızdan beri sessizsin," diyor. "En azından boğanın akşamdan kalma görünüp görünmediği hakkında bir şaka beklerdim." Gülüyorum çünkü gerçekten de mükemmel bir fırsatı kaçırmıştım. "Ben iyiyim.

Yola geri döndüğüm için mutluyum."

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" "Güvenebileceğim tek şey o" "Yani?"

"Hiçbir şey," diyorum, gitmek istemediğim bir yöne saptığımı fark ederek. "Seyahat etmek en mutlu olduğum zaman. Hepsi bu."

Eamon konuşmanın uzamasına izin veriyor ama aramızdaki denge hâlâ bozuk. Telefonumu elime alıyorum ve koltuğun üzerinde dönerek bacaklarımı ona doğru uzatıyorum. Ayak parmağımla kalçasını dürttüğümde bana bakmak için başını çeviriyor ve ben de fotoğrafını çekiyorum.

"Ailenizdeki herkes bu kadar güzel mi?"

Gülüyor. "Keane'e sorarsanız, ebeveynlerimizin mükemmelliğe ulaşması altı deneme sürmüştü."

"Evet, Keane yanılıyor." "Gel buraya, sen."

Eamon'un yanına gelene kadar kayıyorum. Kolunu arkamdaki koltuğun arkasına uzatıyor ve şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Dirseğini açık pencere çerçevesine dayıyor ve sonunda aynı dalga boyuna geri dönüyoruz.

"Sana hiç Keane ile bisikletlerimizle Ballybunion'a gittiğimiz zamanı anlatmış mıydım?"

"Seninle daha üç gün önce tanıştım."

"Oh, doğru." Eamon gülüyor. "Unutup duruyorum."

Mesele şu ki... sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Sanki İtiraf Kutusu'na adım attığında ilk kez karşılaşmaktan ziyade kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi. Daha önce hiç böyle bir kaçamak kabul edebilirim ama bu Eamon'dan daha fazlasını istediğim anlamına gelmiyor. Ayrıca, onun kendi sorunları var. Benimkilerin karışmasına ihtiyacı yok.

"Bir sörf festivali olacağını duyduğumuzda altı ve yedi yaşlarındaydık," diyor. "Keane gitmeyi çok istiyordu ama ailelerimiz

Bizi götürmekle meşgullerdi ve otobüs paramız da yoktu. Eğer sorsaydık, nereye gittiğimizi bilmek isterlerdi. Ve onlara gerçeği söyleseydik, iki küçük çocuğun tek başına Ballybunion'a gitmesine izin vermezlerdi. Biz de bisikletle gitmeye karar verdik."

"Sanırım uzun bir yolculuk oldu?"

Eamon, "Arabayla yaklaşık otuz dakika ama bizim neredeyse iki saatimizi aldı," diyor. "Günü plajda, sörfçüleri izleyerek ve okyanusa girerek geçirdik ve Tralee'ye dönmemizin ne kadar süreceğini düşünmedik."

"Olamaz."

Başını sallıyor. "Eve vardığımızda hava neredeyse kararmak üzereydi. Cep telefonumuz ya da evi aramak için bir yolumuz yoktu ve kimse gittiğimizi bilmiyordu, bu yüzden aile bir arama ekibi organize etmişti."

"Çok korkmuş olmalılar."

"Evet, öyleydiler," diyor. "Ve eve sağ salim döndüğümüz için çok sevindiler. Ama annem güneşin altındaki tüm azizlere şükranlarını sunduktan sonra Keane'i akşam yemeği yemeden yatağa gönderdi ve daha sorumlu davranmadığım için başımın etini yedi."

"Geçen gün sorumlu kişi olmaktan yorulduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?"

"Ben bu iş için yeterince olgun değilken beni kardeşimin bekçisi yaptı." Acı çektiği her halinden belli. "Ve en sevdiği oğlu İrlanda'yı terk ettiğinde, tüm beklentilerini bana aktardı. . Düzenli bir iş bul. İyi bir kız bul. Endişeli bir delikanlı olma. Dublin onun tasmaşının sonuydu."

Onu daha iyi hissettirecek şeyler söyleyebilirim. Annesinin haksızlık yaptığını ve Keane'in sorumluluğunu bu kadar genç yaşta taşımayı hak etmediğini söyleyebilirdim. Ve bunlar doğru olurdu. Ama duyması gereken gerçek bu değil. "Bunu yapmasına sen izin verdin."

"Ne?"

"Onu memnun etmek için kendini perişan etmişsin gibi görünüyor," diyorum. "Annemi sevdiğini ve ona saygı duyduğunu anlıyorum ama bir noktadan sonra bu onun suçu olmaktan çıkıp senin suçun haline geldi."

"Tanrım," diye . "İşimi bitirmek için bir bıçak ister misin?"

"Bak, anneni tanımıyorum ama Keane'in gidişine uyum sağladı çünkü onu seviyor ve mutlu olmasını istiyor. Neden senin için de aynısını istemesin ki?"

Protestolar beyinde başlayıp biterken Eamon'un ağzı açılıp kapanıyor. Sonunda, "Bunu hiç düşünmemiştim" dedi.

"Muhtemelen kardeşine istediği hayatı yaşayacak kadar cesur olduğu için kızmayı bırakmanın zamanı geldi," diyorum. "Ve annenle, onun senin için istediği bu olmasa bile, kendi hayatının nasıl görünmesini istediğin hakkında konuşmalısın."

Eamon sessizliğe gömülür. Kilometreler geçtikçe sessizliğini koruyor ama içinde ne bir sıcaklık ne de kızgın olduğu hissi var. Kolunu arkamdan çekmiyor ve arada bir parmaklarını omzumda hissediyorum, kafasında her ne çalışıyorsa onunla aynı anda vuruyor.

Anna'ya yolda olduğumuzu bildiren bir mesaj gönderiyorum ve bir çalma listesi bittiğinde diğerine başlıyorum. Yaklaşık bir saat konuşmadıktan sonra Eamon'dan özür diliyorum.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim."

Bulunduğu yerden gerçekliğe geri döner. "Ah, gerek yok. Bir palanın tüm inceliklerine sahipsin, ama haksız değilsin."

Gülüyorum. "Daha önce hiç kimse tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı ama... bu adil."

"Burada oturmuş kara yolculuğuma başlamadan önce gereken her şeyi düşünüyordum." Tepkimi ölçmek için bana bakıyor ve ben de ona cesaretlendirici bir gülümseme sunuyorum. "Açıkçası, soğutucu haznesini tamir ettirmem ve yan aynayı değiştirmem gerekiyor. Mekanik kursu almalıyım. Daireyi satılığa çıkarmalıyım. İşimi bırakmalıyım."

Ciddi olduğunu anladığımda içimdeki heyecan tırmanıyor ve bunların hiçbirinde orada olamayacağım için anlık bir üzüntü hissediyorum. "Yolda hayat sıcak, kirli ve bazen dehşet verici. Bir şeyler kırılır ve kaybolursunuz ama her dakikasına değer."

Beni çabucak öpüyor. "Teşekkür ."

Önümüzdeki birkaç saati yolculuk için ihtiyaç duyacağı ekipmanların bir listesini yaparak geçiriyoruz ve ben de başarı ve başarısızlıklarına dayanarak öneriler sunuyorum. Zaman o kadar çabuk geçiyor ki, Tralee'ye yaklaştığımızı fark etmeden önce Ballybunion'un eteklerindeyiz. Birlikte geçirdiğimiz zaman neredeyse bitmek üzere.

"Demek suç mahalli burası," diyorum kasabaya doğru ilerlerken.

"İsterseniz size etrafı gösterebilirim," diyor Eamon. "Ana yol kayalıklara doğru gidiyor. Oldukça görkemli bir yer ve Tralee'ye yaklaştığımıza göre küçük bir sapma yapmaktan zarar gelmez."

"Bu hoşuma giderdi."

Ancak ana yola döneceğimiz kavşağa geldiğimizde, üzerinde BALLYBUNION SURF FESTIVAL yazan renkli bir pankartla caddeyi kapatan bir kordon var. Eamon ve ben bakışıyoruz ve kahkahayı patlatıyoruz.

"Resmen çemberi tamamladın," diyorum. "Festivale gitmeliyiz."

"Anna ve Keane bizi bekliyorlar."

"Pazartesi gününden beri bizi bekliyorlar."

"Ama-"

"İrlanda'da ayak sürüyordun ve ben her şeyi kabul ettim çünkü seni anlıyorum. *Seni anlıyorum.*" Kelimeler ağızımdan çıkarken sanki bir uçurumun kenarına kadar kaymışım, gevşek kayalar aşağıdaki boşluğa yuvarlanıyormuş gibi hissediyorum. Bu bir beyanat gibi geliyor ve Eamon göz kırpmıyor. Daha güvenli bir duygusal zemine geri dönmek için çabalıyorum. "Lütfen... benim için bu tek şeyi yap."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve ben yıprandığını görebiliyorum. Arkamızda bir araba korna çalarak bize hâlâ kavşakta olduğumuzu hatırlatıyor. "Tamam."

Land Rover'ı bir ara sokağa park ediyoruz ve kayalıklara kadar uzanan Ana Cadde boyunca sıralanan satıcı tezgahları arasında dolaşan küçük bir kalabalığa katılıyoruz. Çeşitli sokak yemekleri ve biralar sunan yerel restoranlar var. El yapımı takılar, sabunlar, giysiler ve sanat eserleri satan zanaatkârlar. Sörf tahtaları, ıslak giysiler ve sörfle ilgili popüler kıyafet ve ayakkabı markalarını sergileyen sörf mağazaları.

Bir bardak Guinness içmek ve etkinlik programını almak için durduktan sonra el ele caddede ilerleyerek sıradan ailelerin etrafından dolaştık

Şenlikli atmosferin ve güneşin tadını çıkaran sörfçülerin ıslak giysiler ve tahtalar için göz gezdirmesi. Deniz camından takıların sergilendiği bir stantta bir an duraklıyoruz. Soluk mavi cilalı deniz camından yapılmış gözyaşı damlası şeklinde bir kolye ucuna sahip gümüş bir kolye alıyorum. Işıktaki parlıyor ve bana güneş ışığının okyanustan yansıma şeklini hatırlatıyor. Nadiren mücevher takıyor olsam da kolye beni cezbediyor.

"Bunu almalısın," diyor Eamon.

"Bilmiyorum."

Kolyeyi elimden alıyor ve cüzdanını çıkarmadan önce zinciri boynuma takıyor.

"Eamon-"

"Sizi İrlanda'nın dört bir yanına sürüklediğim için en azından bunu yapabilirim," diyor ve kabindeki genç kıza biraz para uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

Önce alnımı öpüyor. Sonra burnumu. Sonunda, dudaklarım. "Teşekkür ederim sen."

Festivalin diğer ucuna doğru ilerlerken diğer stantların hiçbirinde oyalanmıyoruz. Bir dans pistini sınırlayan ışık dizileriyle boş bir bando tribününün yanından geçiyoruz. Bandonun ötesinde yol ikiye ayrılıyor. Solda daha çok Ballybunion var, ama sağ çatal sahile doğru eğimli, burada ayakkabılarımızı tekmeliyor, pantolonlarımızı sıvıyor ve küçük bir seyirci grubunun sörfçüleri izlediği yere doğru yalınayak yürüyoruz.

Yarışma hafta sonuna kadar değil ama Atlantik'teki hava koşulları bugün iyi dalgalar yarattı. Dalgalar çok büyük değil ama güzel aralıklarla ve sağdan kırılıyor. Sahil boyunca kırılan daha küçük dalgalar var - yeni başlayanlar için mükemmel boyutta - ama en iyi dalgalar kayalıklardan birinin başında. Gözlerimi kapatıyorum ve kürek çektiğimi hayal ediyorum.

"Sörf yapmak , değil mi?" Eamon söylüyor.

Gözlerimi açıyorum. "Evet."

"İlk ne zaman öğrendiniz?"

"Yaklaşık beş yıl önce, Meksika'nın güneyinde küçük, uykulu bir sahil kasabasına gittim. Sadece kamp yapmak için bir yer arıyordum ama ülkenin en iyi sörf noktalarından biri olduğu ortaya çıktı," diyorum. "Sonunda kaldım

Beş hafta sonra ayrıldığımda kendi sörf tahtam ve tam anlamıyla bir sörf bağımlılığım vardı."

"Keane, Ballybunion maceramızdan sonra takıntılı hale geldi," diyor Eamon. "Yelken, sörf, şnorkel... eğer okyanusla ilgili bir şeyse, onu yapmak istiyordu. Yarışmaları izlemek hoşuma gidiyordu ama öğrenmek hiç aklıma gelmedi."

"Öğrenmek ister misiniz?"

Düşünerek birasından bir yudum alır. "Sanırım , ama..."

Ama bu gece Tralee'ye gelmemek için hiçbir mazeret yok. Herkes bekliyor ve yeterince bencilce davrandık. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyor ama ben anlayışla başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Eamon'un telefonu çalar. Cebinden çıkarır ve ekrana bakar. "Arayan kardeşim." Cevaplamak için düğmeye basıyor ve aramayı hoparlöre alıyor. "Alo?"

"Yolda mısınız?" Keane soruyor. "Kurtları daha ne kadar uzak tutabileceğimden emin değilim. Meşalemin alevi tükeniyor."

Eamon ve ben gülüyoruz.

"Yakında orada olacağız," diyor Eamon. "Ballybunion Sörf Festivali'nde kısa bir mola verdik."

"Sörf festivali mi var? Şu anda mı?"

"Pompalanıyor," diye öneriyorum. "Baş kısmında güzel kabarmalarla sağdan kırılıyor."

"Tanrım," diye yemin ediyor Keane. "Seni hemen arayacağım."

Eamon ve ben geniş sahili ayakkabılarımıza kadar geçtik ve Keane tekrar seslendiğinde Ana Cadde'ye doğru tepeyi tırmanıyorduk. "Yoldayız."

"Ciddi misin?" Eamon diyor ki.

Keane, "Anneme Anna'yı küçük bir gezintiye çıkaracağımı söyledim ama evden kıyafetlerimi, çadırımı ve sörf protezimi gizlice çıkardık," diyor. "Sanırım geceyi burada geçirirsek, şafak devriyesine çıkabilir ve yarın akşamki aile toplantısından önce Tralee'ye dönebiliriz."

Gerekçeleri son üç gündür Eamon'unkilere o kadar benziyor ki gülmek için elimi ağzıma kapatıyorum ama gülmek yerine bir dizi homurtu çıkarıyorum. Eamon'un omuzları kendi sessiz kahkahasıyla sarsılıyor.

"Ana caddenin batı ucunda bir bando takımı ve birkaç masa var," diyor Keane'e. "Sizinle orada buluşuruz."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

"Son üç gündür nerede olduğunla ilgili birkaç sorum var," diyor Keane, bir tabak sosisli börek ve bir kadeh Guinness eşliğinde. "Ama ilki Dublin'den ayrılıp Ballybunion'a nasıl geldiğin."

Sesi üzgün olmaktan çok meraklı geliyor, bu da umut verici bir işaret.

"Pazartesi günü barda gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini anlamadık," diyor Eamon, onay için bana bakarak.

"Anlaşılabilir," diye itiraf ediyor Keane.

"Ama Salı günü Wicklows'ta biraz yürüyüş ve kamp yaptık. Dün Donegal'de off-road yapmaya gittik ve öğleden sonrayı sangria içen bir boğanın ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışarak geçirdik," diyor Eamon. "Bugün Ballybunion'da durmak gibi bir planımız yoktu ama Donegal'den gelirken yolumuzun üzerindeydi ve Carla festivale gitmek istedi."

Keane tüm bu yeni bilgileri kavrarken bir elini kirli yüzüne sürüyor. "Yani... son dakika, kaçınılmaz bir iş olayı yok mu?"

"Üzgünüm, yalan söyledim," diyor Eamon. "*Anna'yı küçük bir gezintiye çıkarmaktan* farklı değil."

Gülüşürken göz göze geliyoruz ama kardeşler Wimbledon'daki Federer ve Nadal gibi voleybol oynarken ikimiz de tek kelime edemiyoruz. Onun da soruları olduğunu görebiliyorum ama cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Adil oyun," diye kabul ediyor Keane. "Yüzükler sende, değil mi?"

Eamon başını sallar. "Land Rover'da kilitliler."

"Land Rover mı?"

"Üçüncü seri bir Defender aldım."

Keane'in kaşları alnına tırmanıyor. "Son üç gün içinde mi?"

"Hayır," diyor Eamon. "İki yıl önce. Sen ve Anna'yla denize açıldıktan sonra. Planım onu karaya çıkarmak için donatmak ve kendi başıma biraz seyahat etmektir."

Keane, Eamon'u daha keskin bir odağa getiren bir mercek gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "İki yıldır bir Defender'ın var ve bu benim ilk defa

duydun mu? Ne oluyor, Eamon?"

"Kimseye söylemedim," diyor. "Ve sonra Sophie'yle görüşmeye başladım." "Ugh." Keane gözlerini deviriyor.

"Onunla hiç tanışmadın."

"Sosyal medyasına bir kez bakmam yetti. Yirmi iki yaşımıdayken birkaç dakikalığına çıktığım sıkıcı bir kız için *yıllarca* beni aşağıladın, sonra da Sophie gibi bir yavşakla birlikte oldun."

Eamon kırılır. "Bu adil."

"Gerçekten karadan gitmeyi mi planlıyorsun?" Keane soruyor, yüzü ve ses tonu daha ciddi.

"Öyleyim," diyor Eamon. "İş yerinde tamamlamam gereken bir proje var ve tamirat konusunda berbat olduğum için mekanik kursuna gitmem gerekecek. Sanırım önümüzdeki yaz gideceğim."

Keane tekrar tekrar başını sallıyor, ağzının kenarları yukarı doğru dönüyor, ta ki tam anlamıyla gülümseyene kadar. "Rover'ınızı görmek isterim."

"Hadi o zaman," diyor Eamon. "Tüm iyi yerler kapılmadan önce malzemeleri alıp sahilde çadır kuracağız."

Onlar ayağa kalkarken, "Masayı kurtaracağım," diyorum. Anna'nın da onlara katılmasını bekliyorum ama o oturmaya devam ediyor.

Keane ona bir öpücük vermek için eğilirken, "Sonra bakarım," diyor. Acaba onlar burada olmasaydı Eamon da aynısını bana yapar mıydı? Bana sinsi bir göz kırpmıyor. Evet, yapardı. Ben de gülümsüyorum.

Kulak misafiri olmaz olmaz, Anna masaya doğru eğilir. "Burada gerçekten ne haltlar dönüyor?"

"Eamon bazı şeyler yaşıyor," diyorum. "Ben sadece gezintiye çıktım."

"Onunla yattın mı?"

"Çadırda."

Bana bakarak *saçmalamayı bıraktı*. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Beni tanıyorsun, yani cevabı zaten biliyorsun," diyorum. "Ama ben Tüm gecikmelerinin sebebi bu değil. Eamon birini hem sevip hem de ona nasıl kızabildiğini anlamaya çalışıyor. Siz bunun nasıl olduğunu anlamıyor olabilirsiniz ama kız kardeşiniz muhtemelen anlıyordur."

Anna bir an sessiz kalıyor, kaşlarını hafifçe çatıyor ve Ben'in ölümünün ve Keane'in bir uzvunu kaybetmesinin nasıl kıskanılacak bir şey olduğunu merak ettiğini biliyorum.

"Demek istediğim, Keane'le yaptığınız seçimler sizi harika yerlere götürdü... ve birbirinize," diye devam ediyorum, ona doğruluk palamla geldiğimi fark ederek. "Biz ölümlüler için bunu görmek ve kendimizi yetersiz hissetmemek biraz zor."

"Sen bile mi?"

"Hayır." Ona burnumu kırıştırıyorum. "Hayalimi yaşıyorum ve eğer sevecek birine ihtiyacım olduğunu hissedersen, bir kedi ya da başka bir şey evlat edinirim."

"Baban nasıl?" diye soruyor ve şimdi duygusal darbeyi alma sırası bende, her ne kadar Anna'nın yumruğu indirmeyi amaçladığını düşünmesem de.

"Dayanmaya çalışıyor," diyorum. "Stella son zamanlarda kısa süreli hafızasında sürekli bir azalma olduğunu söylüyor."

"Onu görmeye gittin mi?"

"Hayır, şey-" Guinness'ten uzun bir yudum alıyorum çünkü korktuğumu itiraf etmek istemiyorum. Biggie beni hatırlamayı bıraktığında tamamen dağılacığımdan. Anna'nın akıllı olması dışında, muhtemelen zaten biliyordur. "Video sohbetlerimiz oldu ve ona yoldan fotoğraflar gönderdim."

"Hiç eve gidebileceğini düşünüyor ?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim." Anna elimi sıktı. "Bu açmamalıydım." "Doğruca Tralee'ye gelmeliydik."

Beni başından savdı. "Keane'in annesi gecikmelerin için endişeleniyor ama sen hiçbir şeyi kaçırmadın. Ve görünüşe göre bazı maceralar yaşamışsın."

Bir içki daha içmek için bira çadırına doğru yürürken ona dağlardaki buzlu dereden, Rover'ı çevirmekten ve sangria içen boğayla karşılaşmamızın ince detaylarından bahsediyorum. Araba kullanırken Eamon'un elini genellikle nasıl omzuma, ayağıma, kalçama koyduğunu anlatmıyorum. Ya da ay ışığında dans etmekten. Bir zamanlar Anna'yı cinsel saçmalıklarımla eğlendirirdim ama o anları da kendime saklıyorum.

"Eamon'la da seks yaptın," diyor. "Bu ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Biriyle seks yapmak için ondan hoşlanmak zorunda değilsin." vurdu. "Soruyu geçiştiriyorsun."

"İyi. Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Aksi takdirde muhtemelen çok daha önce burada olurduk, ama bundan fazlasını anlamayın."

Anna omuz silkiyor. "Tamam, ama Eamon Sullivan'dan çok daha kötüsünü yapabilirsin."

Bir an için kendime bunu düşünme izni veriyorum. Eğlenceyi, sıcaklığı, macerayı ve ayak parmaklarını kıvıran öpücükleri alıp bunları haftalara, aylara ve yıllara yaymak için. Ancak Biggie'nin yaşında olmayı, demans hastalığını miras alma olasılığını ve sevdiğim *herhangi birine* bunu yaşatmayı düşündüğümde duvara tosluyorum. Bu şimdiye kadar kimseye yüksek sesle söylediğim bir şey değil. Anna'ya bile. O yüzden bir şakayla geçiştiriyorum. "Çoktan söyledim."

Gülüyor. "Düğün planlamasında burada olmadığın için seni kışkandım. Düşündüğün kadar heyecanlı değil. Özellikle de *herkesin* bir fikri varsa."

Dört Guinness daha sipariş ediyorum, sonra dikkatimi Anna'ya veriyorum. "Ailen burada mı?"

"Annem ve erkek arkadaşı dün buraya geldiler ve-"

"Dur bakalım. Annenin erkek arkadaşı mı var?"

Anna'nın annesi, Anna ve kız kardeşi Rachel'ın küçüklüğünden beri bekâr olduğu için hayatında özel birinin olması büyük bir adım.

"Adı Arno ve annem onunla geçtiğimiz kış Alman-Amerikan Derneği'nde tanıştı," diyor Anna. "O kadar uzun süredir yalnızdı ki Rachel ve benim için biraz tuhaf ama annemi çok mutlu ediyor."

"Aferin ona. Yürü, Ingrid!"

Biraları masamıza taşırken Anna, "Rachel, Mason ve Maisie Salı günü geldiler ve Keane Maisie'ye bir sürü İrlandaca argo kelime öğretti bile," diyor. "*Peppa Pig*'i izlerken İngiliz aksanını kapması gibi bir şey bu, Ohio'ya dönüp herkese lanet olası eejit dediğini hayal edebiliyorum sadece."

"Hey, eğer bir aptal gibi davranıyorlarsa, çağrılmayı hak ediyorlar."

Keane ve Eamon döndüğünde gülüyordu ve sonraki birkaç saati içerek ve konuşarak geçirdik. O -ve belki Keane- birlikte yattığımızı bilmesine rağmen, Eamon ve ben birbirimize çok uzun süre bakmaktan kaçınıyoruz. Ve tek temas noktamız masanın altında dizinin benimkine değmesi. Anna ve Keane'i gördüğüm için ne kadar mutlu olsam da, keşke hâlâ yalnız olsaydık diyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Mesajı okudum. "Rachel, Anna'dan haber alıp almadığımı soruyor."

Keane, "Cep telefonum ," diyor. Eamon başını sallıyor. "Benimki de öyle."

"Bu çok mantıklı," diyor Anna. "Şu anda hepimiz pislik gibi davranıyoruz." "Dinle... Şu ana kadar bizim hakkımızdaki çok sayıda görüşe karşı dilimi tuttum.

Mekan seçimi, düğün kıyafetleri, yemekler, müzik ve Queenie'nin törende bulunması, Peder Fitzgerald'ın bize kaç çocuk yapmayı planladığımızı sorması da cabası," diyor Keane. "Bir pislik olma hakkını kazandığıma inanıyorum, özellikle de yarın sörf koşulları mükemmel olacaksa."

"Peki, onları görmezden mi gelelim yoksa hayatta olduğumuzu birilerine bildirelim mi?" Ben soruyorum.

"Kız kardeşime mesaj atıyorum," diyor Anna klavyesini tuşlarken. "Ona düğün planlamasına biraz ara vermemiz gerektiğini söyledim. Kaçarak evlenmemizi önerdi."

"Peder Fitzgerald'a nasıl cevap verdin?" Eamon, sırttan Keane'e sorar.

"Ona zaten bir köpeğimiz olduğunu söyledim, ama çocuk sahibi olmaya karar verirse ona mutlaka haber vereceğiz."

Rachel bizim için araya girerken, Keane ve Eamon bir tur bira daha getiriyorlar. Onlar yokken bir grup sahneye çıkmaya başlıyor ve güneş uçuşumun kenarından aşağı batıyor. Satıcıların tezgahları birer birer kapanıyor ve herkes bizim sokağın sonuna göç ediyor. Yılın bu zamanında alacakaranlık uzun sürer, bu yüzden grup çalmaya başladığında ve kendimizi tam teşekküllü bir sokak partisinin ortasında bulduğumuzda gökyüzünde ışık hala azalıyor.

Grup, keman ve penny whistle ile geleneksel bir İrlanda takımıdır ve şarkılarının çoğu hareketli melodilerdir, ancak ara sıra bir ballad ile yavaşlatırlar.

Ayağa kalkarken Eamon'un omzunu d rt erek, "Gel dans edelim," diyorum. Ayağa kalkıyor ve Anna ile Keane'i geride bırakarak beni dans pistine kadar takip ediyor.

Eamon beni kollarına aldı. "Seni çok fena öpmek istiyorum." "Anna biliyor."

"Keane de  yle."

"O zaman belki de beni  pmelisin."

Ben çenemi yukarı kaldırırken Eamon başını aşağı e iyor ve a ızlarımız ortada buluşuyor. Yüzümü iki elinin arasına alıp dilini dudaklarımın kenarında gezdirerek onları birbirinden ayırdığında dans ediyormuş gibi yapmayı bırakıyoruz. Etrafımızda insanlar olduğunun belli belirsiz farkındayım ama a zının tadı Guinness'in son yudumu gibi ve onu öpmek hiç eskimeyecek gibi görünüyor. Pazartesi günü veda etmek d   nd   mden daha zor olacak.

 steksizce geri çekiliyor ve bana yavaşça gülümsüyor. "Hadi buradan çıkalım."

"Yolu göster."

Elimi tutuyor ve dans pistinde Anna ve Keane'in yanından geçerken Eamon, " adırların orada olacağız. Acele etmene gerek yok."

Keane göz kırıyor. "Sanırım biraz daha oyalanacağız."

Eamon ve ben aceleyle yamaçtan sahile iniyoruz. Kayalıkların dibinde her iki yönde de çadır kümeleri uzanıyor. Birkaçının önünde kamp ateşi yanıyor ama o kadar çok insan hâlâ sokak partisinde ki çadırların çoğu karanlık. Eamon beni kendi çadırına götürüyor. Ayakkabılarımızı tekmeleyip içeri giriyoruz ve küçük bir fenerin  ı ığında yüz yüze diz   k p kıyafetlerimizi çıkarırken a lık a  p   yoruz.

"Arkana yaslan," diyorum, ikimiz de çıplak olduğumuzda.

Eamon uzanıyor ve ben kendimi kalçalarının arasına yerleştirirken gözlerine anlayış yerle iyor. Beklenti içinde alt dudağını yalıyor. Uzun aletini avucumun içine alıyorum ve nefesi yumuşak bir *oh* şeklinde pufluyor. Ve dilimi ucunun etrafında d nd rd   mden neredeyse yerden havalanıyor.

A zımı tamamen onun etrafında kapatıyorum. Eamon parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve başparmağıyla yana ımı ok uyor. Dokunu unun yumuşaklığı karşısında zevkle mırıldanıyorum ve o da karşılık olarak hırlıyor, başı çadırın zeminine düşüyor. Hızım yavaşça arttıkça nefesi kısılıyor ve

İnlemeleri uzuyor. Parmakları saçlarımda sıklaşıyor, sanki ağzımın derinliklerine itme dürtüsüne karşı savaşıyor. Onu daha derine alıyorum.

"Carla." Dişlerini sıkarak adımı söylüyor. Bir kez. İki kez. Her seferinde bir öncekinden daha acil. Görmezden geldiğim eşige yakın olduğuna dair bir uyarı. "Oh, siktir. Siktir. *Siktir.*"

Eamon'un kalçaları yukarı doğru itiliyor ve serbest kalmasıyla birlikte içinde bir yerlerden anlaşılmaz bir ses geliyor. O nefesini tutmaya çalışırken ben topuklarımdan üzerinde geriye yaslanıyorum, eli karnının üzerinde duruyor.

"Korkarım kemiklerim eriyip jöle haline geldi," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Bu yüzden, minnettarlığımı göstermemi istiyorsanız, gelip yüzüme oturmanız gerekecek."

Ona yaptığım hiçbir şey geri ödenmesi gereken bir iyilik değildi, ama diliyle neler yapabileceğini biliyorum ve bunun için çaresizim. Kendimi onun ağzına doğru alçaltırken Eamon beni kalçalarımın hafifçe kavırıyor. Dilinin ilk darbesi ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor ve boğazımdan bir inilti çıkarıyor. İkincisinde ise içimdeki sıcaklık bir orman yangını gibi yükseliyor. Başım geriye düşüyor ve kalçalarım sallanarak en hassas noktayı diline sürüyor. Eamon beni sabit tutmaya ya da hareketi kontrol etmeye çalışmıyor. Bedenim titreyene ve ben onun adını haykırana kadar, bir kayaya çarpan dalga gibi tekrar tekrar ona çarpmamaya izin veriyor.

Yanında uzanırken bir eliyle başını destekliyor, diğeriyle yüzüme dokunuyor. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi."

Avucunu öpmek için yüzümü çeviriyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Sırıttırıyor. "Hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim ki mutlak bir zevkti."

"Muhtemelen yüzmeye gitmeliyiz," diyorum. "İkimiz de berbat durumdayız."

Mayo için çantalarımızı karıştırıyoruz ve çadırdan çıktığımızda yakındaki bir kamp alanında ateşin etrafında oturan bir grup adamla karşılaşıyoruz. Alkışlamaya başladılar ve içlerinden biri "*Oh, Eamon!*" diye bağırdı.

Biz gülmekten dağılırken yüzüm yanıyor ve Eamon Sullivan onlara doğru derin bir selam veriyor.

Bölüm 12

Keane'in şafak vakti sörf yapma planı, kamp ateşinin etrafında gece geç saatlere kadar konuştuktan sonra dördümüzün de uyuyakalmasıyla suya düşüyor. Anna ve ben kahvaltı için bir fırın arıyoruz ve döndüğümüzde çoktan bir sıra oluşmuştu.

Keane, limonlu çörek ve sade kahve eşliğinde, "Etrafa sordum ve sörf okulunda festival süresince kiralık sörf tahtaları ve dalış kıyafetleri olduğunu öğrendim," diyor. "Geçirdiğim kazadan bu yana pek sörf yapmadım, bu yüzden Carla kendi işini yaparken belki Eamon ve Anna'ya ders verebilirim diye düşündüm."

Başımı salladım. "Nokta molası çok yoğun görünmüyor."

"Sanırım ne yaptığınızı biliyorsunuz," diyor Keane. "Sadece yerlilere saygı gösterin."

"Tabii ki."

Sörf okulunda Keane ve ben, Eamon ve Anna'ya doğru boyutta sörf tahtalarını ve ıslak giysileri seçmelerinde yardımcı oluyoruz. Ben kendiminkine en yakın olan kısa tahtayı seçiyorum. Diğerlerini Keane'in onlara hızlı bir ders verdiği sahilde bırakarak okyanusa giriyorum ve sörf tahtamın üzerine çıkıyorum. Bu benim Amerika kıtası dışında yaptığım ilk sörf ve ilk İrlanda dalgamı yakalayacağım için heyecanlıyım.

Sıranın dışına, uçurumun başına yakın bir yere kürek çekiyorum ve dalgaların gelişini izlemek için sörf tahtasının üzerine oturuyorum. Atlantik'teki ölmekte olan bir kasırganın hediyesi bu dalgalar -tüm dalgalar, yağmur yok- ve burada daha büyük bir kalabalık olmamasına şaşırıyorum. Özellikle de bir festival sırasında. Ta ki bugünün bir Cuma sabahı olduğunu ve sörfçü arkadaşlarımla muhtemelen burada olmak için işten izin alanlar olduğunu hatırlayana kadar. Birkaç baş sallama ve bir merhaba alıyorum, ama çoğunlukla hepimiz doğru dalgayı izliyoruz. Birkaç kişi aynı büyük dalgayı yakalamaya çalışıyor ama sadece biri başarıyor.

Ben büyürken kimse beni sportif bir çocuk olarak görmezdi. Yaşıtlım neredeyse herkes gibi ben de yazları futbol oynamak için buralarda değildim. Ve liseye geldiğimde, sporla o kadar iç içeydim ki

Biggie ile seyahat ederken organize sporlara hiç ilgi duymuyordum. Ta ki Barra de la Cruz'a geldiğim yıla kadar.

Gece için kamp kurabileceğim bir plaj arıyordum ama bu plaj sörfçülerle doluydu. Barra de la Cruz'un Meksika'daki en iyi sörf noktalarından biri olduğunu sonradan öğrendim. Çadırlar, karavanlar ve bir başka Jeep'in bulunduğu küçük, rustik bir kamp alanında denize sıfır bir yer için neredeyse hiçbir şey ödemedim.

Hamağımı kurmayı henüz bitirmiştım ki İtalyan bir adam gelip kamp alanındaki herkes için akşam yemeği hazırladığını söyledi. Sabahın erken saatlerine kadar plastik masaların etrafındaki plastik sandalyelerde oturduk, carbonara yedik, bira içtik ve birbirimizi anlayabilmek için tüm dillerimizi bir araya getirdik.

Ertesi gün sahil boyunca sörfün en yoğun olduğu burunlara doğru yürüdüm. Sörfçüleri izlerken, bir dalganın dibinde gezinmenin Zen benzeri hissini neredeyse hayal edebiliyordum. Sörfçüler güçlü geri dönüşler yaptıkça mide kaslarım kıpırdadı. Onlar havada numaralar yaparken adrenalini patlamasını hissettim. Sörf yapmak Biggie ile yaptığım bir şey değildi. Bu yeni bir şeydi, sadece benim için bir şeydi ve ben bunu istiyordum. Güneşin burnumu yaktığını hissedene kadar izledim, sonra sörf okuluna yürüdüm ve derslere kaydoldum.

Beş yıl sonra, İrlanda'nın batısındaki bir plajda, dalgamın gelişini izliyorum. Hâlâ bir uzman değilim ama yakalamaktan korkmuyorum. Tahtayı çeviriyorum ve yükseldiğini hissedene kadar kürek çekiyorum. Yukarı. Kendimi sabitliyorum. Hemen düşüyorum. Gülererek yukarı çıkıyorum. Hepsini tekrar yapıyorum.

Birkaç dalgaya bindikten sonra Anna, Keane ve Eamon'un da sıraya katıldığını fark ediyorum. Tahtamın üzerine oturup Anna'nın sahile yakın bir dalgayı alıp kıyıya kadar sürmesini izliyorum. Ve Eamon'un yok oluşunu izliyorum. Sıçrayarak ve sırtarak ayağa kalkıyor ve ben de ona doğru kürek çekiyorum. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Böcek tarafından ısırıldığımı söyleyemem." Beni soğuk, tuzlu dudaklarıyla öpüyor. "Ama öğrendiğim için memnunum ve muhtemelen doğru şirkette bunu tekrar yapardım."

"Bu adil," diyorum. "Bir süre seninle takılırım diye ." "Ah, beni özledin mi?"

Gülüyorum. "Sörf yaparken kimseyi özlemiyorum. Ama yarın Anna için ayağa kalkacaksam, bunu yaparken acı içinde olmak istemiyorum."

Birkaç saat daha sörf yaparak, etrafta dolanarak ve sıyrıklarımızın videolarını çekerek geçiriyoruz. Daha sonra ekipmanları iade ediyor, festivalde geç bir öğle yemeği yiyor ve eşyalarımızı topluyoruz. Sullivan ailesinin barındaki aile toplantısı iki saatten kısa bir süre içinde başlayacak, ancak Eamon bana şenlikler başlamadan önce duş almak ve üstümüzü değiştirmek için bolca vaktimiz olacağını garanti ediyor.

"Annem Tralee'ye geç kaldığınız için zaten üzgün olduğu için biz önden gidelim," diyor Keane, önce kiralık arabalarının yanında dururken. "Sorumluluğu ben üstleneceğim ve onu sakinleştireceğim."

Eamon kardeşine yumruk atar. "Sanırım şimdi sana da kızgındır ama teşekkür ederim."

"Evet, şey... en azından bunu . Evde görüşürüz."

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" Land Rover'a doğru yürürken söyledim. "Beni ilgilendirmedini söylemekten çekinme."

Eamon beni başından savdı. "Dün Keane'le pek çok şey hakkında konuştuk. Onun hayatına biraz kırgın olduğumu itiraf ettim ve o da haklı olarak kırgınlığımın onun suçu olmadığını söyledi. Ayrıca kırgınlığımın bir kısmının, birlikte başımız derde girdiğinde suçu üstlenen tarafın hep ben olmamdan kaynaklandığını da söyledim."

"Bu konuda ne dedi?"

Eamon, "Belki de masum rolü oynamaya çalışacağını, olanlardan habersizmiş gibi davranacağını düşünmüştüm," diyor. "Ama her zaman bildiğini itiraf etti ve özür diledi."

"Ah, tamam, yani bugünün suçunu o üstlenecek."

Eamon küçük bir kahkaha atarak, "Yine de haftanın geri kalanı için hala kancadayız," diyor. "Keane ve ben bu konuda hiçbir zaman anlaşmazlığa düşmedik - hepsi kafamda canlandı - ama aramızdaki hava tamamen temiz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Artık eve gitmeye hazır mısınız?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, seninle daha fazla yalnız zaman geçirmeyi tercih ederim," diyor ve beni hafifçe Land Rover'a doğru bastırıyor. İsteksizce geri çekilene kadar beni tekrar tekrar öpüyor. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Hiç pişman değilim."

Eşyalarımızı Rover'a yüklerken Eamon, "Keane'in işimi bırakıp dünyayı dolaşma planımı desteklediğini öğrenmek de seni memnun edecek ve hiç şaşırtmayacak," diyor.

"Belki annenle aranı düzeltmene yardımcı olabilir."

Başını sallıyor. "Belki."

Birkaç dakika sonra Ballybunion sınırının ötesine geçiyoruz. Kıyı şeridi geriliyor, yerini geniş tarım arazileri alıyor. Eamon'un artık GPS'e ihtiyacı yok ama bölge yolundan daha dar bir yerel yola saparken, kaçınılmaz olanı hâlâ erteleyip ertelediğini merak ediyorum.

Ben daha sormadan, bir çitin üzerine tünemiş, pençelerinde kıpır kıpır gri bir hayvan tutan kahverengi-beyaz şahin benzeri büyük bir kuş fark ediyorum. Tam doğal seleksiyonla ilgili bir espri yapmak üzereydim ki zihnim avının bir *kedi yavrusu* olduğunu işliyor ve birden doğal seleksiyonun canı cehenneme.

"Dur!" Ben bağıryorum ve Eamon frene öyle sert basıyor ki Land Rover patinaj yapıyor ve lastikler çakıl püskürtüyor.

Kapıyı açıp dışarı fırlıyorum ve kuşu ürkütüyorum. Büyük kanat çırpışlarıyla çitten havalanıp tepemdeki mavi gökyüzüne doğru yükseliyor. Çitten atlayıp peşine düşüyorum, elimi kolumu sallayarak ve bağırarak kuşun avını bırakmasını umuyorum. Yavru kedi kendini kurtarıp yere düştüğünde yaklaşık on beş yirmi metre havadaydı.

Bir an için gözümü kuştan ayırmıyorum, başka bir atış için geri dönmeyeceğini umuyorum ama uçup gidiyor. Yavru kedinin indiğini düşündüğüm genel alana koşuyorum, sonra hayvanı bulana kadar adımlarıma dikkat ederek hızımı yavaşlatıyorum. Yavru kedi grinin neredeyse maviye çalan bir tonunda ve kadife gibi görünüyor; kediler konusunda uzman olmasam da annesinden ayrılacak kadar bile büyük görünmüyor.

Yavru kediye olabildiğince nazikçe kucağıma alıyorum ve ters çevirdiğimde göğsünün ortasında küçük bir delik buluyorum, yaranın etrafındaki gri tüyler kanla lekelenmiş. Röntgen çekilmediği için yavru kedinin düşme sırasında herhangi bir yara alıp almadığını söylemek imkansız ama miyavladığında sesi sıkıntılı gelmiyor. Delinme yarası iyi hissettirmiyor olabilir ama yavru kedi ona daha fazla zarar vermek için burada olmadığımı anlamış gibi görünüyor.

Kollarımda yavru kediyle Land Rover'a döndüğümde Eamon, "Onu bırakamayız," diyor. "Başka yarası olmasa bile, yine de risk altında olacak

Başka bir şahinden ya da tilkiden. Ve nereden geldiğini bulmak saatler sürebilir. Kız kardeşim yerel SPCA'da veteriner. Onu iyileştirebilir ve ona bir yuva bulabilir."

Eamon yolcu koltuğunun altından bir ilk yardım çantası çıkarırken, soğutucudan bir şişe su alırken ve çantasını karıştırıp bir kalıp sabun ararken, "Sanırım şanslı günündesin ufaklık," diyorum.

Eamon steril tuzlu suya batırılmış bir pamukla yarayı temizlerken ben de yavru kediye elimden geldiğince zapt ediyorum. Yavru kediye her şeyin yoluna gireceğini söylerken dokunuşu nazık ve sesi yumuşak.

"Çok derin bir yara gibi görünmüyor," diyor. "Şahin kalıcı bir hasar vermeye fırsat bulamadan önünü kesmişsiniz."

Eamon yarayı gazlı bezle sarmadan önce yumuşak bir bez bandajla kapatıyor. Havlularımız sörf yapmaktan ıslak ve kumluydu, bu yüzden sırt çantamdan temiz bir yün tişört çıkardım ve onu ön koltuğun ortasında bir yuva oluşturmak için kullandı. Yavru kediye dikkatlice yuvaya bırakıyor, daha rahat ve güvenli hale getirmek için kenarlarını kabartıyor. Bu jest o kadar tatlı ki dayanmakta güçlük çekiyorum.

Eamon'un çenesini elime alarak onu biraz sıkıyor ve öpüyorum. "Anna ve Keane'in Queenie'yi nasıl elde ettiklerini biliyorsun."

Gülüyor ve sürücü koltuğuna geçerken gözlerini deviriyor. "Artık planlarım var. Ve kedileri içermiyor."

"Sadece söylüyorum."

"Onu saklamayacağım," der telefonunu eline alarak. "Ama Cathleen'den bara biraz kedi maması getirmesini isteyeceğim. Muhtemelen açtır."

Yavru kediye minik kulaklarının arkasından gıdıklıyorum. "Asla barınağa gidemeyeceksin."

Eamon alay eder. "Lütfen. Karşı koyabilirim." "Bana bir tane daha söyle, Aziz Francis."

Vitesi birinci vitese atarken gülüyor. "Siktir git."

Biggie ve benim ara sıra akvaryum balıklarımız olurdu ama hiçbir zaman gerçek bir sıcak kanlı evcil hayvanımız olmadı. Tüm okul yılını Fort Lauderdale'de geçirdik, ancak yaz aylarında Biggie cipte bir köpek ya da kedi için yeterli yerimiz olmadığını düşünüyordu. Ve daha sonra, kendi başıma kaldığımda, seyahat parası kazanmak için çift vardiya çalışırken evcil hayvan beslemek bana adil gelmedi. Bir sürü insanla tanıştım.

Yolda hayvanlarıyla seyahat eden insanların çoğunu tanıyorum ama kendim denemeyi hiç düşünmedim. "Dişi mi erkek mi olduğunu nasıl anlayacağınızı biliyor musunuz?"

Eamon başını sallar. "Cathleen bilecektir."

"Sana durman için bağırdığımda verdiğin tepki olağanüstüydü." "Sesin paniklemiş gibi geliyordu," diyor. "Seni hiç tanımadığım halde Uzun zamandır bir boğayla yüz yüze gelmiş ve ürkmemiş biri için panik, karakterine aykırı görünüyor."

"O şahinin bu zavallı bebeği yemesine izin veremezdim." Eamon'un yanağı gamzelenir. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" "Ne mi?"

"Yavru kediye istiyorsun."

"Kapa çeneni," diyorum, ama birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol alırken, yeşil kırlar pencereimin önünden geçerken, bunun kötü bir fikir olmadığını fark ediyorum. O kadar uzun zamandır yalnız seyahat ediyorum ki, yanımda birilerinin olması iyi olabilir. "Onu benimle Florida'ya getirmenin çok fazla bürokrasi gerektireceğini mi düşünüyorsun?"

Eamon şu anda benimle dalga geçseydi, haklı olurdu. Burada oturur ve bunu kabul ederdim çünkü en başta bunu yapan bendim. Ama o kıs kıs gülmüyor bile. "Bilmiyorum ama öğrenebiliriz. Aşı kayıtlarının da işin içinde olduğuna eminim ama kız kardeşim onlarla ilgilenebilir."

"Teşekkür ." "Ne için?"

"Durduğun için," diyorum. "Ve hak ettiğim halde bana sataşmadığın için."

Gülümsemesi sıcak. "Kendini Rover'dan dışarı attın, bir şahinle savaşmaya hazırdın. Ve bu kedi yavrusu da savaşmadan yenilmeyecekti. Gördüğüm kadarıyla ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bununla birlikte, başka bir zaman, beklemediğin bir anda seninle dalga geçme hakkımı saklı tutuyorum."

Gülüyorum. "Tamamen adil."

Evler birbirine yaklaşmaya başlıyor ve tarım arazileri azalıyor. Tralee hoş geldiniz tabelasını geçiyoruz ve şehir merkezine ulaşmamız uzun sürmüyor. Eamon bulduğu ilk boş yere park eder. Çünkü

Kedicik, duş almak ve kıyafetlerimizi değiştirmek için gereken zamanı kaybettik. Bizi olduğumuz gibi kabul etmek zorundalar.

Aile barı yolun karşı tarafında çok uzakta değil. Binanın iki st katı, kırmızı, sarı ve beyaz çiçeklerle dolu pencere kutuları ile deniz mavisinin soluk bir tonuna boyanmıştır. Sokak katı ise daha koyu deniz mavisine boyanmış ve geniş n camın üzerinde altın rengine SULLIVAN'S PUB yazıyor.

"Hazır mısın?" Eamon deniz mavisi n kapının koluna uzanarak soruyor. zerinde ÖZEL PARTİ İÇİN KAPALIDIR yazan bir tabela asılı. "Asıl

soru, sen öyle misin?"

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Artık yleyim."

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Bara girdiğimizde ilk fark ettiğim şey herkesin pantolon, düğmeli gömlek, etek ve elbise gibi güzel kıyafetler giymiş olması. Anna ve Keane bile duş alıp bir aile yemeği için daha uygun kıyafetler giyecek zaman bulmuşlardı. Tüm Sullivan ve Beck aileleri dönüp bize bakarken bar tamamen durgunlaşıyor. Tuzlu sudan kaskatı kesilmiş ve dağılmış saçlarımız ve kumla tozlanmış parmak arası terliklerimizle bir manzara olmalıyız. Şortlarım ıslak bikini altlarının üzerine giydiğim için biraz nemli ve Eamon'ın üzerinde hâlâ sarı ananas desenli mayolar var. Her şeyin ötesinde, elimde tişörte sarılmış bir kedi yavrusu tutuyorum.

Eamon geçici bir "merhaba" diyor ve oda soru yağmuruna tutuluyor. *Nerelerdeydin? Neden bu kadar uzun sürdü? Ne yapıyordun? Neden telefon etmedin? Aklından ne geçiyordu? Nasıl bu kadar sorumsuz olabildin?*

Sorular o kadar hızlı geliyor ki kimin sorduğunu anlayamıyorum ama son soru, yani bomba soru, Bayan Sullivan olduğunu tahmin ettiğim minyon yapılı, yaşlı bir kadından geliyor. Koyu kahverengi saçlarında gri teller var ve gözlerindeki hayal kırıklığını büyüten yuvarlak kaplumbağa kabuğu gözlükler takıyor. Eamon yanımda gözle görülür bir şekilde sarkıyor ve ben onun elini cesaretlendirici bir şekilde sıkıyorum. Bakışları birbirine bağlı ellerimize takılıyor. Eamon bırakıyor.

"Ah, bahsettiğiniz yavru kedi bu olmalı." Eamon'un annesinin daha genç bir versiyonu elinde tıbbi bir kitle öne çıkıyor. Kırklı yaşlarında, Sullivan kahverengisi saçları ve Keane gibi ela gözleri var. Bu Cathleen olmalı.

Onun sorusu diğerlerini etkisiz hale getiriyor ve tişört yuvasını kolumun kıvrımından dikkatlice alıyor. Yavru kedi küçük bir miyavlamayla uyanıyor.

"Şu küçük sevgiliye bak," diyor Cathleen. "Nereden buldun bunu?"

Eamon, yavru kediye bir şahinden nasıl kurtardığımı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı ve herkesin dikkatini çekerken, bana nasıl anlattığını hatırlıyorum

onun doğal bir aktör olduğunu söyledi. Keane, ailenin geri kalanının arkasından, barın sonuna yakın bir yerden Guinness'ini kadeh kaldırarak kaldırır. Eamon hikâyeyi tamamladığında, gençler de dâhil olmak üzere tüm çocuklar Cathleen'in etrafında toplanmış, o da yavru kediye incelemektedir. Bayan Sullivan bile minik gri tüy yumağı karşısında bir anlığına büyülenir.

Herkesin dikkati dağılmışken, başka bir Sullivan kardeş yaklaşır. Cathleen'den daha genç. Keane ve Eamon'a daha yakın yaşta. Claire'in en büyük kardeş olduğundan bahsettiğine göre, bunun Ciara olduğunu varsayıyorum.

"Yemekten önce yıkanmak istiyorsan, işte sana fırsat," diyor Eamon'a sessizce, ama bana komplocu bir gülümseme sunuyor. "Ama elini çabuk tut. Onu daha fazla oyalayamayız."

Çantalarımızı yerden alıp barın arka tarafından sıvışıyoruz. Eamon'u ahşap merdivenlerden ikinci kattaki daireye kadar takip ediyorum. Küçük ve rahat bir daire, Ciara'nın yakışıklı sarışın bir adamla poz verdiği çerçeveli fotoğraflarla dolu.

Kıyafetlerimi çıkarırken bikinimden küvetin dibine kum damlıyor.

"Bence birlikte duş almalıyız," diye öneriyor Eamon.

"Dostum, şu anda seks için vaktimiz yok."

Gülüyor. "Aklınızın doğrudan oraya gitmesini takdir etsem de, sadece zaman kazanmak istiyorum. Ben bile bu partiyi daha fazla geciktirecek kadar aptal değilim. Annemin yüz ifadesini gördünüz."

"Bu kadar küçük ve tatlı görünen birinden neden korktuğumu bilmiyorum."

Gülüyor. "Tüm varlığıma hoş geldin."

Çabucak yıkanıyoruz ve daha da hızlı giyiniyoruz. Ben dudaklarıma parlaticı sürerken Eamon soluk altın rengi bir gömleği lacivert bir chino pantolonun içine sokuyor ve sarı çiçekli sundress elbisemdeki kırıksıklıkların dağınık değil de kasıtlı görünmesini umuyor. On dakikadan az bir süre sonra, kıyafetlerimizi planlamış gibi görünerek bara yeniden giriyoruz. Eminim ki bu daha fazla soruya yol açacak.

Biz yokken, Eamon'un kız kardeşleri partinin kontrolünü ele geçirdi. Erkekler Ciara'nın yönetiminde mutfaktan yemek tabakları taşıırken, Cathleen çocukları kendi masalarının etrafında topluyor ve bir yandan da yavru kediye biberonla besliyor.

"Büyük bir hasar almış gibi görünmüyor," diyor ve hem yavru kediye hem de şişeyi bana uzatıyor. "Ama emin olmak için yarın sabah düğünden önce röntgen çektmek üzere onu kliniğe götürmek istiyorum. Sütten kesilmenin eşiğinde, bu yüzden yaş mamanın yanı sıra biraz da yedek süt getirdim."

Eamon onun yanağına bir öpücük kondurur. ". Teşekkür ."

"Önemli bir şey değildi." Ona şefkatli bir tokat atıyor. "Annemle hâlâ çok derinlerdesin, o yüzden biraz uslu dur, olur mu?"

Sırıttırıyor. "Deneyeceğim."

Birkaç masa bir araya getirilmiş, böylece tüm yetişkinler ve eşleri uzun bir masada oturuyor ve yaşlı Sullivan'lar her iki uçta, Eamon'un annesi ve öfkесinin bize ulaşamayacağı kadar uzakta. Bay Sullivan'ın saçları bembeyaz ama yüzü genç ve en küçük oğluyla aynı muzip gülümsemeye sahip.

Benim yerim Ingrid Beck ve Anna'nın arasında, Ciara ise tam karşımda, dairesindeki fotoğraflardan tanıdığım sarışın adamın yanında. Gerçek hayatta daha da yakışıklı ama gözleri cam gibi, sanki çok fazla içmiş gibi.

"Yeni arkadaşın kim?" Ben otururken Anna soruyor.

"Az önce kız olduğunu öğrendik," diyorum kucağımdaki minik yaratığa bakarak. Son birkaç gündür başıma gelen beklenmedik şeyler arasında bir yavru kedi evlat edinmek en şaşırtıcı olanı. Sadece birkaç saat oldu ama şimdiden iplerin bağlandığını hissedebiliyorum. Benimle Florida'ya dönemezse ne yapacağımı bilmiyorum. "Henüz adının ne olduğundan emin değilim."

Eamon bana bakmak için Keane'in etrafından dolanıyor. "O bir savaşçı. Ona savaşçı kraliçeden sonra Maeve adını vermeyi düşünmeliyiz."

Keane başıyla onaylıyor. "Çok iyi bir öneri, ancak ona Rosie demeniz annemin gözüne tekrar girmenize yardımcı olabilir."

"Ne kadar üzgün?"

"Kızgınlıktan çok kafam karıştı," diyor Keane. "Sen her zaman üniversite eğitimi almış, düzenli geliri olan ve kız arkadaşları olan mantıklı bir delikanlı oldun."

Bu yüzden aslında tam bir pislik olduğunuzu gösterdiğinizde bu onun sisteminde biraz şok etkisi yaratıyor."

"Pardon, bir saniye geri gidebilir miyiz?" Dedim. "Eksi şaka nedir?"

"Eğlencenin tam tersi," diye araya giriyor Ciara. "Mezarlığın etrafında takılmak Eamon'un eski kız arkadaşlarından daha canlı olurdu."

Geri kalanımız kahkahalarla inerken, Eamon bu noktayı tartışmak ister gibi görünüyor. Ta ki sonunda tek omzunu silkene kadar. "Hayatlarını düzene sokmuş kadınlarla çıkarsam bu düzenin bana da bulaşabileceğini düşündüm. Bunun yerine, hepsi beni terk etti çünkü... Ben tam bir karmaşayım."

Kendi kendine biraz gülüyor. "Sophie bir yüzük bekliyordu. Ben bir Defender aldım."

Keane, "Bana sorarsanız daha iyi bir yatırım," diyor.

Eamon gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Ve eğlence doksan oldu," diyor. Özel bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Ta ki Keane boğazını temizleyip bize halk içinde olduğumuzu hatırlatana kadar. Yüzüm alev alev yanıyor. Masanın bir ucunda Bay Sullivan herkes sakinleşene kadar bira bardağını tokuşturuyor.

"Sonunda hepimiz burada olduğumuza göre," dedi ve Eamon'a bakarak, "böyle keyifli bir olay için herkesi tek bir çatı altında topladığımız için minnettarım. Lütfen el ele tutuşup başlarınızı öne eğerseniz, yemekler daha fazla soğumadan şükranlarımızı sunmuş oluruz."

Aile, Tanrı'nın Duası olduğunu düşündüğüm duayı okuyor ve ardından yemek ve sohbet ilerledikçe Eamon'un günahları unutuluyor - en azından şimdilik. Ingrid Beck beni yeni erkek arkadaşı Arno Schneider ile tanıştırıyor. Ve beni Mason'la tanıştıırken Rachel'in parmağında bir nişan yüzüğü görüyorum. Anna masadaki diğer herkesi tanıtıyor.

"Michael bir polis çavuşu ve karısı Claudine," diyor. "Claire, Neil ile evli bir iç mimar. Cathleen ile tanışmıştın. Kocasını Brian. Patrick kendi inşaat şirketini işleten boşanmış bir baba. Ve Ciara'nın nişanlısı Dominic."

"Birkaç bira daha içersem bunların hiçbirini hatırlamayacağım," diyorum. Kolunu benimkine doluyor.

"Burada olmana sevindim."

"Saçmalıklarına katlandığın için teşekkürler."

"Benimkine katlandığın için de teşekkür ederim," diyor çenesini omzuma . "Şimdi, Eamon'a gerçekten neler oluyor?"

"Yok bir şey," diyorum sessizce. "Sana dün de söyledim, bu sadece bir tatil kaçamağı."

"Kapıda elini sıkıştığını gördüm."

"Manevi destek vermek için ona aşık olmak zorunda ?"

Anna başını eğiyor. "Tamam ama ikinizin arasında bariz bir bağ var. Bunun sadece bir kaçamak olmadığını hiç düşündünüz mü?"

"Onu kendin de duydun. Tam bir pislik."

"Belki de bunun nasıl bir his olduğunu bilen birine ihtiyacı vardır."

Neredeyse Guinness'imde boğuluyordum. "Tanrım, Anna, en iyi arkadaşım olmasaydın senin fikrini duymak istemezdim."

Gülüyor ve yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

Keane'in kulağına fısıldadığı bir şeyi dinlemek için döndüğünde, "Evet, biliyorum," diyorum. Ve daha yumuşak bir sesle, kendi kendime, "Ben de," diye ekliyorum.

Akşam geceye doğru ilerlerken boş tabaklar ve yemek tabakları kaldırılıyor ve içkiler daha hızlı akmaya başlıyor. Masalardan uzaklaşıyor ve insanlar sohbete girip çıktıkça azalıp çoğalan kümeler halinde konuşuyoruz. Anna'nın yemek sırasında işaret ettiği tüm insanlarla tanışıyorum ve sonunda kendimi Eamon'un annesiyle yüz yüze buluyorum.

Kocası gibi o da zarif bir şekilde yaşlanmış ve beni fark edip yüzündeki gülümseme kaybolmadan hemen önce Eamon'un gülümsemesini onun kinde görebiliyorum.

"Merhaba, Bayan Sullivan," dedim. "Ben Carla, Anna'nın baş ."

"Kim olduğunuzu biliyorum," diyor, ses tonunda biraz soğukluk var. "Ama benim anlamaya çalıştığım şey, Eamon'un geç gelmesinde nasıl bir rol oynadığınız."

Direkt konuya giriyor ve ben de kendime diplomasinin benim dostum olduğunu hatırlatmak için duraklıyorum. "Dolambaçlı yollar onun fikriydi ama vazgeçiremedim. Saygısızlık etmek istemem ama bu konuşmayı muhtemelen onunla yapmalısın."

Omuzlarını dikleştirir. "Oh, tamamen niyetim-"

"Derse ihtiyacı yok," diyerek sözünü kestim. "Senin dinlemene ihtiyacı var."

Kaşlarının narin kavisinde bir çeliklik var ve çok ileri gittiğimi hemen fark ediyorum. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Sadece Eamon seni seviyor ve sana saygı duyuyor... belki de hatalı."

"Ailene saygı duymakta bir hata yok," diyor kuru bir sesle.

"Tabii ki hayır." Ses tonumu yumuşatıyorum. "Ama Eamon seni memnun etmek için o kadar çok çalışıyor ki kendini perişan etti."

Savunmacı duruşu söner. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil," diyorum. "Ama kendine sakladığı hayalleri var çünkü-" Kendimi durduruyorum. "Bunu sana söyleyecek kişinin o olması gerekiyor. Lütfen, sadece dinlemeye çalış."

Ellerini yanaklarına götürüyor ve iç çekiyor. Gözlüklerinin arkasında gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"İçinde çok şey saklıyor," diyorum. "Bunun böyle olmasını istemediğinden eminim. Ayrıca, şey için de özür dilerim... bir palanın inceliğine sahip olduğumu söylüyor."

"İşin özüne inmişsiniz."

Gülüyorum. "Bu hem bir hediye hem de bir lanet."

"Teşekkür ederim." Bayan Sullivan uzanıp kolumu nazikçe sıktı. "Terbiyemi mazur görün. Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Seninle tanışmak çok güzel Carla. Hoş geldin."

"Sizinle tanışmak da çok güzel."

Derin, titrek bir nefes alıyor. "Sanırım oğlumu bulmam gerekiyor."

Gülümsüyorum. "Bu iş sende."

O uzaklaşırken, Keane'in kendisine bir bardak elma şarabı doldurduğu bara doğru iki kez gidiyorum.

"Sakıncası yoksa bunlardan birini alacağım."

"Bu biraz yoğun görünüyor," diyor, dolu bardağı bar boyunca kaydırıyor, sonra ikinci bir doldurmaya başlıyor.

"Birazcık."

Küçük bir kahkaha attı. "İyi tarafından bakarsak, hayatta kalmayı başardın." "Dinle, yetişkin hayatımın çoğunu huysuz yaşlı insanlarla uğraşarak geçirdim.

Fort Lauderdale'de," diyorum. "Beni korkutmuyor."

Keane daha sert gülüyor. "Bundan emin misin?" "Tamam, yalan söyledim. Korkunç biri."

"Şimdi neden hep Eamon'un suçu üstlenmesine izin verdiğimi anlıyorsun," dedikten sonra kısa bir süre sessizliğe gömülüyor ve düşünceli bir hal alıyor. "Dün, kırgınlıklarını ve gizli tuttuğu hayallerini paylaştığında, neden bana güvenmediğini anlayamadım. O her zaman benim en iyi arkadaşım oldu. Çocukken oyun arkadaşımın olmasından daha iyi bir şey yoktu ve Eamon her zaman planlarıma uyardı."

Keane'in bununla nereye varacağını merak ederek elma şarabından bir yudum alıyorum.

"Anna, Eamon'un her zaman başkalarının planlarına dahil olduğuna dikkat çekti. Benim çocukluk yaramazlıklarım. Annemizin idealleri. Eski kız arkadaşlarının istekleri. Büyükanнем bile onun rahip olmasını istiyordu. Düşünebiliyor musunuz?"

Eamon'la bu konuda yaptığım konuşmayı hatırlayarak gülümsememi geri alıyorum. "Yani, kirli bir şekilde."

Keane işaret parmaklarıyla bir çarpı işareti oluşturuyor ve bana doğru uzatıyor. "Arkama geç, Şeytan. Kafamın içinde buna ihtiyacım yok."

İkimiz de gülüyoruz ama o tekrar ciddileşiyor. "İlk başta, Eamon'un her şeyi seninle paylaştığını düşündüm çünkü senin bu oyunda bir rolün yok. Duyguların incinmeyecek ve Pazartesi günü gidiyorsun."

Başımı salladım. "Bazen bir yabancıyla konuşmak en iyi arkadaşınla konuşmaktan daha kolaydır."

"Ama sen rastgele bir yabancı değilsin, değil mi?" Keane öyle diyor. "Eamon'un sadece hayalini kurduğu hayatı yaşadın, bu yüzden mükemmel bir yabancıydın. Kapının kilidini açmadın ama anahtarı ona verdiğin kesin."

"Bu ... iyi mi?"

Gülüyor. "Bu çok iyi. İhtiyacı olan şey bu." "Annen kabul edecek mi?"

"Mesele şu ki, o inatçı ama esnek değil. Fikrini değiştirmesi biraz zaman alıyor," diyor Keane. "Görülecek her yeri görmek istediğimi anladığımda henüz altı yaşında değildim, bu yüzden gençliğimi onu hazırlamakla geçirdim. Gittiğimde bundan hoşlanmadı ama kabul etti. Kendine gelecektir."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. "Eamon... yani, mutlu olmayı hak ediyor... mutlu olmalı."

"Bana siktir git demekte özgürsün ama bence onu mutlu ediyorsun," diyor Keane göz kırparak. "Ve senin ailemde olman hiç de kötü olmaz."

"Ugh," diyorum, bu ailenin bir parçası olma fikrine gülümseyerek. Eamon'un hayatının bir parçası olmak. Gerçekleşmeyecek olsa da güzel bir fikir. "Siktir git."

* * *

"Otele bırakmamı ister misin?" Ben barın kapısında dururken Ciara soruyor. Neredeyse herkes gitmişti. Sandalyelerin hepsi masaların üzerine devrilmiş ve Dominic yerleri paspaslıyor.

"Üst katta yaşarken bu senin yolunun dışında değil mi?" Bana gözlerini deviriyor. "Asansör istiyor musun, istemiyor musun?"

Arkama baktım. Eamon ve annesi hala yerde duran tek bar taburelerine tünemiş, birbirlerine bakıyorlar ve derin bir sohbete dalmışlar. Başları neredeyse birbirine değiyor ve kadının eli adamın ensesinde duruyor. Bir saatten uzun bir süredir bu şekilde duruyorlar. Gittiğimi haber vermek için onu rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden sırt çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve uykulu bir kedi yavrusunu göğsüme biraz daha yaklaşıtıyorum.

"Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

Ciara'nın arabası küçük kırmızı bir Volkswagen Golf ve Tralee sokaklarında sanki onu çalmış gibi hızla ilerliyor. "Anna bana Fort Lauderdale'de barmaidlik yaptığını söyledi."

"Öyleyim. Peki ya sen?"

"Aynen," diyor Ciara. "Son bir buçuk yıldır barı ben işletiyorum. Babam kalp krizi geçirdiğinden ve doktoru ona yeni bir hobi bulması gerektiğini söylediğinden beri."

Barmenliğin benim için her zaman bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu düşünüyorum. Belki başka bir hayatta başka bir şey seçerdim ama bildiğim en hızlı şekilde cebime para girmesini sağlıyor. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Hiç de değil," diyor. "Ama babama, ailemizin dokusuna işlemiş olan barı satması gerektiğini söyleyecek kadar yürekli değilim."

"Oof, evet. Bunu yapmak istememeni anlayabiliyorum," diyorum. "Ne yapmayı tercih ederdin?"

"Tralee'ye dönmeden önce Dublin'deki İrlanda Ulusal Müzesi'nde arşivciydim" diyor. "Müşteriler için bira dolduracak kadar yüksek ve kudretli değilim ve Dominic ile ilişkim artık uzun değil kısa mesafeli. Ama işimi gerçekten özledim."

"Bar işletmek için o işi bıraktın mı?"

Ciara omuz silkiyor. "Başka ne yapabilirdim ki? Büyük kardeşlerimin aileleri var ve Keane dünyanın öbür ucundaydı. Eamon olmalıydı, çünkü bugünlerde bilgisayarları uzaktan kullanabiliyorsunuz, ama annem bunu duymak bile istemedi. Eamon onun favorisi."

Bir kahkaha attım. "Bana onun Keane olduğunu söyledi."

"Keane bebek olduğu için cinayet yanına kâr kalıyor," diyor. "Ama hayır, güneş Eamon'un üzerine doğar ve batar. Keane gibi olmasın diye ona hep sert davrandı."

"Tanrım, ailen çok dağınık."

"Hangi aile değil ki?"

Pencereden dışarı bakıyorum ve Biggie'yi, kendi aile karmaşamızı düşünüyorum. Uzun zamandır kaçıyorum, beni hatırlamayacağı günle yüzleşmekten korkuyorum. Ama ya babam ölürse ve ben hayatımın geri kalanını orada olmadığım için pişmanlık duyarak geçirirsem? Hayatım boyunca ona güvendim ama ya yanılıyorsa? Yanağımdan bir damla yaş süzülürken hazırlıksız yakalandım.

"İyi misin?" Parmaklarımla yüzümü silerken Ciara soruyor.

"Yorgunum," diyorum, gözlerimin arkasında biriken sele gülmeye çalışarak. "Bugün çılgın bir yolculuk oldu."

Arabayı Regency malikanesine benzeyen bir binanın önünde durduruyor. Bir uşağın öne çıkıp benim için arabanın kapısını açmasını bekliyorum. Kimse görünmeyince kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, sırt çantamı ve yavru kedimi bir kez daha düzeltiyorum.

Ciara, "Banyoda uzun bir süre beklemek ve iyi bir gece uykusu sana iyi gelecektir," diyor. "Yarın düğünde görüşürüz."

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Bana klasik Sullivan sırtışını yapıyor, yanağında bir gamze oluşuyor. "Beni barı kapatmak zorunda kalmaktan kurtardığın için teşekkür ederim."

Resepsiyonda oda anahtarımı alacak kadar duruyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, yıllar sonra ilk kez, yıkıldım ve

Ağla.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Ben yatak başlığına yaslanıp babamla FaceTime yaptığımda yavru kedi -ona Maeve demek konusunda hâlâ emin değilim- yuvasında uyuyor. Biggie'nin hala kendi cep telefonu var, ama Stella genellikle önce cevap veriyor, böylece onu konuşmaya hazırlayabiliyor.

"Merhaba tatlım!" diyor, parlak bir şekilde. Şişmiş gözlerimi ya da kızarmış burnumu fark etse de bundan bahsetmeme nezaketini gösteriyor. "Emerald Isle nasıl?"

Arka planda Peter Fonda' Jack Nicholson'a kaskı olup olmadığını sorduğunu duyabiliyorum. Düzinelerce kez duyduğum bir replik. Biggie yine *Easy Rider*'ı izliyor olmalı.

"Tam bir macera oldu," diyorum.

"Biggie, ben Carla." Stella onunla konuşurken başını kısa bir süre başka yöne çeviriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bu cehennem hastalığının bir nimeti varsa, o da sık sık en sevdiği filmi ilk kez izleyebilmesidir" derken sesi daha sakin.

Televizyon sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra ekranda babamın yüzü beliriyor.

"İşte tüm dünyadaki en sevdiğim kız." Gülümsediğinde göğsüm daralıyor ve taze yaşlar gözlerimi yakıyor.

Yıllardır memleket hasretini hep hareket ederek, yeni yerler, yeni yüzler, yeni deneyimlerle kendimi oyalayarak savuşturdum. Ama burada, İrlanda'nın kıyısındaki bu odada tek başıma, hislerimi uzaklaştıramıyorum. Gidebilecekleri hiçbir yer yok.

"Merhaba Biggie," diyorum, kim olduğumu biliyor gibi görünmesi beni rahatlatıyor. "Nasıl gidiyor?"

"Bilirsin işte. Aynı bok, farklı gün, ama hafızamı kaybediyorum, bu yüzden her gün yeni bir bok gibi görünüyor."

Gülmeye çalışıyorum ama sümüklü bir hıçkırık olarak çıkıyor.

"Hey," diyor Biggie, sesi yumuşak. "oluyor? Neden ağlıyorsun?" "Seni özledim."

"Ben de seni özlüyorum," diyor ama hâlâ birini nasıl özleyeceğini bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Bana İrlanda hakkında her şeyi anlat."

Bu taktiğin onun dikkatimi dağıtma yöntemi olduğunu fark etsem de, ona Wicklows'ta kamp yapmaktan bahsediyorum. Donegal'de boğayla karşılaşmamızı anlattığımda kahkahalarla gülüyor. Ballybunion'daki sörf festivalinden ve yavru kediyi şahinden nasıl kurtardığımdan bahsediyorum. Telefonumu uyuyan yavru kedinin üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım artık bir kedim var."

"O çok değerli," diyor Stella. "Bir sonraki maceranda sana eşlik edecek birinin olması senin için iyi olacak."

"Eve dönmeyi düşünüyordum."

İkisi de sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca konuşmuyor. Stella'nın baba-kız işlerinden uzak durduğunu biliyorum ama Biggie'nin sessizliğini yorumlamakta zorlanıyorum. Bana kızacak mı? Yoksa eve hoş geldin mi diyecek?

Kıl gibi kaşları çatılır ve gözleri öfkeyle kısılr. "Bunun için artık çok geç Sheryl. Burada sensiz hepimiz daha mutluyuz."

"Biggie, tatlım," diyor Stella, nazikçe. "Bu *Carla*, hatırladın mı? O senin kızın."

"Ah, lanet olsun." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Özür dilerim." "Sorun değil baba. Benimle konuşmadığını biliyorum."

Ekrandan kayboluyor ve Stella'nın yüz ifadesi üzgün. "Biraz tedirgin, bu yüzden gitsem iyi olacak."

"Seninle sonra konuşuruz," diyorum. Sesim çatlıyor. "İkinizi de seviyorum."

Telefonu kapattım. Biggie'yle konuşmak güzeldi ama kendimi daha iyi hissetmiyorum. Aynı anda hem göğsümün ağrıyıp hem de kendimi nasıl dışlanmış hissettiğimi bilmiyorum. O kayıp yılları geri istiyorum. Babamı geri istiyorum.

Çok fazla zaman harcadım.

Komodinin üzerindeki saatin hafif beyaz ışıltısı bana görüldüğü kadar geç olmadığını söylüyor. Zil zurna sarhoş olacak kadar içmedim ya da tıka basa doycak kadar yemedim, bu yüzden yan dönüp yorganı kulaklarıma kadar çekiyorum. Dakikalar bir saate dönüşürken karanlıkta uzanıyor, pişmanlık ve üzüntü içinde kaynıyorum.

Kapı hafif bir tıkırtıyla açılır ve Eamon şeklindeki karanlık bir form odaya girerken beyaz bir ışık şeridi duvarı aydınlatır.

"İçeri nasıl girdin?" Işığ1 açarak sordum.

"Ben içeri girdiğimde otelin resepsiyon görevlisi gece için ayrılmaya hazırlanıyordu," diyor gömleğinin düğmelerini açarken. "Ceplerimi yokladım ve sanki oda anahtarımı kaybetmişim gibi davrandım. Ona muhtemelen karımın odada olduğunu söyledim."

Başımı elime dayayıp gömleğini çıkarmasını izliyorum, dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum. Elleri pantolonunun düğmesine gidiyor.

"Bir süre beni inceledi, sonra 'Eamon Sullivan, sen misin?' dedi. Meğer Aisling McCarthy'ymiş, okuldan tanıdığım bir kız" diyor. "Ona beni başkasıyla karıştırdığını söylemeyi düşündüm ama o, 'SuperValu'da mesajları alırken anneni gördüm ve evlendiğinden hiç bahsetmedi' diye devam etti."

Bir kahkaha attım. "Yakalandın."

Eamon'un pantolonu yere düşer ve içinden çıkar. "Ben de dedim ki, 'Beni bir yalanın içinde yakaladın, Aisling. Buraya kardeşimin nişanlısını almaya geldim. Gördüğün gibi birbirimize deliler gibi aşığız ve birlikte kaçmayı planlıyoruz.'"

Ağzım açık kaldı. "*Yapmadın.*"

"Oh, ama ben yaptım," diyor. "Ve tam anlamıyla skandala uğradıktan sonra, son yılların en ateşli dedikodusu olduğuna inandığı şeye sahip olmanın heyecanı ile anahtarı benimle takas etti."

"Bunun için kesinlikle cehenneme gideceksin," diyorum, boxer'ını kalçalarından aşağı indirirken.

Eamon'un yanağı gamzelenir. "Diğer pek çok şeyin yanı sıra."

Tamamen çıplak kaldığında dizlerinin üzerine çöküyor ve yorganın alt ucunu kaldırarak ayaklarımı ortaya çıkarıyor. Topuğumu kavırıyor ve dudaklarını ayağımın yan tarafına, bileğimin hemen altına bastırıyor.

"Annenle iyi bir konuşma yapmışsın gibi görünüyor," diyorum, alt bacağımın iç kısmından dizime doğru yumuşak öpücükler kondururken. Yatağa doğru ilerliyor, hâlâ yorganın altında.

"Sonra," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Şu anda meşgulüm."

İç çamaşırlarımı kenara çekerken dudakları içimde yumuşak bir yol izliyor, hızı acelesiz, kasıtlı. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin anıları hala zihnimde taze, beklentiyle kıvranıyorum. Dilini uzun, yavaş bir hareketle içime doğru kaydırıyor ve bu da düşük bir inilti çıkarıyor

boğazımdan. Eamon hareketi tekrarlarlarken kalçalarım kamburlaşıyor. Beni yutmasını istiyorum. Onu içimde istiyorum. Bunun yerine, beni titreyerek bırakana kadar dilinin enfes işkencesine teslim oluyorum, ellerim çarşafın avuçlarını sıkıyor.

Eamon'un dudakları göbeğimin hemen altındaki bir noktayı sıyırırken nefesim düzensizleşiyor. Bu sessiz yoğunluğu bozmak için bir şey söylemek istiyorum ama o tekrar hareketleniyor, karnımı öpüyor, vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor. Göğüslerimin arasını, sonra çenemi, burnumu, alnımı ve son olarak da ağzımı öpüyor. Eamon yanımdaki yatağa uzanıyor, beni tren istasyonunda ve Gallagher'ların çatı katında yaptığı gibi öpüyor. Sanki beni eritmemiş gibi. Sanki kalçama bastıran ereksiyonunu hissedemiyormuşum gibi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ben soruyorum. "Neyi?"

"Sadece... *öp*."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Çünkü sırf öpüşmek için öpüşmek eğlencelidir. Sen hiç-"

"Hayır."

Seks her zaman sadece iyi vakit geçirmek, Camilo'yla bile kabul etmek istemediğim şeylerden kaçmakla ilgiliydi. Beyniniz şehvetle buğulandığında, duygularınızı incelemek zorunda kalmazsınız. Duygusal olarak kopuk sekste utanılacak bir şey yok, ama belki de bir şeyleri kaçırdığım hissinden hoşlanmıyorum... daha fazlasını. Ya da şu anda bunu keşfediyor olmaktan.

Beynim ve bedenim genellikle seksin ne anlama geldiği konusunda hemfikirdir ama Eamon'un şefkati beni senkronizasyondan uzaklaştırdı. Başka bir şey söylemeden bir bacağımı onun üzerine atıyorum ve kalçalarına binerek onu farklı bir yere götürmeye çalışıyorum. Ben ona doğru sallanırken dikkati dağılmış bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor ve konuşma sona eriyor. Ancak külotumu çıkarıp prezervatifi taktığımda, Eamon göğüslerimiz birbirine değene kadar beni nazikçe öne doğru çekiyor. Bedenlerimiz yavaş ve sabit bir ritimle birlikte hareket ederken beni orada kucaklıyor, tekrar tekrar öpüyor.

Daha sonra, Eamon'un gözlerimdeki taze yaşları görmemesi için iç çamaşırlarımı kaptığım gibi bulaşık yıkama aceleyle banyoya gidiyorum. Oturdum.

Sırtımı kilitli kapıya dayamış, ellerimin topuklarını göz kapaklarıma bastırmış, o kapıyı çalana kadar banyoda yerde yatıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Ona verebileceğim mantıklı bir cevap yok. Şu anda ihtiyacım olan son şey Eamon Sullivan'a aşık olmak. Ona aşık olmak istemiyorum. Ama son dört gün kafamda tekrarlandıkça, düşünüyorum da... belki de... aşığım.

Sikeyim.

Kapıyı açmadan önce yüzüme soğuk su çarpıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, ellerini üzerime koyamadan yanından geçip gidiyorum.

O beni öpmeden önce. "Uzun bir gün oldu ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Huh," diyor ben yatağa tırmanırken. "Tamam." Bana biraz daha uzun süre baktığını hissedebiliyorum, ama sonunda yıkanmak için ayrılıyor.

Döndüğünde uyuyormuş gibi yapıyorum ama bedeninin sıcaklığı yanımda olduğu anda çekimi hissediyorum. Sanki o ay ve ben de gelgitmişim gibi. Bu duyguyu hem severek hem de nefret ederek yüzümü ona dönüyorum. "Daha önce aksi göründüysem özür dilerim. Bugün çok şey oldu. Annenle işler nasıl gitti?"

"Güvenli bir işi bırakıp yollara düşme fikrine sıcak bakmadığını itiraf ettikten sonra, yapmam gerekeni yapmam gerektiğini söyledi," diyor. "Muhtemelen onun onayına en çok yaklaşabileceğim şey de bu olacak."

Gözlerini arıyorum çünkü nasıl hissettiğini . "Ve?"

"Keane'e suçtan payını vermediği için özür diledi," diyor Eamon. "Annemle hiç böyle bir konuşma yapmamıştım. Asla. Beni bir yetişkin olarak görmesi kafamı biraz karıştırdı ama . Gerçekten çok iyiydi."

Gülümsüyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Eamon, "Keane daireyi satmak yerine kiraya vermemi önerdi, ki bu iyi bir fikir," diyor. "Ve seyahatlerim sırasında paramın tükenmediğinden emin olmak için mümkün olduğunca uzun süre çalışmaya devam edeceğim."

"Görünüşe göre her şeyi ." "Sen de benimle gelebilirsin."

Daha önceki tedirginlik hissi geri döndü. "Bunu bana neden şimdi soruyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Sesinde bir an önce olmayan bir tereddüt var. "Son birkaç gün uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli günlerdi ve-"

Yine o uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyorum. Atlayabilirim ve Eamon'un beni yakalamasını umabilirim. Ya da geri adım atabilirim. "Tatil kaçamakları böyle olur."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu bir kaçamak mı?" "Başka ne olabilir ki?"

Eamon hemen cevap vermiyor ama ben de cevabı duyuyorum. Boğazını temizliyor. "Daha fazlası."

"Bunu yapmaman konusunda seni uyarmıştım," diyorum, ağzının kenarları aşağı doğru dönerken. "Üç gün içinde İrlanda'dan ayrılıyorum ve şimdiden bir sokak hayvanını yanımda eve götürüyorum."

"Tanrım." Eamon ayağa kalkar. "Hissetmiyormuş gibi davranabilirsin ama biliyorum. Neden böylesin?"

"Bilmiyorum, Eamon. Belki de annem beni geride bıraktığı ve babamın varlığını unutması an meselesi olduğu içindir," diye karşılık verdim. "Güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

Göz kırıyor. "Ne? Baban hakkında ne demek istiyorsun?" Yüzündeki şaşkınlıkla karışık anlayış beni daha da kötü hissettiriyor.

"Çünkü bu"-aramızda bir el hareketi yapıyorum-"daha fazlası olması gerekmiyor. Sana hayat hikâyemi borçlu değilim."

"İyi," diyor. "Ama yine de tamamen saçmalık. Anna seni asla terk etmedi ve sen onu seviyorsun."

"Çünkü sizin sorduğunuz şeyi asla sormazdı."

"Sana evlenme teklif etmedim," diyor Eamon. "Birlikte iyi vakit geçirdiğimizi ve bunu biraz daha sürdürmek isteyebileceğini düşündüm. Benden bıktıysan kavga çıkarmana gerek yoktu. Sadece bana gitmemi söylemen yeterliydi."

bakıyoruz; önce benim gözlerim kayıyor. "Belki de gitmelisin."

Yorganı arkaya atar ve yataktan kalkar. Davasını tartışmaya çalışmadan giyiniyor. Bana bakmıyor. Benimle konuşmuyor. Kapıyı arkasından çarpmadı bile.

Gittiğinde yavru kediye "İşte bu yüzden asla en iyi adamla yatılmaz," diyorum ama ben bile saçmalıklarına inanmıyorum. Eamon'u reddettim çünkü yakınlaşmaktan korkuyorum. Daha ona sahip olmadan onu kaybetmekten korktum. Çünkü ben ustanın dizinin dibinde eğitildim.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Uyuyakalmışım. Hızlı bir kahvaltı ve hızlı bir duştan sonra, saçlarımı kestirdiğim için düğün tanrılarına şükrederek hazırlanmak üzere Anna'nın odasına koşuyorum. Rachel çoktan Anna'nın bizim için seçtiği dökümlü, soluk yeşil şifon nedime elbisesini giymiş. Ingrid, Anna'nın gevşek örgülü topuzunun içine bebek nefesi parçaları sıkıştırıyor. Anna'nın dantelli ve sırtı açık fildişi elbisesi onu güzel bir peri kraliçesi gibi gösteriyor.

Yanağından öperken ona bunu söyledim. "Keane dikkat etse iyi olur yoksa seni çalabilirim."

"Aman Tanrım." Yüksek sesle gülüyor. "Otelde Eamon'la birlikte kaçmayı planladığımıza dair bir söylenti dolaşıyor. Bu fikre nasıl kapıldılar?"

Dün gecenin nasıl bittiğini düşündüğümde rahatsız edici bir sızı hissediyorum ama gülümseyip omuz silkiyorum. "Ne? Bu çok saçma."

Elbisemin fermuarını çektikten sonra Rachel'ın saçıyla oynamasına ve makyajımı yapmasına izin veriyorum. Bana bir çift ışıltılı küpe ödünç veriyor ve Ingrid bavulundan bir çift bağcıklı deri sandalet çıkarıyor. Biggie'nin hafif seyahat etmekle ilgili ilkesini hatırlayınca bir sızı daha hissediyorum. Bunların hiçbirisi sırt çantama sığmazdı ve elbisem kırış kırış olurdu. Onları İrlanda'ya getirmek için başkalarının nezaketine güvenmek zorundaydım çünkü babamın keyfi kurallarını çiğnemekten acızdım. Eamon ve benim birbirimize tıpatıp benzediğimizi, duygularımızı içimize attığımızı fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Başkalarının bizim için koyduğu kurallara uyuyoruz. Birbirimizi mıknaş gibi çekmemize şaşmamalı.

Rachel ve Ingrid son dakikada Anna'nın saçıyla uğraşırken - bu da bana bir nedime ve muhtemelen bir arkadaş olarak tamamen işe yaramaz olduğumu fark ettiriyor - pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum. Geniş kumsalda, okyanusa bakan ahşap katlanır sandalyeler sıra sıra dizilmiş, soluk yeşil ve fildişi renkli örtüler ve yeşilliklerle örtülü bir düğün kemeri yerleştirilmiş.

Keane ve Eamon zaten dışarıda, benzer şekilde ten rengi pantolonlar, bembeyaz gömlekler ve deri ayakkabılar giymiş, Queenie de Keane'in ayaklarının dibine park etmiş durumda. Keane damat olduğunu belli eden tüvit bir yelek giymiş ve dağınık saçlarını toplamak için gösterdiği çaba çok etkili olmasa da dokunaklı. Gözlerim her zamanki gibi yakışıklı görünen Eamon'a takılıyor ve sözleri kulaklarımda . *Neden böylesin?*

"Carla." Anna kolunu benimkinin içinden geçirerek beni odaya geri getirdi. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle," diyorum gülümseyerek. "Hadi gidip seni evlendirelim."

★ ★ ★

Ben küçük bir kızken, babam annemle evlenirken çektiği bir fotoğrafı cüzdanında saklardı. Belki hâlâ duruyordur. Cüzdanının içini uzun zamandır görmemiştim. Fotoğraf, devasa hippy babamın, çok genç gelininin yanında, mahkeme katibi binasının dışında dururken çekilmiş, grenli ve biraz da odak dışı bir görüntüsüydü. O kadar çok severdim ki bazen sırf bir göz atabilmek için bir dolar ödünç isterdim. Annemin gülümsemesini ve uzun siyah saçlarının omzunun üzerinden dökülüşünü ezberlemiştim. Biggie "ödünç aldığım" parayı bana asla geri ödetmedi ama annemin neden gittiğini de açıklamadı ya da bana bu konuda ne hissettiğimi sormadı.

Bunca zamandır annesiz bir hayata alıştığımı sanıyordum ama Anna'nın Ingrid ve Rachel'la birlikte koridorda yürüyüşünü izlerken kendimi insan şeklinde bir boşluk gibi hissediyorum. Sanki tüm hayatım boyunca insan taklidi yapan benmişim gibi. Pek çok şeye kızgınım. Annem terk ettiği için. Biggie onun yasını tutmama izin vermek yerine bana dikkat dağıtma sanatını öğretti. Her şeye rağmen hala en sevdiğim insan olmasına ve onu kaybetme düşüncesinin dünyayı ateşe verme isteği uyandırmasına. Bir gün babam olabileceğimi ve sevdiğim herkesi kaybedebileceğimi. Ve bir türlü kapatamadığım bu Pandora'nın kutusunu açan kişi bir şekilde Eamon Sullivan olduğu için çok kızgınım.

Düğün kemerinin diğer tarafındaki Eamon'a bakıyorum, beni izliyor, kaşlarını endişeyle indirmiş ve beni *görebildiği* için kızgınım. Gülümsüyorum, kahkaha atıyorum ve uygun her yerde alkışlıyorum ve ağladığımda gözyaşlarım sadece Anna ve Keane için değil. Ama tek düşünebildiğim

Babamı görmek için eve. Hayatımın hangi bölümlerinin gerçek, hangilerinin sahte olduğunu anlamaya çalışıyorum.

★ ★ ★

Elbisemi dizlerimin etrafında düğümleyip sahile doğru yürüdüğümde yeminler edilmiş, pasta servis edilmiş ve kadehler kaldırılmıştı. Ayak bileği derinliğindeki suda durup ufka bakarken gelgit azalmış ve hava tuzlu kokuyor. Evim okyanusun tam karşısında değil ama bir sonraki varış noktam. Vakit geldi. Eamon beni böyle buluyor, kendi ayakları çıplak ve pantolonu baldırlarına kadar kıvrılmış.

"Merhaba," diyor sessizce, durarak. "Merhaba."

"Dün gece seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Onun hatası olmayan bir şey için özür dilediği için kalbim taze bir acıyla sızlıyor. "Eamon, sen yanlış bir şey yapmadın. Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir şey yüzünden öfkelendiğim için sana bir özür borçluyum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır, ama aynı zamanda... belki?"

Elimi tuttuğunda gülüşü bile nazikti. "Seni rahatsız eden ne?" Sahil boyunca yürürken ona "Babam bunadı," diyorum. "Babam bunak değil. Yeni. Birkaç yıl önce teşhis kondu ama... Biggie ben çocukken benim tüm dünyamdı. Annem ve babamdı. Öğretmenimdi. En iyi arkadaşımdı. Seyahat arkadaşıydı. The Confession Box'ta çocukluğumun cennet gibi geçtiğini söylemişsiniz - ve pek çok açıdan öyleydi - ama o aynı zamanda bana karmaşık duygulardan nasıl uzak duracağımı da öğretti."

"Bir Jeep'e bin ve uzaklaş."

Başımı salladım. "Bir cipe bin ve uzaklaş."

"Baban senin varlığını unutuyor derken bunu kastediyordun."

"Teşhis konulduğunda, bakımına yardımcı olmak için eve geri taşınacaktım," diye açıklıyorum. "Ama Biggie demansının hayatımı mahvetmesini istemedi, bu yüzden seyahat etmeye devam edeceğime dair bana söz verdirdi. Onu seviyordum ve idolümdü, bu yüzden sözümü tuttum. Ama şimdi durumu kötüleşiyor ve ben dünyanın uzak bir köşesindeyken ölürse, sonsuza dek bu pişmanlıkla yaşamak zorunda kalacağım."

Eamon elimi sıktı. "Bağlamı düşününce dün gece daha anlamlı geliyor ve teklifim hâlâ geçerli."

Küçük bir kahkaha attım. "Duygusal olarak bodur bir kadınla seyahat etme isteğini ne kadar takdir etsem de, hayır demek zorundayım. Eve gitmek zorundayım. Daha fazla uzak kalamam, kalmayacağım."

"Bekleyebilirim-"

"Lütfen bunu yapma," diyorum. "Biggie'ye odaklanmam gerekiyor ve sen... daha yeni daha geniş bir dünyaya ilk adımlarını attın. Devam etmelisin."

"hiçbir şey aynı olmayacak."

"Hayır," diyorum, içimde onunla kaçmak isteyen yanlarımı bastırarak. "Ama iyi bir farklılık olacak. Heyecan verici maceralar yaşayacaksın ve yol boyunca pek çok ilginç insanla tanışacaksın ve belki de onlardan biri O Kişi olacak."

Başını sallarken gözleri cam gibiydi. "Korkarım onunla çoktan tanıştım ve şimdi gitmesine izin vermek zorundayım."

"Sana söylemediğim bir şey daha var" - titrek bir nefes alıyorum - "Biggie'nin başına gelenlerin benim de başıma gelme ihtimali var. Bunu bir başkasına yapamam."

"Bunun gerçekleşmeme ihtimali de var."

"Eamon-"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve tanıştığımız ilk gece asansörde yaptığı gibi öpüyor beni. Bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir söz gibi. Birbirimizi altı gün tanıdıktan sonra uzun mesafeli bir ilişkiye başlamaya çalışmak yeterli ya da adil olmazdı. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum, o yüzden ikisini de yapıyorum. Beni kollarının arasına aldı ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Tanrım, Eamon, nasıl hala bekarsın?" İlk tanıştığımızda sorduğum soruyu tekrarlayarak sulu bir kahkaha atıyorum. "Cidden, nasıl?"

"Çünkü daha önce hiç beni senin gibi hissettiren biriyle tanışmamıştım, hem de anında ve bütünüyle," diyor. "Beni mutlu ediyorsun. Beni vahşileştiriyorsun. Ve seni sistemimden asla çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"İşler farklı bir şekilde ilerleyemediği için üzgünüm," diyorum. "Ama en çok da sevebileceğim biriyle karşılaştığımda yanlış bir zaman olmasına üzülüyorum."

hayatım."

Eamon başını geri çeker. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

"Hayır, *sevebileceğimi* söyledim."

Yavaş bir sırtış ağzının kenarını kaldırıyor. "Beni seviyorsun." "Fazla umutlanma Francis."

Eamon'un ağzı gamzelerin ötesine geçerek, temelde ayrılık anlamına gelen bir şey için fazla neşeli bir şeye dönüşüyor. Birimiz dünyayı gezerken diğerimiz yuva kuracakken uzun mesafe seçeneği yok. İkimiz de aynı fikirde olana kadar hayatlarımızı askıya almak yok. Bu kaçamağı, olmak istediği "daha fazlası "na dönüştürecek bir senaryo yok. Ve yine de Eamon Sullivan gülümsüyor. "Beni *seviyorsun*."

"Neden bu kadar mutlu olduğumu anlamıyorum," diyorum. "Ben ." "Çünkü ikimizin de bunu hissettiğini biliyordum."

Başımı salladım. "Saçmalıyorsun." "Belki de."

Ama beni seviyorsun."

"Siktir git," diyorum, beni bir öpücük için daha kendine çekerken. "Sadece birkaç gündür tanıdığın birine aşık olamazsın, ama eğer bu mümkün olsaydı, evet, seni seviyorum."

Burnumu öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 16

"Şimdiden gidiyor musun?" Ertesi sabah kahvaltıda Eamon'la Dublin'e döneceğimizi söylediğimde Anna "Hemen gidiyorsun" dedi. Ailesi İrlanda'yı gezmek için bir hafta daha kalmayı planlıyor. Benim de asıl planım buydu ama eve dönme özlemi bir kaşıntıdan çıkıp tam anlamıyla bir ihtiyaca dönüştü. "Biraz zaman ayırıp keşfe çıkacağını sanıyordum." "Bunu zaten yaptım sayılır." Her zamanki gibi şakayla başlıyorum ama Eamon'a babamın durumunu anlattıktan sonra, Anna'yla maceralarımı ve gülünç maskaralıklarımı paylaştığımı ama en önemli şeylerin çoğunu atladığımı fark başlıyorum. Daha ciddi bir şekilde devam ediyorum. "Sen ve Keane tekneyi bir başka transatlantik yolculuğa hazırlamakla meşgul olacaksınız. geçiyorum ve şey... babamı özlüyorum."

Gözleri açılıyor ama ağzının kenarındaki yukarı doğru küçük kaymayı fark ediyorum. "Eve mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Stella'ya eski odamı geri alıp alamayacağımı sordum ve eminim tüm eski eşyalarımı çoktan depodan çıkarmıştır."

"Vay canına. Bu senin için büyük bir adım. konuda nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Hayatımın ya da babamla ilişkimin neye benzeyeceğini gerçekten bilmiyorum. "Korkuyorum.

Biggie beni kalıcı olarak unuttuğunda orada olacağımdan nefret ediyorum, ama ben yokken ölürse kendimi asla affetmem. Ya da Stella'nın her şeyi tek başına halletmesine izin verdiğim için." "Keşke söyleyecek akıllıca bir şeyim olsaydı." Anna masanın öbür ucuna uzandı ve elimi sıkar. "Bana ihtiyacın olursa söyle, her şeyi bırakıp orada olacağım."

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptırıyorum. Son birkaç gündür hayatım boyunca daha fazla ağladım ve bunu aştım sayılır. "Eğer arkadaşlığımız tek taraflı olduysa, üzerime düşeni yapmadığım için özür dilerim."

Anna beni durdurmak için elini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Carla, bir tekneye bindim ve kimseye haber vermeden uzaklaştım ama arkadaşlığımız konusunda bir kez bile paniğe kapılmadım çünkü senin anlayacağını biliyordum. Gerektiğinde yanımda olacağını biliyorum."

"Bu hafta oldukça güvenilmezdim."

Bir *pfift* sesi çıkarır. "Bu benim sirkim değildi, benim maymunlarım değildi. Eğer istediğim gibi olsaydı, Keane ve ben tropik bir adada sadece Queenie'nin şahitliğinde evlenmiş olurduk. Ya da dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hiç evlenmezdik."

"Gerçekten mi?" Bu açıklama beni biraz şaşırttı. Evlenmek için yaratılmış iki insan varsa, o da Anna ve Keane'dir.

"Keane'in annesine olan bağlılığı..." Anna sözünü kesiyor ve ben Eamon'la geçirdiğim zamanı çok iyi anladığım için gülüyorum.

"Böyle bir güce sahip olmak için neler vermezdim," diyorum.

Gülüyor. "Öyle değil mi? Her neyse, evlendiğimde yanımda duran sen, ihtiyacım olan tek şeydin. Bu da beni asıl söylemek istediğime geri götürüyor. Arkadaşlığımız her zaman önemli durumlarda birbirimizin arkasını kollamak anlamına geldi, bu yüzden bana ihtiyacın olursa sadece istemen yeterli."

"Teşekkür ederim." Ben de onun elini sıktım. "Sıkacağım."

Eamon otel odamdan ikimizin de çantasını tek omzunda taşıyarak aşağı iniyor. Aramız biraz garip ama başlangıçta korktuğum şekilde değil. Yarın uçağa bindiğimde ilişkimizin biteceği konusunda karşılıklı bir anlayışa vardık. Tuhaflık ikimizin de ilişkinin bitmesini istememesinden ya da ilişkiyi yürütecek bir çözüme sahip olmamamızdan kaynaklanıyor.

Keane de peşinden geliyor ve hepimiz bir araya geldiğimizde vedalaşıyoruz. Sarılmalar ve öpücükler. Güvende olacağımıza dair sözler. Trafik olasılığı hakkında küçük bir konuşma. Ve son olarak, gerçekten gitme vaktinin geldiğini gösteren hızlı bir "byes" dizisi.

Land Rover ön kapının hemen dışındaki dairesel araba yolunda duruyor ve ilk gördüğümde biraz daha hırpalanmış görünüyor. Eamon maceralarını yaşadktan sonra nasıl görüneceğini ve insan ile makine arasındaki bağı ne kadar güçlü olacağını merak ediyorum. Bir araçla bağ kurmak aptalca görünüyor ama Jeep'imi hiçbir şeye değişmem.

Otelden SPCA'ya gidiyoruz ve Cathleen ile buluşuyoruz. Düğünden önce yavru kedinin röntgenini çekmiş ve biz kutlamalarla meşgulken onu kliniğe yerleştirmişti.

"İç kanama ya da kırık kemik yok," diyor Cathleen, içinde yavru kedinin bulunduğu küçük bir taşıyıcıyı bana uzatırken. "Aşıları tam ve ben de imzaladım."

onu Amerika'ya ithal etmek için gereken tüm evrak işlerini halledin. Evinize evcil hayvanınızla dönen bir ABD vatandaşı olduğunuz için herhangi bir sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

"Her şey için teşekkür ederim."

"Bir isme karar verdiniz mi?"

"Maeve," diyor Eamon, aynı anda ben de "Maeve konusunda kararsızım," diyorum.

Göz kırpıyor. "Neden? Güzel bir isim." "Çok İrlandalı."

Eamon inanmaz bir kahkaha atar. "O İrlanda'da bulduğunuz bir İrlanda kedisi."

"Biliyorum," diyorum. "Ama ben İrlandalı değilim, bu yüzden ona İngiliz savaşçı kraliçesinden esinlenerek Boudica adını vermeyi düşünüyordum."

Eamon'un kaşları saç çizgisine doğru yükselirken Cathleen gülmek için dudaklarını birbirine bastırır.

"Çağlar boyunca pek çok kadın savaşçı oldu," diye devam ediyorum. "Hatshepsut, Kleopatra, Deborah... ve bunlar sadece antik tarih. Lagertha, Xochitl, Joan of Arc-"

"Ama İngilizce?"

"Roma İmparatorluğu döneminde vardı," diye itiraz ediyorum. "İngiltere ya da İrlanda diye bir yer yoktu, sadece bir grup Kelt kabilesi vardı."

Eamon bana alaycı bir sırıtış atıyor ve bunca zamandır benimle dalga geçtiğini fark ediyorum. "Boudica da iyi bir isim. Benim onayıma ihtiyacın olduğundan değil."

★ ★ ★

Tralee'den Dublin'e giden yol, dolambaçlı yollar ve rötarlar olmaksızın ülkeyi boydan boya geçiyor ve üç saatten biraz fazla bir sürede Eamon'un dairesine varıyoruz. Beni binaya bırakıyor ve dairesinin anahtarını bana vermeden önce kamp malzemelerimizi kaldırıma boşaltıyoruz. O Land Rover'ı park ederken ben de her şeyi lobiye taşıyorum ve Boudica'yı yukarı çıkarıp taşıyıcısını biraz temiz hava alabileceği balkona koyuyorum. Lobiye döndüğümde Eamon diğer her şeyi taşımama yardım etmek için oradaydı.

Son yüklemeden sonra beni kollarıyla yakaladı. "Seni biraz daha kalmaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey yok mu?"

İşim ve seyahat planım olmadığı için birkaç gün daha kalabilirdim ama yarın ayrılmak yeterince zor olacak. Temiz bir mola vermek daha iyi.

"Özür dilerim. Gitmem gerek."

Dudakları boynumun kenarını buluyor ve kararlılığım zayıflıyor. "Emin misin?"

"Eminim, ama isterseniz ikna çabalarınıza devam etmekte özgürsünüz."

Eamon'un yanıtı o çok sevdiğim hınzır kahkahası oluyor ve beni yatak odasına götürüyor, kıyafetlerimiz yerde bir yığın haline geliyor. İlk seferinde birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz; ikincisi ise veda gibi geliyor.

"Eve döndüğünde ne yapmayı planlıyorsun?" Eamon, yatağında birbirimize sarılmış yatarken omzumda tembel daireler çizerek soruyor.

"Normalde çalıştığım barın şu anda beni tekrar işe alacak maaş bordrosuna sahip olduğundan emin değilim," diyorum. "Ama bir şeyler bulurum ve boş zamanımı Biggie ile geçiririm."

"Seyahat etmeyi özleyecek misin?"

"Bilmiyorum. Babam beni bir nevi bu hayat için programladı, bu yüzden onsuz kim olduğuma dair bir fikrim yok."

"Bence ona çok fazla kredi veriyorsun," diyor Eamon, yanağını avucunun içine alarak. "Elbette, senin gezginlik duygunu beslemiş olabilir, ama... bak, seni uzun zamandır tanımıyorum, ama seni mutsuz eden bir şeyi yapmaya devam edecek bir insan olmadığın açık. Kim olduğunu biliyorsun."

Yüzümü çeviriyorum ve avucunu öpüyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Uzaktan çalışmanın mümkün olabileceğini düşünüyordum, bu yüzden patronumla bir toplantı ayarladım" diyor. " kabul etmeyebilir ve muhtemelen rütbemin düşürülmesine yol açacak ama..."

"*Hem çalışıp hem seyahat edebilirsin,*" diyerek cümlesini tamamlıyorum. Kendi başına buyruk hareket etmemenin yolunu bulmayı Eamon'a bırakın. Bunun için ona çok saygı duyuyorum. "Çok akıllıca, çok Eamon Sullivan tarzı bir şey."

"Kara dünyasında bu hile sayılmıyor mu?"

"Tierra del Fuego'ya hiç gidemememin nedeni paramın bitmiş olmasıydı. Jeep'imın benzini bitmişti ve Fort Lauderdale'e topallayarak döndüğümde *belki* yirmi dolarım kalmıştı," diyorum. "Bir güvenlik ağına sahip olmak hile yapmak değildir."

"Selam," diyor alnımdan öperek. "Tamamen farklı bir konu ama bana bir konuda yardım edebilir misin diye merak ediyordum."

"Elbette."

Eamon yataktan kalkıyor ve bir çift eşofman altı giyiyor. Ben de üzerime bir tişört ve şort geçirip onu salona kadar takip ediyorum, o da tüm kamp malzemelerinin bulunduğu dolabı açıyor. Bir araya getirilmemiş birkaç karton kutu çıkarıyor ve bunları oturma odasına götürüyor.

"Sanırım Sophie'nin bokunun gitme zamanı geldi."

Kanepedeki kırlentleri, duvarda asılı geometrik sanat baskılarını, çeşitli ıvır zıvırları, şöminedeki bitkileri ve konusundan ziyade estetiği için seçtiği bir dizi bej kitabı topluyoruz. İşimiz bittiğinde balkona çıkıyor ve tek bir yasemin çiçeği koparıp kutulardan birinin üstündeki yarığa sıkıştırıyor. Sonra hoparlörden Sophie'yi aradı.

"Ben Eamon," diyor.

"Merhaba," diyor temkinli bir şekilde. "Düğün nasıldı?"

"Grand. Eşyalarınızın lobide olduğunu bildirmek için aradım. Sadece zili çalın ve onları almak için binaya girmenize izin vereyim."

"Yarın bir toplantım var, ama Salı günü boş olabilirim-"

"Korkarım bugün benim için uygun olan tek gün" diyor. "Eğer gelemerseniz, onları yarın çöp kutusunda bulacaksınız. Salı günü hala orada olacaklarını garanti edemem."

"Ama-"

"Üzgünüm, sohbet edecek zamanım yok. Hoşça kalın." Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor, gözleri kocaman. Sanki kendisi de şok olmuş gibi.

Sesim fısıltının biraz üzerinde, golf alkışı yapıyorum. "Ustaca yapılmış."

Gülüyor, dairenin etrafına bakarken başı dönüyor. "Burası boş görünüyor."

"Şimdilik," diyorum. "Ama seyahatlerinizde toplayacağınız tüm o harika şeyleri bir düşünün. Bir gün burası *Eamon Sullivan'ın burada yaşadığını* söyleyecek ve

Bunu takdir eden kadın, O Kadın olacaktır."

Eamon beni kollarına alıyor ve hem uzun hem de çok kısa gelen bir süre boyunca bana sarılıyor. "Onun sen olamayacak olmasından nefret ediyorum."

"Evet. Ben de."

★ ★ ★

Eamon, Biggie Black'i gururlandıracak bir jest yaparak beni Varış Noktasına bırakmayı reddediyor. Bunun yerine Eamon Rover'ı park ediyor ve benimle birlikte bilet gişesine kadar yürüyor. Ben Boudica'yı Cathleen'den aldığım küçük taşıyıcıda taşıyorum, o ise sırt çantamın eve götüreceğim her şeyi sığdırmak için çok küçük olduğunu fark ettiğimde bana verdiği valizi çekiyor. Biggie'nin kuralını çiğnedim çünkü bazen daha büyük bir yük taşımanız gerekir ve keyfi kurallara uymanın her zaman hayatı sürdürmenin en iyi yolu olmadığını fark ediyorum. Bazen kendi kurallarınızı koymanız gerekir.

Çantam kontrol edildikten sonra, güvenlik kuyruğuna ulaşana kadar benimle kalıyor. Eamon beni usulca öpüyor. Yavaşça. Sonra dudaklarını alnıma bastırıyor. "Eğer ben değilsem, Anna'ya eve sağ salim vardığını söyle. O bana söyler."

Kollarımı beline doluyorum, kokusunu içime çekiyorum, vücudunu son bir kez daha bedenimde hissetmeyi hatırlıyorum.

"Yapacağım."

"Ve eğer koşulların değişirse, beni arayacağına söz ver." "Ancak bazen insanların seni aramaya gelebileceğini anladığına söz verersen. İhtiyacın olduğunda hayatına girecek ve sonra sonsuza dek gideceksin," diyorum. "Beni beklemeyeceğine söz ver."

Eamon başını salladığında jestinde kararlı bir sertlik var. "Bunu asla kabul etmeyeceğim."

"Nasıl hâlâ bekâr olabiliyorsun?" Tanıştığımızdan beri üçüncü kez soruyorum ve onu gülümsetiyorum.

"Çünkü henüz benim değilsin."

"Eamon-"

"Dinle," diyor bir adım geri çekilerek. "Benim bir toplantım var, senin de uçağın var, bu yüzden bu vedayı daha da zorlaştırmadan gideceğim."

Aradaki mesafeyi kapatıp onu sertçe öpüyorum.

"Seni seviyorum." Sırıttıyor. "Biliyorum."

Ona parmağımı gösteriyorum ve güvenlik kuyruğu tarafından yutulmadan önce gördüğüm son şey Eamon Sullivan'ın gülmesi oluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Aracım, Fort Lauderdale'in tarihi Sailboat Bend mahallesinde, büyüdüğüm evin garaj yoluna giriyor. Annem beyaz çitleri ve ön bahçesinde bamya limbo ağacı olan kireç yeşili küçük bir kulübeye aşık olduktan sonra babam neredeyse tüm birikimini evin peşinatı için kullanmış - ya da en azından tüm bunların *fikrine* aşık olmuş. Tahtalar bugünlerde güneşli bir sarıya boyanmış ve Stella'nın serin akşamlarda bir aşk romanı ve bir bardak Moscato ile oturmayı sevdiği, ağacın bir dalından sarkan bir sundurma salıncağı var. Eskiden o noktada bir lastik salıncak vardı ve altında ayaklarımın çimleri aşındırdığı bir toprak parçası vardı. Ben bir korsan barda fahişe olmadan ve Stella yamalı çimleri çim ile değiştirmeden önce. Ama yaptığı değişikliklerin hiçbiri bu evi ev gibi hissetmekten alıkoymadı.

Arabadan inerken şoföre teşekkür ediyorum ve Stella savaştan eve dönmüşüm gibi el sallayarak ön kapıdan çıkmadan önce hızlıca bir fotoğraf çekiyorum. Verandanın basamaklarında duruyor, üzerinde beyaz kapri kot pantolon ve kırmızı puantiyeli askılı bir üst var.

"O nasıl?" Beni kucaklarken ve burnumu gıdıklayan bir Charlie parfümü bulutuyla sararken soruyorum. Yetmişli yıllardan beri onun imzası olan bir koku. Biggie için gerçekten mükemmel. "*Sen* nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim. Babanın da iniş çıkışları var." Ön kapıdan evin içine doğru adım atarken kolunu benimkine doluyor. "Bana İrlanda ve düğün hakkında her şeyi anlat. Instagram'ında hiç fotoğraf görmedim."

"Henüz onları gözden geçirecek vaktim olmadı" diyorum, ki bu da en az onun kadar samimiyetsiz hissettiriyor. Paylaşımlarımı hiçbir zaman seçmedim. Sosyal medya üzerinde fazla düşünmem. İnternet bağlantım olmadığı sürece hemen yüklerim. Ancak Eamon İrlanda fotoğraflarımda fiziksel olarak bulunmasa bile, onu deneyimden ayıramıyorum. Stella'nın kaşlarındaki ince kavis bana inanmadığını söylüyor.

Mason'ın tören sırasında benim için çektiği düğünden bir fotoğraf bulana kadar fotoğraflarımın çoğunu hızla kaydırarak, "İrlanda muhteşem ve düşündüğünüz kadar gülünç derecede yeşil," diyorum. "Anna ve Keane sahilde evlendiler, böylece köpekleri de kutlamanın bir parçası olabildi, bu da onlar için tamamen markaya uygun."

Sophie'nin anılarını bir kenara attıktan sonra Eamon'la birlikte geçirdiğimiz son geceyi düşündükçe göğsümde donuk bir ağrı hissediyorum. Seks hakkında düşünmüyorum. Onun yerine, o gece gözlerimi kapattığımda, sabah açtığımda onu yanımda bulacağımı nasıl bildiğimi düşünüyorum. Beni dünyada nasıl daha az yalnız hissettirdiğini. O olmasaydı burada olamazdım.

"Ve eve yanımda birini getirdim," diyorum, seyahat çantasını açıp Stella'ya Boudica'yı şahinden nasıl kurtardığının hikâyesini anlatırken.

"Tatlım, seyahatinin her ayrıntısını dinlemek istiyorum, ama biraz babanla oturabilir misin?" Stella sordu. "Onu bir yastıkla boğmadan önce evden çıkmam gerekiyor."

Gözlerimi kırptırdım, biraz telaşlandım. "Ne?"

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Omuzları çöküyor ve gözyaşlarını uzak tutmak için yüzünü yelpazeliyor. "Bazen bu kadar çaresiz olduğu için ona kızıyorum, bu onun hatası olmasa da. Haftada iki kez bir bakıcı geliyor, böylece ayak işlerini yapabiliyor ya da Zumba'ya gidebiliyorum ama bazen arabama atlayıp Key West'te yalnız kalabileceğim bir otele gitme isteği duyuyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, işte sana fırsat."

"İyi olacağım." Nefesini dışarı üflüyor. "Biraz içimi dökmeye ihtiyacım vardı, belki gidip tırnaklarımı yaptırırım. Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

"Eve yardım etmek için geldim," diyorum elini hızlıca sıkarak. "Biggie'nin onun kötüleştiğini görmemi istemediğini biliyorum ve ben de onun isteklerini yerine getirmek istedim. Ama İrlanda'dayken, zor da olsa burada onunla birlikte olmam gerektiğini fark ettim."

Stella saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanırken usulca gülümsüyor. "Bunu anlamamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Bir şey söyleyebilirdin," diye .

Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor. "Sen de baban kadar dik kafalısın. Sonuca kendi zamanınızda ulaşmanız gerekiyordu."

"Key West'e git. Ben ."

Stella bana sıkıca sarılıyor, sonra topuklu ayakkabılarını parke zemine vurarak bavulunu toplamaya gidiyor. Bavulumu eski yatak odamın kapısının içine . Duvarlar eskiden mor renkteydi ve okul arkadaşlarımın, seyahat arkadaşlarımın hatıraları, fotoğraflar ve bugün sevdiğimi asla itiraf edemeyeceğim pop punk gruplarının posterleri ile kaplıydı. Şimdi oda bembeyaz ve Biggie ile benim dünyanın çeşitli yerlerinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarımızla dolu. Yatak örtüsü mor, bu da beni gülümsetiyor ve pencerenin altında yerde üzerinde CARLA'S STUFF yazan plastik bir çanta var.

Koridoru geçip babamın odasına gidiyorum. Kapıyı açmaya korkuyorum, ödünç alınmış bir zamanda yaşarken ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Ne bekleyeceğimi bilecek kadar burada bulunmadığımda. Onu kendi yatağında, yorganın üstünde uyuklarken bulunca rahatlıyorum. Siyah çerçeveli gözlükleri komodinin üzerinde duruyordu ve üzerinde en sevdiği bordo renkli eşofman üstü ile ona uygun bir eşofman altı vardı. Bunları ilk giydiğinde ona Honey Baked Ham'e benzediğini söylemiştim ve gülerken burnundan bira fışkırmıştı.

Bu anıya gülümseyerek odanın köşesindeki sandalyeye oturuyorum. İrlanda fotoğraflarımı internetle paylaşıırken Stella'nın mırıltısı koridora yayılıyor. İtiraf Kutusu'nun dışındaki selfie ile başlıyorum. Eamon'un fotoğraflarını paylaşıırken beynimin şüpheye düşmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama fundalıkta uzanmış fotoğrafıma ulaştığımda tereddüt ediyorum çünkü dikkat eden herkes ona tam olarak aşık olduğum anı görebilecek. Boğazıma bir yumru doluyor.

Fotoğrafi atlıyorum ve geri kalanını paylaşmayı bitirdiğimde Stella'nın bavulu, farlarında kirpikler olan sarı VW Beetle'ının bagajına yüklenmiş oluyor. Bana babamın bakımıyla ilgili ayrıntılı bilgilerle dolu pembe, ısıltılı bir klasör uzatıyor ve ilaçlarını nerede sakladığını gösteriyor.

"Artık içki içemeyeceğini unutma," diyor. "İkinizin müzik dinlemeyi ve birkaç bira içmeyi ne kadar sevdiğinizi biliyorum ama alkol ilaçlarını etkiliyor ve kafasının karışmasına neden oluyor."

"Belki onun yerine dövme yaptırmaya gideriz." Gülüyor. "Sakın buna cüret etme."

Yatak odasına döndüğümde, babamı yavaş yavaş uyandırmak için hafif bir alarmı çalıştırırken kapı aralığından izliyorum.

"Ne zaman uykudan irkilip yönünü şaşırırsa," diye açıklıyor yumuşak bir sesle, "insanları hatırlamakta her zamankinden daha çok zorlanıyor."

Gözleri çırpınarak açılır. Gözlüklerine uzanıyor ve doğrulduğunda Stella'ya belirsiz ama hoşnut bir sırıtma sunuyor. Ona kaç kez aşık olduğunu merak ediyorum.

"Merhaba, Biggie." Kırmızı dudakları parlak bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallayıp ayağa kalkıyor. ". Teşekkürler, Stella." Kapı aralığından, "Merhaba, Fırında Bal," diyorum.

Babam sesimi duyunca dönüyor ve kahkahayı basıyor. "İşte benim kızım. Nasıldı..." Parmak eklemine defalarca alnına vuruyor, sonra nerede olduğumu hatırlayamayınca sinirli bir nefes veriyor.

"İrlanda," diye hatırlatıyorum ona, beni canavar gibi kucaklarken. Aynı kokuyor ve kolları her zamanki gibi güvende hissettiriyor. "Düğünden önce Wicklow Dağları'nda kamp yapmaya gittim ve Series Three'yle biraz off-road yaptım."

Şaşkın ifadesi kalbime bir yumruk gibi iniyor. Hemen Eamon'un Land Rover'ının bir resmini buluyorum ama konu arabalar olunca babamın gözlerindeki ışık eskisi kadar parlamıyor. Aracı tanıyor gibi görünmüyor ya da her zaman eski bir Defender'ı restore etmek istediğini hatırlamıyor. Yine de gülümsemesi gerçek. "Vay be! Bu güzel görünümlü bir makine. Onlardan birine sahip olmak isterdim."

"Biliyorum, değil mi? Çok havalıydı."

"Dinle, Biggie," diyor Stella. "Ben birkaç günlüğüne Key West'e gidiyorum, ama Carla burada seninle kalacak. Sorun olur mu?"

"Daha çok seveceğim şey düşünemiyorum."

Onu öpmek için eğiliyor -bir ayının tavşanı öpmesinden farklı değil- ve başparmağıyla ağzındaki kırmızı ruj lekesini siliyor. "Seni seviyorum."

Babam ona burnunu kırııştırıyor. "Seni seviyorum, Stella Bella."

Öpmek için bana doğru eğilirken gözlerinde yaşlar var. "Bir sorunun olursa beni ara, hemen eve gelirim."

Birlikte ön verandaya doğru yürüyoruz, babam ve ben Stella'nın araba yolundan geri dönüşünü izliyoruz, plastik bir çiçek arabasının üzerinde dans ediyor.

"Sana söylemeliyim evlat," diyor biz içeri dönerken. "Adını her zaman hatırlayamıyorum, bazen de hiç çıkaramıyorum ama ona her baktığımda dünyanın en şanslı adamı olduğumu hissediyorum."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Bil diye söylüyorum, daha önce seni öldürmeyi ."

Gülüyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Benimle ilgilenmek tam zamanlı bir iş haline geldi. Kendi başıma araba kullanamıyorum ya da yürüyüşe çıkamıyorum çünkü kayboluyorum. Adresimi hatırlamak için ev numaralarına bakmam gerekiyor. Bu sabah kahvaltı için kendime bir kase mısır gevreği yaptım ve sütü lavabonun altındaki dolaba koydum. Bazen ne kadar sinir bozucu olduğumun farkındayım ve kendimi durduramıyorum ama çoğu zaman ne zaman baş belası olduğumu bile bilmiyorum."

Biggie, bunamasıyla uğraşmak zorunda kalmayayım diye beni gönderdi, bu yüzden şimdi nasıl başa çıkacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. "Film izlemek ister misin?"

"Hayır."

"Müzik dinlemek mi?"

"Evet, tamam."

Oturma odasında oturuyoruz -Boudica kucağımda- tatlı çayımızı yudumluyor ve babamın eski pikabının hoparlörlerinden yayılan Joni Mitchell'in *Blue* albümünü dinliyoruz. Gözlerini kapatıyor. Acaba albüm onun için her dinlediğinde yeni bir deneyim mi oluyor, yoksa beyninin en derin oluklarına mı kazınmış? Her iki durumda da, sorarak büyüü bozmak istemiyorum.

Dinlerken hafızamı gidebildiğim kadar geriye, birinci sınıfa başladığım güne gönderiyorum. Çoktan bağımsız bir çocuk olmuştum ama babam yine de cipi park etmiş ve beni sınıfıma götürürken elimden tutmuştu. Tişörtümün önünde Çirkin Louie'nin okuldaki ilk günüm için yaptığı Stevie Nicks'in elle boyanmış bir portresi vardı ve öğretmen bana Biggie'nin büyükbabam olup olmadığını sorduğunda kafam karışmıştı. Dördüncü sınıfta yatıya kaldığım bir gece yarısı kabus gördüğüm için beni almaya geldiğini hatırlıyorum. Yedinci sınıfta başka bir kız beni duvara ittikten sonra kavgaya karıştığımda arkamı kollamıştı. Biggie müdürün odasına girdi.

İkimiz de ailelerimizi bekliyorduk ve ben onun kızacağından ya da hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordum.

Müdür, "Şiddete göz yummuyorum ve Carla da herhangi bir nedenle kimseyle kavga başlatmasına izin verilmediğini biliyor," dedi. "Ama biri kızımın kavga ederse, kavgayı bitirmesi için açık iznim var."

Yine de zorunlu üç günlük uzaklaştırma cezası aldım - ve yönetim nezdinde herhangi bir iyi niyet puanı kazanamadı - ama Biggie her hareketinde beni asla terk etmeyeceğini açıkça ortaya koydu. Şimdi bunama onu pençesine almış olsa bile, her zaman kendini hatırlamasa bile, hala hatırladığım adam olmaya çalışıyor.

Son şarkının son piyano notası kaybolduğunda, babam gözlerini açıyor ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar. Joni Mitchell hala oralarda bir yerde, ama Vietnam'dan döndükten sonra yaptığı ilk şeyin onu izlemek için Berkeley'ye otostop çekmek olduğuna dair o çok sevdiği hikayeyi tekrarlamıyor.

"Müzik hakkında çok sık tartıştık," diyorum ona. "Ama Joni hakkında hiç."

Ağzının köşesi belirsiz bir şekilde kasılıyor ve kalbimin daha kaç kez kırılabileceğini merak ediyorum. "Joni hakkında asla."

Babam sehpadan üç halkalı siyah bir cilt alıp bana uzatıyor. Kalın sayfalarla dolu ve açtığımda, Ocoee'deki çocukluk evinden Stella ve benimle olan yaşamına kadar her şey hakkında fotoğraflar ve notlar içeren kısmen hatıra defteri, kısmen otobiyografi olduğunu keşfediyorum. Hayatımın her evresinde çekilmiş fotoğraflarım var, Stella'nın Instagram hesabımdan indirip bastırması gereken birkaç tanesi de dahil. Onu şahsen görmeye gelebilecekken bunu yapmak zorunda kaldığı için içimde bir suçluluk dalgası hissediyorum.

"Stella bunu hatırlamama yardımcı olması için yaptı. Her zaman işe yaramıyor ama okumaktan hoşlandığım güzel bir hikâye." Boğazını temizliyor. "En sevdiğim kısımlar hep seninle ilgili."

"Benim de en sevdiğim kısımlar hep seninle ilgili baba."

Dosyanın kapağına yapışkan bir not yapııştırıyor. Notta bir liste var:

İrlanda, Anna'nın düğünü, Jeep, müzik, iş.

"Bana da veriyor..."

Ağzım hemen devreye girip eksik kelimeleri -konuşma başlatıcıları ya da belki ilgi çekici konular- söylemek istiyor ama bekliyorum, kendi başına bitirmesine izin veriyorum.

"Konuşacak şeyler." İç geçiriyor ve aradığı kelimelerin bunlar olmadığını anlıyorum. Stella'nın göğsündeki bu sürekli ağrıyı hissedip hissetmediğini merak ediyorum ve eve gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Onu geri arayabilirdim. Cipime binip uzaklaşabilirdim. Buraya hiç gelmemişim gibi davranabilirdim.

Stella'nın listesindeki ilk öneriden başlayarak, "İrlanda çok güzeldi," diyorum. "Ve oradayken aşık oldum."

"Yaptın mı?"

Biggie ve ben ilişkilerim hakkında hiç konuşmadık, çünkü çoğunlukla uzun sürmezler ve genellikle tartışmaya değmezler. Ama Eamon'la olanlar farklıydı. Ve eninde sonunda babam söylediğim her şeyi unutacak, bu yüzden ona anlatmak güvenli görünüyor.

"Harvest Moon'da yavaş dans ediyor, Tolkien'i seviyor, Diskdünya serisinin tamamına sahip, Boudica'yı bir şahinden kurtarmama yardım etti ve en güzel alın öpücüklerini veriyor." Sesim çatlıyor ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Hay sikeyim. Eamon'u özlememem gerekiyordu. Ve kesinlikle onu sevmemem gerekiyordu. "O akıllı, nazik ve benim için fazla iyi."

Biggie uzanır ve başparmağıyla gözyaşını siler. "Buna inanmıyorsun, değil mi?"

"Sadece onu için kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum." "Bu senin için işe yarıyor mu?"

"Bu sefer değil."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Eskiden cevaplara sahip olduğumu biliyorum ve artık sahip olmadığım için nefret ediyorum."

"Evet," diyorum üzülerek. "Ben de öyle."

Bölüm 18

Ertesi sabah odasına gittiğimde babam hâlâ uyuyordu ve yanında Stella'nın gününün en ince ayrıntısına kadar hazırlanmış programı vardı. Kâğıda yazılmış, ama aynı zamanda akıllı saatine de programlanmış, böylece hafızasına güvenmek zorunda kalmıyor. Her sabah havuzda başlama ve durma bildirimi ile tur atıyor, böylece saymak zorunda kalmıyor. Kahvaltısı hazır ve ısınmak için buzdolabında bekliyor. Kıyafetlerini hazırlıyor, böylece ne giyeceğine karar vermek zorunda kalmıyor. Ancak programın üzerinde altı çizili bir not var: **EĞER FARKLI BİR ŞEY İSTİYORSA, BU MANTIKSIZ BİR TALEP DEĞİL, BUNA KARAR VERMESİNE İZİN VERİN.**

Biggie'nin çalar saati hafif bir melodi çalar ve o uyanana kadar sesi giderek yükselir. Otururken kafası karışmış gibi görünüyor. Gözlüklerini takıyor ve bana baktığında gözleri açılıyor. "Sheryl?"

Annem neredeyse otuz yıldır kayıp. Onu hiç bulmaya çalışmadık -en azından benim bildiğim kadarıyla- ve bizimle hiç iletişime geçmedi. Doğum günü kartı yok. Noel hediyesi yok. Gelişmelerimi takip ediyorsa bile, hiçbir belirti vermedi. Ama bugün burada, sadece babamın zihninde.

Boğazımı temizleyip annemi kanalize ediyorum.

"Selam, Biggie." "Burada ne işin var?"

"Şehirdeydim," dedim. "Bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim."

"Seni görmek güzel." Çıplak bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor. "Yatak odamda olman biraz garip, özellikle de giyinmem gereken bir zamanda, ama buralarda takıl, tamam mı?"

"Tamam." Oturma odasına çıkıyorum ve orada kendi annem gibi davranmanın etik sonuçlarını düşünüyorum. Belki bu babamın olayı kapatmasına yardımcı olur. Kapanışa ihtiyacı olduğunu biliyor mu? Bu konuşmayı hatırlamaması daha muhtemel. Her iki durumda da garip hissettiriyor ama belli ki Sheryl olmadığımı fark etmemiş.

Babam yatak odasından siyah bir kot pantolon ve benden daha eski bir Pink Floyd *Dark Side of the Moon* tişörtü giyerek çıkıyor. Prizması solmuş ve çatlamış, kumaşı da yumuşak bir siyaha dönmüş. Eğer bu kadar dev olmasaydı, eski grup tişörtlerini genç kızlara satarak bir servet kazanabilirdim.

"Hâlâ o gömleği giydiğine inanamıyorum, Big."

Elleriyle önünü düzeltirken gülüyor. "Sadece istediğim şekilde kırdım." Deri koltuğuna oturuyor. "Seni Lauderdale'e getiren nedir?"

"Sınıf toplantısı." Kelimeler ağzımdan çıkarken doğrudan şahdamarına saldırmışım gibi hissediyorum ama zihinsel bir bağlantı kurmuş gibi görünmüyor. "Carla nasıl?"

Duraklıyor ve bir an için geri dönmüş olabileceğini düşünüyorum. Gözleri Stella'dan gelen yapışkan nota kayıyor, yüzünde belirsizlik okunuyor. "Sanırım Anna'nın düğünü için İrlanda'da olabilir, ama belki de iştedir. Hafızam eskisi gibi değil."

Onun sandalyesinden çok da uzak olmayan kanepeye oturdum. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Evet. Ben de öyle." Küçük bir kahkaha atıyor. "Bir sürü güzel anım oldu."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Anneme söyletebileceğim o kadar çok şey var ki. Onun için bir koca ve kız için fazla büyük ve meşgul bir hayat üretebilirdim. Onu terk ettiği için özür dileyebilirdi. "Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardın Biggie. Kendinle gurur duymalısın."

Oflayıp pufluyor, sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Seyahati dikkat dağıtmak için kullandım çünkü beş yaşında bir çocuğa nasıl babalık yapacağımı bilmiyordum Sheryl. Onu meşgul ettim, hareket etmesini sağladım ki seni özleyecek zamanı olmasın. Bazen Carla'ya kötülük ettiğimi düşünüyorum... Onu duygularından için o kadar çok zaman harcadım ki şimdi başkalarıyla anlamlı bir şekilde bağlantı kurmakta zorlanıyor. Bunu yaptığında da korkup kaçıyor."

Gözyaşlarım tutamayacağım kadar hızlı akıyor. Anıları soluyor olabilir, ama benimle ilgili değerlendirmesi o kadar keskin ki, acı nefesimi kesiyor.

"Kahretsin," diye devam ediyor, "onu 'iyi vakit geçirmek için buradayım, uzun süreliğine değil' saçmalığımla uzaklaştırdım çünkü babasının gevezelik eden, tutarsız bir karmaşaya dönüşmesini izlemekten onu kurtarmak istedim. Kabul et Sheryl, ikimiz de boktan ebeveynler olduk."

"Kızını acıdan korumak istemek boktanlığın tam tersidir, Big."

"Daha iyi olmalıydım."

Derin bir nefes alıyorum. Yavaşça bırakıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. "Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydın. Önemli olan da bu."

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra göz kırptı. Neredeyse farkındalığının geri geldiğini görebiliyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor. "Sen her zaman hayatımın en güzel parçası oldun Carla ve umarım beni affedebilirsin."

Koltuktan kalktım, babamın sandalyesinin önünde diz çöktüm ve ona sarıldım. "Kesinlikle affedilecek bir şey yok baba. Sadece eve gelmeme izin ver."

Valentina'ya doğru yürürken Biggie'nin cipi beni düşünerek nasıl planladığını düşünüyorum. Çöl kavurucu oluyor ve üstü açık gezmek saçınız ve cildiniz için zor olabiliyor. Yumuşak bir tavan almak yerine, her zaman rahat edebilmem için sert tavanlı ve klimalı bir model seçti. Jeep'in üstü de yumuşaktı ama bir depoda kullanılmadan duruyordu ve bu kadar geç bir zamanda değiştirmek saygısızlık olurdu.

Boudica için elektrikli soğutucum ile sürücü koltuğu arasında küçük bir yuva yaparken, kendi yuvamı da yeniden yapılandırmam gerekebileceğini fark ettim.

Biggie arabaya tırmanırken, "Kemerini bağla," diyorum. Onu yolcu tarafında görmeyeli uzun zaman olmuştu. Koltuğu gidebildiği kadar geriye ayarlıyor ve emniyet kemerini göğsüne doğru çekiyor.

"Nereye gittiğimizi hatırlatır mısın?" "Picayune Strand."

Biggie'nin kaşları çatılıyor, sanki o anıyı bulmak için çok çalışmış gibi. "Oraya gittim mi?"

Picayune, selvi bataklığı, çam düzlükleri ve ıslak çayırlardan oluşan ulusal bir ormandır. Burası "size biraz bataklık

Florida" deyiminin çıkış noktası, bazı karanlık müteahhitlerin saf alıcılara kullanılamaz sulak araziler sattığı zamanlardı. Ve babamın Valentina'yı satın aldıktan sonra beni off-road yapmaya götürdüğü ilk yerlerden biriydi. Florida çoğunlukla düz ve kumlu topraklara sahip olduğundan, eyalet kaya tırmanışları ve dağ patikalarıyla tanınmaz, ancak Everglades'teki yağmur mevsimi harika çamurlanma sağlar. Lastiklerden daha derin sularla dolu patikalardan ve Jeep'in boyasını tamamen gizleyecek kadar kalın çamur sıçratan çukurlardan geçtik.

"Evet," diyorum ona. "Bir yaz orada kamp yapmaya gitmiştik ve sivrisinekler neredeyse bizi alıp götürüyordu."

Biggie güler. "Buna inanabilirim."

"Vietnam'dan sonra başka bir yere yerleşmek yerine neden buraya döndüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Ailemin yüz karası olabilirim ama Florida bana her zaman evim gibi geldi," diyor. "Çevrenin insan yaşamını bir kene gibi silkeleyip atmak için elinden geleni yapmasını takdir ediyorum. Kapılar ve pencereler kapalıyken bile aslında nasıl dışarıda yaşadığımızı."

Gülüyorum çünkü o haklı. Yaratıklar her zaman içeri girmeye çalışırlar ve eğer gardınızı çok uzun süre düşürürseniz, tüm arka bahçeniz yabancı bitkilerden oluşan bir ordu tarafından ele geçirilir ve *"Önce biz geldik!"* diye bağırlar.

"Geri dönmemin gizli nedeni," diye devam ediyor Biggie, "belki benim gibi yetiştirilmiş başka bir Floridalı çocuğun kalıpların kırılabileceğini görebileceğini ummamdı."

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin," diyorum.

"Bunu kendime sakladım," diyor. "Ama görünüşe göre sırlar benim yeni gerçekliğim için pek bir şey ifade etmiyor."

Gülümsüyorum, her ne kadar yeni gerçekliği üzücü olsa da. "Neden Fort Lauderdale?"

Omuz silkiyor ve kabız De Niro suratını yapıyor. "Bana iyi bir iş teklif ettiler."

Alligator Alley'den geçerken babam arkaya uzanıyor ve Boudica'yı kucağına alıyor. Müzik dinliyoruz ve o bazı şarkılara eşlik ederken, hatırladığım Biggie gözümün önüne geliyor. Bana hikayeler anlatmasına izin veriyorum.

The Flying Burrito Brothers'ın tüm zamanların en iyi grubu olduğunu söylediğinde ona katılmadığımı zaten duymuştum.

Picayune Strand'a vardığımızda, korucu istasyonunda verilen zarfları kullanarak giriş ücretini ödüyorum. Birkaç dolar koyuyorum, zarfı mühürlüyorum ve demir bir kutuya atıyorum. Bu bir onur sistemi, ama ödeme yapmayan kimseyi görmedim.

Hava sıcak ve gün bir kemik kadar kuru olmasına rağmen, patikalar lapa lapa ve biz su birikintilerinden geçip çamurda dönerken babam durmadan sırtıyor. Bir noktada, camları açıyoruz ve derin bir noktadan hızlıca geçiyorum, su bir araba yıkama gibi Jeep'in üzerine sıçırıyor ve Biggie kıcıyla gülüyor.

Bir kanalın kenarındaki kuru bir açıklıkta katlanır sandalyelerde oturup su içerken ve doğayı seyrederken Stella telefonumu arıyor. Balıkçılar ve turnalar balık ve salyangozlar için suyun kenarında geziniyor. Kuru otlar esintiyle hışırdıyor. Boudica küçük bir anol kertenkelesini takip ediyor.

Çok fazla telefonum yok, bu yüzden umarım arama kesilmez.

"Merhaba." "Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?"

"Picayune Strand'da off-road yapıyoruz."

"Ne?" Sesi telaşlı geliyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, Carla. Ya bir şeyler ters giderse?"

"Stella, sorun yok. İyi bir gün geçiriyor."

Hemen cevap vermiyor ve kendimi suçlu bir çocuk gibi hissediyorum. "İyi günler çok hızlı bir şekilde kötü günlere dönüşebilir. Sadece... farkında ol."

"Konuşacağım," diyorum. "Biggie ile konuşmak ister misin?" "Tabii ki istiyorum."

Telefonu babama veriyorum, onun sesiyle aydınlanıyor. Kâğıt üzerinde çift olmaları pek mantıklı değil. Kadın saçına, kıyafetlerine ve makyajına çok zaman harcarken, babamın saçı tarakla hiç tanışmamış gibi görünüyor ve onun şıklık anlayışı temiz bir kot pantolondan ibaret. O yemek pişirirken kilise şarkıları söylüyor, babam ise Güney rock'ına dalmış durumda. Ancak yüzeyi kazıdığınızda dünyadaki en büyük, en yumuşak, en nazik iki kalbi bulacaksınız. Birbirleri için yaratılmış iki insan bulacaksınız.

Düşüncelerim otomatik olarak Eamon'a gidiyor. Onunla zaman geçirmek, sanki biri dünyanın önüne bir filtre koymuş gibiydi, her şeyi daha

canlı ve net. Onu düşündüğümde ağzım hala gülümsemek istiyor. Kalbim hala hızlanıyor. Zamanla geçeceğini biliyorum - Camilo Vega'da olduğu gibi - ama şu anda Eamon'un burada olmasını diliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor babam aramayı sonlandırıp telefonu uzatmadan önce. Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Şu anda bizden pek olduğunu sanmıyorum."

Gülüyorum. "Ya ?"

"Muhtemelen geri dönmeliyiz."

"Evet, haklısın," diyorum, içimi bir hüznün kaplıyor. "Forty-One'ı geri götürmek ister misin? Uzun bir yol ama yolda Joanie's'de bir şeyler atıştırabiliriz."

"Zaten başımız belada, neden olmasın?"

★ ★ ★

Arabayı garaj yoluna çektiğimde Biggie başını cama dayamış, ağzı açık ve horultuları gök gürültüsü gibi yayılarak uyuyordu. Off-road heyecanı, uzun yolculuk ve Joanie's Blue Crab Café'deki kurbağa bacağı siparişi arasında tamamen bitkin düşmüştü. Çok fazla gelmiş olabilir.

Onu nazikçe uyandırmaya çalışmama rağmen irkilerek kendine geliyor ve beyni kendine gelene kadar vahşi gözlerle bana bakıyor. "Tanrım, beni korkuttun."

"dilerim," dedim. "Eve geldik."

Günün büyük bölümünde Biggie'nin saatindeki hatırlatıcıları görmezden geliyorduk, ama şimdi ilaç saatinin geldiğini gösteren bir zil sesi duyuyoruz. Eve ve babam ilaçlarını alırken ben de yavru kediyi besliyorum. Cathleen, Boudica artık biberona ihtiyaç duymayacak kadar yiyene kadar yaş mama vermeye devam etmemi söyledi. Neyin yeterli olduğundan emin değilim ama parmağımın ucundaki yiyecek parçalarını kemirmeyi seviyor gibi görünüyor.

"Bugün için teşekkürler," diyor Biggie. "Gerçekten çok

." "Ben de."

Beni bir ayı gibi kucaklarken, gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Bugün o kadar güzel bir gündü ki Stella'nın olaylara objektif bakamayacak kadar yorgun olup olmadığını merak ediyorum. Belki de benim burada olmam iyi bir şeydir. Belki hatırlamasına yardımcı olur.

Bölüm 19

Ertesi sabah Stella'nın depodan çıkardığı kutuları karıştırırken Anna arıyor, bir yandan da yatak odamın penceresinden Biggie'yi izliyorum.

"İşler nasıl gidiyor?" Anna, kurutulmuş Sevgililer Günü karanfilleriyle dolu bir ayakkabı kutusunun kapağını açarken soruyor. Bazıları eski arkadaşlardan, ama birçoğu da artık evli ve çocuklu olan erkeklerden. Bazılarının kim olduğunu bile bilmiyorum artık.

"Harika," diyorum, Stella'nın birkaç günlüğüne Key West'e gittiğini açıklıyor ve babamla Picayune Strand'a yaptığımız geziyi anlatıyorum. "Eski odamda uyumak biraz garip ve neden bu kadar çok duygusal ıvır zıvırı sakladığımı anlamaya çalışıyorum. Yani, ciddi, bilet koçanlarım var ama hangi filmlere ait olduklarını bilmiyorum. Ve basketbol maçlarının programları. Neden?"

"Çünkü biz insanlar, soyut anların somut hatırlatıcılarını saklamayı severiz" diyor Anna. "Ve bence bazı hatıralara sahip olmak iyidir, ancak bunların hangilerinin duygusal çapalar olduğunu bilmek önemlidir. Onları bırakabilirsiniz."

Ben'in ölümünden yaklaşık bir yıl sonra, ilişkilerinden kalan neredeyse tüm hatıraları Trinidad'daki küçük bir plaja taşıdı ve yaktı. Daha sonra bana, Ben hala kalbinde ve anılarında yaşarken onlara ihtiyacı olmadığını açıkladı.

Ama anılarınızı kaybettiğinizde ne olur?

"Geçişini ne zaman yapacaksın?" Ölü çiçek kutusunu dışarıya, çöp kutusuna taşıırken konuyu değiştirerek soruyorum.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde," diyor. "Tekne hazır ama sanırım Keane ayrılmak konusunda biraz isteksiz. Yıllardır ailesiyle bu kadar çok vakit geçirmemişti. Şu anda barda, Ciara'nın kendine biraz zaman ayırabilmesi için barı işletiyor."

"Kalmayı düşündün mü?"

"Bir dakikadan fazla sürmez," diyor Anna. "Keane'in St. Petersburg'da onu bekleyen bir işi var ve ben de kar amacı gütmeyen kuruluşlarda online bir kurs alıyorum."

organizasyon yönetimi. Geleceğimiz İrlanda'da değil."

"Seni tekrar aynı eyalette görmek güzel olacak."

"Karada yaşamak tuhaf olacak," diyor. "Ama seni ve annemi düzenli olarak görebilmeyi dört gözle bekliyorum."

"Ben de," diyorum, derin bir nefes alıp kaçındığım soruyu sormadan önce. "Eamon nasıl?"

"Çoğunlukla iyi," diyor Anna uzun bir aradan sonra. "O ve patronu şirket içinde uzaktan çalışabileceği bir pozisyon ayarladılar bile, böylece yolda da çalışabilecek ve önümüzdeki Perşembe günü on haftalık bir araba bakım kursuna başlayacak."

"İşin peşini bırakmadığı için çok mutluyum."

"Keane, Eamon'un sürecinin biraz anal retentive olduğunu düşünüyor." Anna küçük bir kahkaha atıyor. "Ama marketten bir sürü işe yaramaz şey alıp denize açılan biri olarak, Eamon'un bir planı olmasına hayranım. Seyahat etmekten heyecan duyuyor. Biraz da kalbi kırık."

"Onu incitmek istememiştim."

"Biliyorum," diyor. "Ve sanırım anlıyor, ama..." "Aynen."

"Gerçekten mi?"

"Biggie'nin bunaması ve Eamon'a karşı hissettiklerim arasında, keşke kalbimi aldırabilseydim de olsun ağrımasaydı," diyorum. Duygusal bir çıkıntıya doğru adım attığımı fark ederek titrek bir nefes veriyorum ama Anna bana sempatik bir sesle karşılık veriyor.

"Belki de bunu Eamon'a söylemelisin." Sesi temkinli ve nazikti. "Ne faydası var ki?" Ben soruyorum. "Ne kadar zaman geçtiğini bilmenin hiçbir yolu yok."

Babam gitti, bu yüzden süresiz olarak buradayım."

"Seyahatlerinizi askıya almak mantıklı," diyor. "Ama Stella yıllardır bunu başarırken birdenbire günün her dakikasında Biggie'nin bakıcısı olmayacağınızı varsayıyorum," diyor. "Eğer izin verirsen Eamon Florida'daki hayatının bir parçası olabilir. En azından şu ana kadar..."

Sözleri soluklaştıkça, yerinden çıkamayan kalbim daralıyor. Biggie ölene kadar. Bu, bırakın konuşmayı, düşünmek bile istemediğim bir şey. Anna ile bile.

"Bak, Eamon ve ben hissettiklerimizin gerçek olup olmadığını bilecek kadar bile uzun süre birlikte olmadık," diyorum aceleyle. "Ve onun planları hiçbir zaman beni içermedi, bu yüzden ondan planlarını bir kenara bırakıp Fort Lauderdale'e taşınmasını isteyecek yok. O beni unutacak. Ben de onu unutacağım. Hayat devam edecek."

Anna sessiz.

"Özür dilerim,"

diyorum.

"Hayır, zorladığım için özür dilerim," diyor. "Sadece birlikte ne kadar mutlu görüldüğünüzü gördüm ve düşündüm ki-"

"Biliyorum," diyorum, bu kez daha nazıkçe. "Şimdi gitmem gerek. Biggie'nin sabah turları neredeyse bitmek üzere."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum bağlantıyı kesip havuza dönmeden önce.

Kahvaltı için Biggie'nin spesiyaillerinden biri olan çikolatalı krep yapıyorum ve bulaşıklar bulaşık makinesine yerleştirildikten sonra A1A'dan yukarı, On Yedinci Cadde'den Pompano Plajı Balıkçı İskelesi'ne doğru yola çıkıyoruz. Cipi park ediyorum ve iskeleye yürüyerek gidiyoruz.

"Çocukken beni buraya getirdiğin zamanları hatırlıyor musun?" İskele kemerinin altından geçerken soruyorum. Burada son kez birlikte olduğumuzdan beri, orijinal iskele yeniden inşa edildi. On yıllar süren çürüme ve kasırga rüzgârlarıyla hırpalanma sonunda etkisini göstermiş.

"Elbette," diyor Biggie ama ses tonundaki belirsizliği duyabiliyorum. Hatırlamasa bile hatırladığını düşünmemi istiyor.

"Sezonluk iznimiz vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Birkaç ayda bir biraz yem ve birkaç cam şişe Meksika Kolası alır, akşam yemeği için yeterince koyun balığı ve lüfer yakalayana kadar balık tutardık. O gün bugündür içtiğim tek gazoz Meksika kolasıdır."

"Birlikte çok eğlendik" diyor ama benimkine eşlik edecek bir anısı yok. Dünden sonra, bu biraz cesaret kırıcı.

"Balık tutmak ister misin?" diye sordum. "Belki yem dükkanında olta kiralanırlardır."

"Hayır, ama kuşları seyretmek benim için sorun olmaz."

İskelenin sonuna kadar yürüyoruz ve bir banka oturup pelikanların okyanusa tüylü bombalar gibi düşüşünü ve martıların yüzeyde süzülüp küçük balıkları kapışını izliyoruz. Biggie'ye bir keresinde bir pelikanın oltasına nasıl dolandığını anlatıyorum.

"Gagasına misina halde korkulukta oturuyordu," diyorum. "Uçup gitmesine fırsat vermeden onu yakaladın, kalçalarının arasına aldın ve başka bir balıkçının misinayı kesebilmesi için onu sabit tuttun."

"Pelikan miydi?"

"Oh, evet. Tüylerini biraz karıştırdı, ve uçup gitti."

Biggie gülümserken gözlerini kapatıyor, muhtemelen sahneyi hatırlayamadığı için hayal ediyor.

Beni Tahoe Gölü'ne götürdüğü ve orada yakınlarda yaşayan bir asker arkadaşıyla buluştuğu günle ilgili başka bir hikâye daha paylaşıyorum. Babam ve Chuck hamburger ızgara yapıp bira içerken, ben de gölde yüzdükten sonra kurulanmak için battaniyenin üzerinde oturuyordum ki siyah bir kuş zıplayarak bana doğru geldi. O anda fark etmemiştim ama birinin evcil kargasıydı ve atıştırmalık bir şeyler arıyordu. Ama ben sadece yedi yaşındaydım ve bu yaratık doğrudan bana doğru geliyordu. Onu nasıl uzaklaştıracağımı bilmediğim için ağzımı açıp avazım çıktığı kadar bağırdım ve kuş da bana cevap olarak çığlık attı. Tekrar çığlık attım ve karga da aynısını yaptı. Tekrar tekrar, çocuk ve karga, sahibi ortaya çıkıp kuşu götürene kadar birbirimize bağırdık.

Biggie, Tahoe Gölü'ndeki o günkü kadar sert gülüyor. "Neden sana yardım etmedim?"

"Muhtemelen kışınızla gülmekle meşguldünüz," diyorum gülümseyerek. "Ve sonunda sahibi kargasının küçük bir çocuğu korkuttuğunu fark etti ve onu almaya geldi."

"Buna ne denir biliyorsun, değil mi?" Biggie dirseğiyle beni dürterek soruyor. Başımı sallıyorum, o da sırtıyor. "Kanlı bir cinayet çığlığı."

İnliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor ve ona dirsek atıyorum. "Yola hazır mısın?"

Biggie başını sallıyor. "Her zaman."

Yem dükkanında durup bir şişe Meksika kolası alıyoruz ve eve dönerken cipte içiyoruz. Biggie uyumak için odasına gidiyor,

Ben de verandaya çıkıp patronumu bir iş için arayacağım.

Craig telefona geldiğinde, "Şu anda başka bir barmen için yeterince yoğun değiliz," diyor. "Ama garsonluk yapmak istersen, istediğin anda seni işe başlatabilirim."

Garson üniformalarından gerçekten nefret ediyorum. Rahatsız, cinsiyetçi ve çok rüküşler. Ama yaz seyahat paramın bir kısmını Anna'nın düğünü için nedime elbisesine, İrlanda'ya uçuşa ve otel odasına harcadım. Parasız kalma tehlikesiyle karşı karşıya değilim, ama bu bir kez olsun biraz birikim yapmam için iyi bir fırsat. "Peki, tamam. Ama hafta sonuna kadar başlayamam."

"Sorun değil," diyor Craig. "Hâlâ sistemdesin, bu yüzden seni programa dahil edeceğim. Yine de doğru beden üniformayı bulmak için bir ara uğramanız gerekecek."

Çoğu zaman iyi bir patron, biri hastalandığında ya da program yapıldıktan sonra bir gün izin almak istediğinde ortalığı ayağa kaldırmıyor ama iş üniformalara gelince biraz takıntılı oluyor.

"Hey, Craig..."

"Öyle mi?"

"Biraz önce ağzıma kustum," diyorum. "Ayrıca Anna'nın üniformalarını o gittikten sonra geri getirmedi. O yüzden bunları giyeceğim."

Bağlantıyı kestiğimde itiraz ediyordu.

Anna'ya mesaj atıyorum.

Şimdi kimmiş seksi korsan, sürtük?

Bunun sen olmasına izin verme. Sen olmana izin verme. Sen olmana izin verme. Sen olmana izin verme.

Benim!

Craig kısa saçını görünce çıldıracak.

Biliyorum, değil mi? Ve ben bunun için yaşıyorum.

Birkaç dakika sonra Stella beni ve Biggie'yi kontrol etmek için aradı. Ona uyuduğunu söylüyorum, ama onu endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden ona iskeleye yaptığımız geziden bahsetmiyorum. Programının mantıklı olduğunu biliyorum, ancak eski yerleri tekrar ziyaret etmenin hafızasını canlandırmaya yardımcı olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu satın al

daha fazla zaman. En azından *Easy Rider*'ı tekrar tekrar izlemekten ve aynı kitapları tekrar tekrar okumaktan daha eğlenceli olurdu. Babamın yaşı ilerliyor olabilir ama her zaman aktifti ve sakat değil.

"Key West nasıl?"

"Bu çok büyük bir zevkti." İç çekiyor. "Değişiklik olsun diye yalnız uyumak. Bütün gece uyumak. Duval Caddesi'nde biraz alışveriş yaptım ve hatta dün akşam yemeğinde bir margarita içtim."

Gülüyorum. "Stella çıldırdı."

"Çıkış o yarın at on bir, Yani I gerekir olmak ev öğleden sonra," diyor. "Tabii eve daha erken gelmemi istemiyorsan."

"Senin bu molaya ihtiyacın olduğu kadar benim de babamla zamana ihtiyacım vardı," diyorum. "Ve sen eve döndükten sonra benim için işe geri dönmek var, o yüzden acele etme."

"Bu durumda, muhtemelen öğle yemeği için Key Largo'da tetik balığı tacosu yapan bir yerde duracağım."

"Çıldır, Stell."

Kıkırdıyor. "Seni seviyorum, görüşürüz, hoşça kal."

O gidince telefonumu elime alıp Eamon'un Instagram hesabını açıyorum. En son fotoğrafı, koyunlar tarafından alıkonulduğumuz sabah Land Rover'ın kaputunda otururken çektiğim bir fotoğraf. Paylaşım bir giriş niteliğinde ve 1973 model Seri III Defender ile dünya turuna çıkmak üzere olduğunu açıklıyor. Bundan hemen önceki fotoğrafların hepsi birlikte geçirdiğimiz zamanın fotoğrafları. Çoğunlukla doğa çekimleri ve Rover'ın fotoğrafları, ancak akışındaki ilk fotoğraf ikimizin ormanda çekilmiş fotoğrafı. Sanki varlığı o anda başlamış gibi. Bu çok saçma çünkü sosyal medya gerçek hayat değil, ama o anın gerçek bir şeyin başlangıcı *olduğunu* hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bölüm 20

Stella'nın döneceği sabah odamdan çıktım, babamın mayosunu giymiş, tur atmaya hazır olmasını bekliyordum, ama oturma odasında yoktu. Kafamı yatak odasına sokuyorum, ama uyumuyor ve banyosundan duş sesi de gelmiyor. Mutfakta da değil. Bensiz yüzüp yüzmediğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum ama havuzda da yok. Ön kapının açık olduğunu fark ettiğimde beynim panik moduna geçiyor ve kaybolduğu için tek başına yürüyüşe çıkamamakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ayağıma bir çift parmak arası terlik dışarı fırlıyorum. Garaj yolunun dibine kadar koşup sokağı tarıyorum ama Biggie hiçbir yerde görünmüyor.

Jeep'e atlamadan önce telefonumu ve arabamın anahtarlarını alacak kadar eve geri dönüyorum. Sailboat Bend'in dolambaçlı sokaklarında yavaşça ilerliyor, durup birinin çiçek tarhına bakmaya karar vermiş olma ihtimaline karşı evlerin arasındaki boşlukları arıyorum. Ne giydiğini bilmiyorum. Yanında herhangi bir kimlik olup olmadığını da bilmiyorum. Trafiğin ortasında dolaşması ya da nehre düşmesi pek olası değil ama yönünü şaşırmış ve korkmuş olduğu düşüncesi bile fiziksel olarak acı veriyor. Sanki kalbim bir mengenenin içindeymiş ve biri sürekli onu çeviriyormuş gibi hissediyorum. Ve birdenbire, çocuğunu kafa karışıklığı ve korkudan korumanın tam da yaptığı seçimleri yapma nedeni olduğunu anladım. Şu anda, *onun* kendini kaybolmuş ve yalnız hissetmemesi için her şeyi yapabileceğimi fark ediyorum.

Telefonum Stella'dan gelen bir aramayla çaldığında bir saatten daha uzun bir süredir mahallede dolaşıyordum.

"Carla, tatlım," diyor. "Az önce polisten bir telefon aldım-"

"Tanrım, Stella. Onu kaybettim!" Feryat ediyorum. "Çok, çok üzgünüm."

"Sakin ol," diyor nazikçe. "Biggie güvende. Broward'daki karakolda, çünkü köşede durup insanlara iskeleye giden yolu sorarken bulundu."

İskeleden bahsedince suçluluk duygusu boğazıma düğümleniyor.

"Onu eve götürmeye çalıştılar," diye devam ediyor Stella. "Ama sen çoktan onu aramaya çıkmıştın."

"Dün gece kapıyı kilitlemeyi unutmuş ."

"Hey, kendini üzme. Bu ilk kez olmuyor," diyor ve bu da beni daha da kötü hissettiriyor çünkü yıllardır bu ağırlığı tek başına taşıyor. Sonra eve geliyorum, Biggie'yi bir şekilde düzeltebileceğimden ve sadece üç gün sonra onu kaybediyorum. "Baban onu aldıklarında biraz kavgacıydı, bu yüzden oraya gittiğinde seni tanıyamayabilir. Sakin ve gerçekçi konuş, tamam mı? Şimdi Key West'ten ayrılıyorum, yakında orada olurum."

Polis merkezine doğru kısa bir yolculuk yaparken, üzerimde sadece bikini ve parmak arası terlik olduğunu fark ettim. Jeep'i yolun kenarına çekip arkaya dolanıyorum. Yıllar önce Biggie kargo bölümünü seyahat için donatırken alçak bir platform inşa etmiş ve altına çekmeceler yerleştirmişti. Yemek pişirme malzemelerini ve bozulmayan yiyecekleri orada saklıyordu ama ben çekmeceleri şifonyer olarak kullanıyorum. Kendi buruşuk diyarına ait olan eski bir beyaz atleti ve satın aldığımı hatırlamadığım bir çift ekose erkek boxer'ı da burada buluyorum.

İstasyona ulaştığımda, kelimenin en gevşek yeterince örtülüydüm - ve şu anda demans hastası bir adamı gözetimime bırakacağımdan emin değilim - ama ana masadaki resepsiyon görevlisine asi babamı almak için burada olduğumu söyleyerek ilerliyorum.

İlk çağrıya yanıt veren memur benimle buluşmaya geliyor ve beni uzun bir koridora götürürken ayrıntıları anlatıyor.

"Broward ve Palm'ın köşesinde durmuş, yoldan geçen herkese iskeleye giden yolu bilip bilmediklerini soruyordu. Hangi iskele olduğunu belirtmedi ama olay yerinde onu sorguladığımda bana Carla ile balığa gittiğini söyledi."

"O benim," diyorum. "Dün Pompano Beach Balıkçı İskelesi'ne gittik, kafası karışmış olmalı."

"Ekip arabasına binmesini istediğimde biraz kavgacı davrandı," diyor memur. "Onu tutuklanmayacağına ikna etmeye çalıştım ve caddenin aşağısında olduğu için karakola yürümemizi önerdim ama avukat istemeye devam etti."

"Biggie'ye benziyor."

"Onu arabaya bindirmek için iki kişi uğraştık," diye devam ediyor memur. "Ve karakola dönmemiz için geçen kısa süreye etkileyici miktarda küfür sığdırmayı başardı."

"O izler de."

Tek yönlü bir pencerenin yanındaki metal kapının önünde duruyor. "Onu buraya getirdiğimizden beri sakinleşmiş görünüyor, ama şu anda düşüncelerinin ne olduğunu size söyleyemem."

Biggie bir masada oturuyor, kot pantolon ve üzerinde KENDİMİ TEKRAR ETTİRMEYİN yazan bir tişört giyiyor. -HİKAYE. Bu onun en sevdiklerinden biri. Ona bir fincan kahve ve çoğunlukla yenmemiş bir çörek vermişler. Tedirgin görünmüyor, yenilmiş görünüyor.

"Bana atadıkları avukat sen misin?" diye soruyor, bana şüpheyle bakarak.

Stella her zaman hatırlamadığını varsaymam gerektiği konusunda beni uyardı, ben de "Hayır, seni eve bırakmaya geldim" dedim.

Masadan uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor. Benim için her zaman hayattan daha büyüktü, ama şimdi küçük görünüyor. "Ben Douglas Black, ama çoğu insan bana Biggie der."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Biggie. Ben Carla."

"Carla adında bir kızım var," diyor. "O küçük bir kızken onu balık tutmak için iskeleye götürürdüm."

Dün ona söylemediğim tek şey, iskeleden her zaman biraz korktuğumdu, çünkü sudan çok yüksekti ve düşmek için uzun bir yol gibi görünüyordu. Her zaman Biggie'ye yakın durdum, çünkü o orada olduğu sürece hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini biliyordum. Düşmeme asla izin vermezdi. "Eminim eğleneliydi."

"Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum." "Balığa mı gitmeye çalışıyordun?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hatırlamıyorum... Hatırlamıyorum."

"Şey," diyorum ona gülümseyerek. "Dışarıda dar donunla dolaşmaman iyi bir şey."

Gülüyor. "Kimsenin bunu görmesine gerek yok."

Serbest bırakma belgelerini imzaladım ve cipe doğru yürüdük.

"Vay canına, bu beni geçmişe götürdü," diyor Biggie, elini kaputun üzerine koyarak. "Eskiden benim de buna benzer bir aracım vardı. Ona Valentina derdim."

"Bu bir tesadüf," diyorum, hüznün mencesi kalbimi yeniden sıkarken. "Benim cipimin adı da Valentina. Babamın en sevdiği acı sosun adı."

Yolcu koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. Motoru çalıştırdığımda, dinlemek için gözlerini kapatıyor. Ne duyduğunu bilmiyorum ama tanıdık bir şey olmalı çünkü bana baktığında, "Bu benim Jeep'imdi, değil mi?" diyor.

"Evet."

"Onu sana ben mi verdim?"

"Sen verdin."

"Sen benim Carla'msın."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın engelleyemiyorum. "Ben senin Carla'nım."

Emniyet kemerini çözdü, eğildi ve bana sıkıca sarıldı, her zaman yaptığı gibi omzunda ağlamama izin verdi. Her yaşta. Herhangi bir sebepten dolayı.

Sonunda otoparktan çıkıp eve doğru ilerlediğimizde, "Özür dilerim," diyor "Sorun çıkarmak istememiştim."

"Asla özür dilemene gerek yok, Biggie. Bunların hiçbiri senin suçun değil." Yolda çok sessizdi ve ben o kadar çok soru olduğunu fark ettim ki Stella'yı Key West'e göndermeden önce sormalıydım. Parıltılı dosyasındaki talimatlara daha fazla dikkat etmeliydim. Biggie'nin başına gelenler, anılarında var olmayan bir sarhoş bayılması mıydı? Özür dilediğinde, nedenini hatırlıyor mu?

Garaj yoluna girdiğimizde, "Görmeni istemediğim şey buydu," diyor.

"Eğer işlevsel bir yetişkin olacaksam, zor şeylerle yüzleşebilmeliyim."

Biggie homurdanıyor. "Ben lanet olası yaşlı bir adamım ve hala ustalaşamadım, bu yüzden kodu çözersen bana haber ver."

", " diyorum ona küçük bir gülümseme vererek. "Ama sen unutursun."

Bir kahkaha atıyor ve saçımı karıştıracakmış gibi uzanıyor, sonra kas hafızasına tam olarak güvenmiyormuş gibi bilinçli bir şekilde geri çekiliyor. "Nasıl oldu da senin gibi bir çocuğum oldu?"

"Şanslıydın sanırım."

★ ★ ★

Stella geldiğinde babam ve ben Frank Turner dinliyorduk - her ikimiz de olağanüstü olduğu konusunda hemfikir olduğumuz nadir çağdaş şarkı yazarlarından biri -. Karakoldan eve döndükten sonra kısa bir uyku çekti ve son saatlerimizi limonata içip konuşarak geçirdik. Biggie bana zaten ezbere bildiğim hikayeler anlatırken, ben de onun muhtemelen çoktan unutmuş olduğu yol hikayelerini paylaştım.

"Senin hapse atılmanla ilgili duyduğum şey de ne?" Stella ön kapıdan içeri girerken alay ediyor, bavulu arkasından yuvarlanıyor. Gün ışığı, Charlie parfümünün sonsuz bulutu ile birlikte onu takip ediyor gibi görünüyor.

Biggie onu görünce neşelenir. "Eve sağ salim varmana sevindim."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Onu çenesinden tutup öpüyor ama onun veremeyeceği ayrıntılar için baskı yapmıyor. "Seni özledim, Big."

"Ben de seni özledim."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur."

"Hayır," diyor biraz kızarak. "Sadece sen."

Son dört saati arabasında geçirmesine rağmen, Stella öğle yemeği hazırlamakta ısrar ediyor ve Biggie'yi normal rutinine geri döndürüyor, ona bir kez bile çocuk ya da hasta gibi davranmıyor ve babamın bakımıyla ilgili varsayımlarımın yanlış olduğunu anlıyorum. Ona Key West'te tramvayla nasıl tur attığını ve gün batımı için Mallory Meydanı'na nasıl gittiğini anlatıyor ve birlikte telefonundaki fotoğraflara göz atıyorlar.

Daha sonra, gece boyunca rahat ettiğinden emin olduktan sonra, Stella iki bardak Moscato ile yanımdaki kanepeye oturdu. Genellikle dişlerimi ağrıttığı için bundan kaçınıyorum, ama teklif ettiğinde bardağı alıyorum.

"Bu bakıcılık işine çok hızlı atlamış olabilirim," diyorum.

"O benden." Şarabından büyük bir yudum alıyor. "Duygusal olarak o kadar yorgundum ki sen eve geldiğinde bir mola verme fırsatı buldum ve kaçtım. Seni donanımsız bıraktığım için özür dilerim."

"Bunu bu kadar uzun süre tek başına yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ah, tatlım." Stella elini yanağıma koydu. "Onunla evlendiğimde neye bulaştığımı . Evlilik yemininde yazıyordu."

Dokunuşa doğru eğildim. "Teşekkür ederim."

"Ben yokken Instagram'ını güncellediğini gördüm," diyerek konuyu başka bir zor konuya çeviriyor. "Onun adı ne?"

"Eamon Sullivan," dedim. "Sağdıç."

Kaşları çatıldı. "Öyle miydi peki?"

Şaraptan bir yudum alıyorum ve iğrenç tatlılığı karşısında ırkılıyorum. "Evet." "Hadi, çayı dök."

"Çayı dökmek mi?"

"Şu anda tüm çocuklar bunu söylüyor, değil mi?"

Gülüyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Stella, ama sen çocuklardan biri değilsin.

Kahretsin, artık çocuklardan biri bile değilim."

Bana doğru bir bakış attı. "Instagram'ına hiç bir erkekle fotoğrafını koymadın ve yorumlar patlıyor. Aşıksın ve bence herkesin bilmesini istiyorsun. Bu konuda konuşmak için adeta yalvarıyorsun."

"Tüm bunları birkaç fotoğraftan mı anladın?" Ben de öyle dedim. "Bu çok saçma."

"Tek söylediğim, *eve* kaçmak istemenize neden olacak kadar özel biri olması gerektiği."

"Kaçmayı bırakmam gerektiğini fark etmemi sağladı." "Peki, şimdi nerede?"

"O ait olduğu yerde, İrlanda'da" diyorum. "Ve kendini toparladıktan sonra Land Rover'ına atlayıp dünyayı dolaşacak. Tıpkı benim yaptığım gibi."

"Geçmiş zaman mı?"

"Biggie'yle çok zaman kaybettim. Burada olmadığım için pişman olmak istemiyorum..." Sözümü kesiyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Sanırım bir süre burada kalmam gerekiyor."

Kalçamı okşarken gülümsemesi yumuşuyor ve gözleri hüzünleniyor. "Anlıyorum. İlaçlar eskisi kadar iyi gelmiyor. Ama düşünün ne kadar hızlı olacağını bilemeyiz, bu yüzden inzivaya çekilmene gerek yok."

"Anna da temelde aynı şeyi söyledi," diyorum ona. "Ama şu anda bir ilişki için yeterli kapasitem yok."

"Bu konuda saçmaladığımı söylemek zorundayım," diyor Stella. "İlişkimin tek bir acı verici sonucu var, ama Biggie ile geçirdiğim zamanı dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Seçeneklerin var Carla. Eğer ilişkiniz bir süreliğine zorlu ya da dağınıksa, kimin umurunda? Eğer onu seviyorsan, buna değerectir."

"Bu onun için adil değil."

Gülüşünde acı bir yan var. "Tatlım, bu hayatın bir parçası. Belki de bu durumun adil olup olmadığına Eamon'un kendisinin karar vermesine izin vermelisin."

"Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Kanepedeki gevşek bir iplikle oynuyorum.

"Tıpkı baban gibi," diyor yanağımı usulca çimdikleyerek. "Duygusal ip köprü esintide sallanmaya başladığında, geri dönmeye hazır bir şekilde raylara tutunuyorsun."

"Tanrım, çok kabasın," diyorum gülerek.

Stella omuzlarını kıvrıyor ve bana muzip bir sırıtış atıyor. "Ben sadece çayı döküyorum."

Bölüm 21

"Hayır," diyor Craig, işe döndüğüm ilk gün, göğsümde deri bir palaska ve kalçalarımda bir çift kara barut tabancasıyla restoranın ön kapısından içeri girdiğimde. Dekolteli korsesi ve fırfırlı çok kısa eteğiyle resmi üniformam her şeyin altında, ama saçlarım pomatla dikilmiş ve siyah göz kalemim Killian Jones'u ağlatacak kadar yerinde. "Bunları kesinlikle giyemezsin. Bu şirket politikasına aykırı."

"Burası ülke çapında bir zincir değil Craig," diyorum. "Çalışan el kitabı yok ve *şirket* bu çöplüğün sahibi olan tek bir adam ve garanti ederim ki bu görünümü sevecektir."

"Seksi değil. Göz korkutucu."

"Kesinlikle," diyorum. "Müşterilere, bana dokunurlarsa onları vuracağıma dair açık bir mesaj gönderiyor."

Gözleri endişeyle açılır. "şeyler dolu değil, değil mi?" "Gerçekten işe dolu silah getireceğimi mi düşünüyorsun?"

Craig, "Üzgünüm ama buna izin veremem," dedi.

"Tamam, o zaman beni barın arkasına koy ve bu olanları unutam." "

"Bunun için gerçekten maaş bordrom yok, o yüzden... tamam." Sallıyor biraz gülerek başını salladı. "Kemerden ayrılmadıkları sürece silahlar sizde kalabilir... şey."

"Bandolier," diye düzeltiyorum. "Bu arada, dünyada buradaki yemeklerin tadını güzelleştirecek kadar büyük göğüs yok."

"Üniformalar, müşterilerin dikkatini daha iyi bir yerde nasıl yemek yiyebilecekleri konusunda dağıtmak içindir."

Başımı eğiyorum. "Neden sadece yemeği hazırlamıyorsun?"

"Çünkü müşteriler buraya kalite için gelmiyor," diyor Craig. "Buraya memeler için geliyorlar."

"Buradan nefret ediyorum."

"Yine de her sezon geri gelmeye devam ediyorsunuz." "İpuçları harika."

Craig omuz silkiyor. "Memeler."

Daha sonra, yemek molam sırasında, mutfak kapısının yanındaki devrilmiş bir süt sandığının üzerine oturmuştum ki, aşçılardan biri olan Miguel elinde plastik bir saklama kabıyla dışarı çıktı. "İşe döneceğini duydum, o yüzden bunları sana getirdim."

Beklentiyle kapağı geri çekiyorum. Karısı Mercedes her Cumartesi, Pazar günü kiliseden sonra ailece yemeleri için tamale yapar ve Miguel'le birlikte çalıştığımız her Cumartesi akşamı bana bir porsiyon getirir. Derin bir nefes alıp iç çekiyorum.

"Sen bir tanrısın," diyorum, mısır kabuğunu tamale'den açarak.

Üst

te. Bana bir çatal uzattı. "Benim karım tanrıdır."

"Hâlâ ikinizin kendi restoranınızı açmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Zaten çok fazla takeri var," diyor başını sallayarak. "Ve Merce'nin tamaleleri sadece ailesi için."

"yüze hiç tanışmadık, neden beni ailesi olarak görsün ki?"

Miguel ikinci bir süt kasasını çevirip oturdu. İkimiz de sigara içerken, sigara molası verip Meksika hakkında konuşurduk. Şimdi diyor ki, "Sadece bir tür aile yok, biliyor musun? Yol boyunca bulduğun insanlar var. Ona senden bahsettim ve kültürümüze ve ülkemize gösterdiğin saygıyı takdir ediyor. Sen sadece Tulum'da selfie çeken beyaz bir kız değilsin."

Buna gülüyorum ama birinin bulduğu aile olma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Ve insanları kaybetmekten bu kadar korkmasaydım kendi bulduğum ailenin ne kadar büyük olabileceğini. "Onur duydum. Teşekkür ederim."

"Ayrıca, Merce hayatında başka bir şey yapman gerektiğini düşünüyor."

Bir kakhaha attım. "Ne gibi? Gerçek bir kariyer için tam olarak nitelikli değilim. Yani, muhtemelen pizza dağıtabilirim ya da araç paylaşım şoförü olabilirim, ama durun... hayır... Jeep bunun için çok eski."

"O büyük beyninde istediğin bir şey olmalı," diyor Miguel. "Tek bildiğim burası için fazla zeki olduğun."

"Vixen's Cabaret'de direkte çalışabilirim. Sabah altıya kadar tamamen çıplak." Gülüyor. "Direkte nasıl çalışılacağını biliyor musun?"

"Maalesef hayır," diyorum. "Sanırım bu çöplüğün sahibiyle evlenmem ve beni vasiyetine koyduktan sonra onu öldürmem gerekecek. Sonra Craig'i kovacağım, seni sorumlu yapacağım, bir kaftan alacağım ve günlerimi Miami Sahili'nde genç erkekleri baştan çıkararak geçireceğim."

"Bu oldukça canlı bir fantezi," diyor arkamızdaki bir ses paravan kapıdan. Craig. "Ama Amber senin bölümündeki masaya oturmak üzere, o yüzden bunu başka bir güne saklaman gerekecek."

Miguel'den ayrılıp restorana geri dönüyorum ama vardiyama devam ederken düşüncelerim konuşmamıza geri dönüyor. Her zaman burada çalışmanın kariyerim olduğuna inanmıştım. Anna ve ben, daha büyük ve daha iyi bir şey için bir basamak olmadığı gerçeği üzerine bağ kurduk. Sezonluk barmenlik seyahatlerimi mümkün kıldı. Ama şimdi Anna kocasıyla birlikte kâr amacı gütmeyen bir organizasyon kurmaya hazırlanıyor ve ben on bir numaralı masada seksi bir korsan kostümüyle dururken, geleceğim birdenbire... acınası görünüyor.

★ ★ ★

Neredeyse gece yarısına kadar işten eve gelmemiş olmama rağmen, sabahları Biggie ile havuzda tur atmak için kalkıyorum. Bu bir rutin haline geldi ve konuşamayacak kadar yüzmekle meşgul olsak da, sadece birlikte olmak bile güzel.

Babam ve Stella bahçe işleriyle uğraşırken ben de birkaç iş sitesine göz atıyorum. Eğitimci ve teslimat şoförleri çok talep görüyor ve tıp alanında kalifiye olmadığım pek çok pozisyon var, ancak arada bana hitap eden hiçbir şey yok. İlgi alanlarımı düşündüğümde, yılın büyük bir bölümünde arabasında yaşayan, bira içen bir sörf göçebesi için gelir getirici bir alan olduğundan emin değilim.

"Bir yolunu bulursun," diyor Stella, içeri girdiklerinde beni alnımı masama dayamış halde bulduklarında. "Daha çok gençsin."

"Otuz üçün artık genç sayıldığından emin değilim."

"Sen..." olduğunda öyle oluyor. Babam sözünü keser ve kıkırdar. "Kaç yaşında olursam olayım."

"Yetmiş üç yaşındasın, Big."

"Tek söylediğim zamanın olduğu," diye devam ediyor Stella, ama onlar öğle yemeği için mutfaka giderken ben Anna'yı arıyorum.

"Eğer barmen olmasaydım, ne?" diye sordum.

"Oh, vay canına. Bu soruyu beklemiyordum" diyor, sonra düşünmek için duraklıyor. "Seni açık hava ile ilgili bir şey yaparken hayal edebiliyorum. Belki bir kamp tesisinde ya da park korucusu olarak çalışabilirsin ama yurtdışında İngilizce öğretmenliği de yapabilirsin. Japonya ve Kore'de her zaman öğretmen arıyorlar. Bu hem seyahat etmenin hem de para kazanmanın bir yolu olabilir."

"Nasıl oluyor da herkes beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor?"

"Kendi yolunuza çıkmak gülünç derecede kolaydır," diyor Anna. "Nasıl bildiğimi bana sorun."

Gülüyorum. "İyi noktaya değindin."

"Kariyer değişikliği yapmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Restorandaki aşçı Miguel'i hatırlıyor musun?" "Evet."

"Karısı hayatımda yapacak başka bir şey bulmam gerektiğini söylüyor," diyorum. "Ama ya bunun için çok yaşlıysam? Ya sonunda Fort Lauderdale'deki en yaşlı barmen olursam? Eskiden umurumda olmadığını düşünürdüm ama ... bunu istemiyorum."

Anna bir süre sessiz kalır.

"Hayatında sadece bir gün bir değişiklik yapmak için çok geç olacak," diyor sesinde bir hüznün notasıyla. "*Bunu* nasıl bildiğimi bana sor."

"Biliyorum."

"Bir şeyi yapan en yaşlı kişi olmaya devam edebilirsiniz ama bu sevdiğiniz bir şey olmalı."

"Teşekkür ."

"Her zaman."

Arama sona eriyor ve bu kez daha odaklı bir arama yaparak internete geri dönüyorum. Boudi kucağımda kıvrılmış bir halde çevrimiçi kursların açıklamaları arasında gezinirken, şu anda dünyayı keşfedebilmek için normal hayatından uzaklaşan Eamon'u düşünüyorum, ben ise tam tersini yapıyorum. Geceleyin geçen o meşhur gemiler olmak acı tatlı bir duygu ve onu özledim. Onu aramayı düşünüyorum. Hatta telefonumu bile açıyorum. Ama şifremi girmemi istediğinde, onunla konuşmanın kendi yarama tuz basmak gibi olup olmayacağını merak ediyorum.

Daha sonra, bir planım olduğunda, Biggie ve Stella'yı oturma odasında mahkeme programlarını izlerken buluyorum. Stella aslında reality TV dramalarına bağımlı. Reklam arasında televizyonun sesini kapatıyor.

"Biraz araştırma yaptım," diyorum onlara. "Önkoşulları ve genel dersleri internet üzerinden alabileceğim, ardından temel müfredat ve saha çalışması için kampüs tabanlı eğitime geçebileceğim bir program buldum."

"Ne düşünüyorsun?" Stella soruyor.

"Ormancılık, korucu ya da belki itfaiyeci olmak istiyorum," diyorum ve babama bakıyorum... onay, tepki, hayatımda ne kadar büyük bir rol oynadığını hatırladığını bilmemi *herhangi bir şey*. Eğer bana o dünyayı göstermeseydi bunu düşünemezdim bile.

Biggie bana bakıyor, başını sallarken gözleri parlıyor. "Hâlâ planlama aşamasındayım ama-"

Stella ellerini birbirine sürterek, "Okul malzemeleri için alışverişe çıkmamız gerekecek," diyor ve ben onu Target'ta koştururken, jel kalemlerden ve kapağında tek boynuzlu atlar olan defterlerden oluşan bir gökkuşağını kaparken hayal edebiliyorum.

"Yavaş ol, Lisa Frank," diyorum. "On beş yıl liseden uzak kaldıktan ve tamamen alakasız bir alanda çalıştıktan sonra başvurmam ve kabul edilmem gerekiyor. Ve eğer bu engelleri aşmayı başarırsam, yine de her şeyin parasını ödemenin bir yolunu bulmam gerekiyor."

Biggie boğazını temizler. "Bir kenara para koyuyordum. Her ihtimale karşı."

"Bana üniversite fonum olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çok fazla değil," diyor Stella. "Ama başlamanız için yeterli."

"Tamam... o zaman... üniversiteye gidiyorum." Bu düşünce kalbimi kabarttı.

"Bu biraz şampanya gerektiriyor!" Stella aceleyle mutfığa gitti ve Biggie ile beni yalnız bıraktı.

"Seni yetiştirmek için gösterdiğim berbat çabalara rağmen akıllı, bağımsız ve son derece havalısın," diyor ve kot pantolonunun cebinde sakladığı eski kırmızı bandanasıyla gözlerini siliyor. "Seninle gurur duymadığım bir an bile olmadı, ama kendi işlerini çözmeni izlerken... Hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Mutfakta bir şişe köpüklü elma şarabının mantarının patladığını duyabiliyorum - çünkü Biggie Black için artık alkol yok - ve Stella onları dolaptan indirirken bardakların çınladığını duyabiliyorum. Bu sırada gözyaşlarım yetişemeyeceğim kadar hızlı akıyor.

"Teşekkür ederim," dedim. "Seni seviyorum Biggie. Başka bir şey hatırlamıyorsan bile bunu hatırla."

Büyük elini büyük göğsüne koyuyor, büyük parmakları daha da büyük kalbinin üzerine yayılıyor. "Aklımdan çıktığında bile hep burada olacaksın."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Yatak odamın kapısında yumuşak bir tıkırtı duyduğumda alarmımdan önce uyanmıştım. Önce Biggie'nin sabah yüzmemiz için beni almaya geldiğini düşünüyorum, ama kapıdan Stella'nın sesi geliyor, yumuşak ve boğuk. "Carla, tatlım."

Onun sabah neşesi bariz bir şekilde yok ve Biggie'nin zaten zor bir gün geçirip geçirmediğini merak ediyorum. Henüz benim başıma gelmedi ama Stella bazen yataktan çıkmayı reddettiğini söylüyor.

Yatak odamın kapısını açtığımda onu koridorda dikilirken buluyorum. Hâlâ pembe puantiyeli pijamalarını giyiyor ve ön tarafında ismi işlenmiş kapitone uyku maskesi boynundan aşağı kaymış. Makyaj yapmamıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Sorun nedir?" Biggie'nin şiddete başvurup yanlışlıkla onu incittiğinden endişelenerek soruyorum, ama gözle görülür bir kızarıklık ya da morluk yok.

"Biggie gitti."

Yatarken giydiğim atlet ve erkek şortuna bakıyorum. "Üzerime bir şeyler giyeyim ve anahtarlarımı bulayım. Ne kadar süreceğini biliyor musun?"

"Hayır, tatlım." Derin bir nefes alıyor ve "Gece öldü" derken sesi titriyor.

Yatağın sertçe oturdum. "Bu doğru olamaz."

Boudica kucağıma atlıyor ve Stella'nın gözleri sonsuz bir hüznle bakıyor. "Uyanmadı."

"Ama bugün balığa çıkacaktık," diyorum. "Ruhsatları ve oltaları ben aldım."

Stella'nın bana yalan söylemediğini bilsem de, Biggie'nin ölmüş olabileceği fikri mantıklı gelmiyor. Dün hayattaydı. İyiydi.

"Ambulans çağırdım bile." oturuyor. "Yanılıyor olmalısın."

"Tatlım, bu konuda yanılmış olmayı gökteki bütün yıldızlardan dilerdim."

"Emin misin? Belki-"

"Carla." Kontrol etmemi engellemek için elini bacağıma koydu. "O gitti."

Hâlâ Boudi'yi tutarken yatağa geri düştüm. "Siktiğimin Biggie'si." Stella bana bakmak için gövdesini büküyor. "Ne?"

"Daha demin ne kadar zorlaşacağından bahsetmiyor muyduk?" Ben de diyorum ki. "Bizi zor günlerden ve onun kötüleşmesini izlemenin acısından kurtarmayı Biggie'ye bırakın."

"Bunu planlamış olamaz," diyor. "Muhtemelen felç geçirmiştir." "Oh, biliyorum. Tek söylediğim, Biggie Black'in bunu nasıl yapacağına dair bir seçeneği olsaydı bunu seçerdi."

Stella küçük bir kıkırdama çıkarıyor, ardından ıslak bir burnunu çekiyor. "Tanrım, haklısın."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Muhtemelen uzun bir süre ağlayacağım ve üzerime bir şeyler giyeceğim, böylece sağlık görevlileri beni geceliğimle görmeyecek" diyor. "Ve sonra... Bilmiyorum. Biggie'nin hayatını tamamen planlamıştım ama o öldükten sonra benimkinin nasıl olacağını hiç düşünmemiştim."

"Vasiyeti var mıydı?"

Başını sallıyor. "Tüm evrakları dosya dolabında ama bu başka bir günü bekleyebilir."

"Onu görebilir miyim?"

"Oh, Carla, tabii ki."

Küçük bir kızken, güneşle birlikte kalkar ve Biggie'yi uyandırmak için odasına koşar, yatağının ucuna zıplardım. Yan masanın çekmecesinde *Stardust*'ın bir kopyasını saklardı ve bazen okuldan önce yüksek sesle birkaç sayfa okurdu. Ya da hafta sonuysa, Ulusal Parklar Pasaportu'na sarılırdım ve bir sonraki ziyaret etmeyi planladığımız parklar hakkında konuşurduk.

Bugün, odamdan onunkine doğru yavaşça yürüyorum, adımlardan korkuyorum ve zamanı geri alabilmeyi diliyorum. Ancak zaman yolculuğunun zor yanı, durmak için mükemmel bir yer olmamasıdır. Onu bunaklıktan kurtarmak için, o zamandan beri olan tüm iyi şeyleri silmem gerekecek. Pervasız yıllarımdan kaçınabilir ve Biggie ile kalabilirdim, ama o zaman seyahatlerimi kaybederdim.

Eamon Sullivan'ı kaybederim.

Biggie'nin yatakta oturmuş, gözlükleri burnunun ucunda, Doris Kearns Goodwin okuyor olmasını umarak kapıyı açıyorum.

Onun yerine, vücudu hareketsiz ve kafası karışık beyni dinleniyor. Huzur içindeymiş gibi görünüyor.

Gözyaşları toplanıyor, sonra düşüyor ve yatağın kenarına oturup Biggie'siz bir hayatı hayal etmeye çalışıyorum, ama tek görebildiğim bir zamanlar doldurduğu devasa boşluk. Elinde kalıcı bir sıcaklık var, sanki vücudunun içinde hala ondan küçük bir parça kalmış gibi, bu yüzden hafifçe sıkıyorum.

Sağlık görevlileri geldi ve ben yollarından çekildim. Öldüğünü doğruladılar. Onu götürdüler. Sonraki birkaç saat boyunca inanamama sisi içinde evin içinde dolaştım, Stella farkındalığımın çeperindeydi, yakılması için gerekli düzenlemeleri yapıyordum. Müzik setini açtım ama Biggie olmadan müzik bozuk geliyordu. Kapatıyorum ve odama gidiyorum, içim boşalana kadar ağlıyorum. Uykuya dalana kadar.

Bir sonraki uyanışında Stella kanepede oturmuş, bir tabak lazanya yiyordu. Giyinikti, ama onun bütün bir günü makyajsız geçirdiğini ya da kucağında bir peçeteyle yemek masasından başka bir yerde yemek hiç görmemiştim.

"Nasıl hissediyorsun?" Yanına oturup soruyorum.

"Bu günün geleceğini hep biliyordum," diyor. "Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim ama zihinsel olarak hazırlanmak için zamanım oldu. Yani, kalbim kırık ama hayatta kalmaya çalışıyorum. Peki ya siz?"

"Eve döndüğüm gün Biggie beni annem sandı," diyorum ona. "Kendisi ve annem hakkında bazı acı gerçekleri söyledi... ve benim hakkımda... ama sanırım buna kapanış diyebilirsiniz. Gittiği için kızgın olsam da bunun için minnettarım."

"Kızgınlık geçerlidir. Tüm duygularımı hisset, Carla. Bırak acısınlar, sonra iyileşsinler."

"Çok bilgesin," diyorum. "Sanki Yoda ve Dolly Parton'ın bebeği olmuş gibi." "Çok tuhaf bir bebek olurdu."

"Aynen öyle."

Stella o kadar çok gülüyor ki ikimiz de tekrar ağlamaya başlıyoruz ama bu sefer hüznün içine biraz da umut karışıyor.

★ ★ ★

Anna'yı aradığımda İrlanda'da gecenin bir yarısı, ama cevap veriyor.

"Uyandırdığım için üzgünüm," dedim. "Ama... Biggie öldü."

"Ne?" İlk başta kafası karışmış gibi geliyor, ta ki kelimelerim yerine oturana kadar. "Tanrım, hayır. Carla, çok ama çok üzgünüm. Ne oldu?"

"Uykusunda ağır bir felç geçirdi." "Sen nasılsın?"

"O kadar uzun süredir evde bile değilim," diyorum. "Eğer daha erken dönseydim

."

"O yola girme," diye uyarıyor Anna ve ben içerideki çeliğin sesini duyuyorum.

yumuşaklık. "Onu geri getirecek bir 'keşke' yok ve kendini bu tür düşüncelere kaptırmak sağlıklı değil. Babanla bir ömür boyu mutlu anılar biriktirdin. Bunun yerine onları hatırla."

"Eğer bir teselli varsa, o da hala beni hatırlayarak ölmüş olmasıdır."

Burnunu çekiyor ve "İşte o" derken sesi kırılıyor. Buna sonsuza dek tutun."

"O her zaman-" Diyorum, sonra duruyorum, saat farkını hatırlıyorum. "Uyumana izin vermeliyim."

"değil," diyor Anna. "Biggie hikayelerini dinlemekten asla bıkmam."

Uzun süre konuşmama izin veriyor, ben uyuyacak kadar yorulana kadar, ki bu da muhtemelen dünyanın onun tarafında gün doğumu oluyor. "Seni bütün gece ayakta tuttuğum için özür dilerim."

"Sus," diyor. "Bunu onun methiyesi olarak düşün."

"Seni gerçekten hak etmiyorum," diyorum tekrar ağlamaya başlamadan önce. "Artık gitmene izin vereceğim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

★ ★ ★

Şapşal görünümüne ve parıltılı klasörlerine rağmen Stella son derece düzenli bir insan. Birkaç gün içinde, gardırobundan kurtarılabilecek çok az sayıda eşyayı Goodwill'e bağışladı ve odamda hala tasnif edilmesi gereken yığına, eski grup tişörtlerinden oluşan bir kutu ekledi.

"Kendimi bırakmaya hazır hissedene kadar onun eşyalarını dolapta bırakmayı düşündüm," diyor. "Ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değilim. Biggie'yi ölene kadar seveceğim."

"Anlıyorum," diyorum. "Onun pikabı ve plak koleksiyonu saklamak istediğim tek şeyler. Geri kalan her şey... En iyisinin ne olduğuna siz karar verebilirsiniz."

"Evi sana bıraktı," diyor Stella. "İstersen beni evden atabilirsin."

"Bunu asla yapmam."

"Burada akrabaları olmayan yaşlı bir kadınla yaşamak senin için sorun değil mi? Ya bu evde evlenip çocuk sahibi olmak istersen? Zumba yapıyorum. Bir süre daha buralarda olabilirim."

Miguel'in yol boyunca bulduğumuz aileler hakkında söylediklerini düşündüğümde kahkahalarım yerini gülümsemeye bırakıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun Stella. Sen benim akrabamsın."

Bölüm 23

Biggie cenaze istemezdi; parti isterdi. Bunama başlamadan önce bile, ben daha çocukken, bana yas tutmamamı, bir fiçı bira partisi düzenlememi ve küllerini ona en yakın hissettiğim yere serpmemi söylerdi.

"Duygusal övgüler yok. Gözyaşı yok," dedi. "İnsanların en iyi zamanlarını, benimle geçirdikleri en mutlu anları hatırlamalarını istiyorum."

Stella sosa bulanmış pirzola, Güney usulü patates salatası, kara lahana, peynirli makarna ve limonlu turta servis etmesi için yerel bir barbekü restoranıyla anlaşır. Bir parti malzemeleri şirketi ön bahçenin etrafına masalar ve yemek için bir çadır kuruyor. Biggie'nin en sevdiği bira olan Shiner Bock'tan bir fiçı sipariş ettim ve *Save Your Tears for Some Other Guy* adlı bir çalma listesi oluşturdum.

Parti günü babamın Flying Burrito Brothers tişörtünü seçiyorum. O kadar büyük ki elbise gibi giyiyorum, taytın üzerine, belimde deri bir kemerle, ama doğru seçim olduğunu hissediyorum. Muhtemelen güler ve bana bunu saklamamı söylerdi, tüm tişörtleri arasında en sevdiği tişört olmasına rağmen. Küllerinin bir kısmını saklayıp Joshua Tree'de Gram Parsons'ın yanına serpmem gerektiğine dair şakalar yapardı. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve gözlerim yaşıyor ama nefes alıyorum.

Gözyaşlarını başka bir adama sakla, diye hatırlatıyorum kendime.

Yatak odamdan çıktığımda Stella, "Ne kadar sevimli görünüyorsun," dedi. "Klasik bir rock perisi gibi."

Gülüyorum. "Aradığım hava tam olarak bu değildi ama sanırım Biggie bunu onaylardı."

Stella kolunu benimkine doladı. "Kesinlikle yapardı."

Dışarı çıkıyoruz, yemek ekibi yemek masalarını reşo dolduruyor. Babamın küllerini kasap kağıdıyla kaplı bir masaya koyana kadar cenaze töreni gibi görünmüyor; burada herkes bir veda, şarkı sözü ya da babamla ilgili en sevdiği anıyı yazmaya teşvik ediliyor.

İlk notu yazıyorum: *Her zaman iyi vakit geçirdim ama keşke daha uzun zaman olsaydı.*

İnsanlar Biggie Black'e veda etmek için bir araya geldi. Eski asker arkadaşları. Eski öğrencileri ve meslektaşları. Komşular. Çirkin Louie. Onun bilgeliğiyle şekillenen pek çok gelecek. Onun varlığının dokunduğu pek çok hayat.

Kısa gümüş saçlı ve büyük gözlüklü yaşlı bir kadın, plastik bir parti bardağını Shiner ile doldururken fiçinin yanında bana yaklaşıyor.

"Sen Carla mısın?" Başını eğip yüzümü inceliyor ve onun annem olduğuna dair ani bir korkuya kapılıyorum. Bana hiç ama babamın cenaze töreninde karşımda dursa Sheryl'i tanıyacağımdan da emin değilim.

"Um... evet?"

"Benim adım Reba Ann Perry," diyor. "Baban benim ağabeyimdi."

"Oh, vay canına." Gerçek kimliği daha da büyük bir sürpriz oldu. "Biggie ailesi hakkında pek konuşmazdı, bu yüzden kimsenin geleceğini beklemiyordum."

Reba Ann, "Babamla aralarında çok fazla husumet vardı ve Doug Vietnam'a gönderildiğinde ben çok küçüktüm," diyor. "Ama bir kız olarak onu çok severdim ve görünüşe göre o da benim hatırladığım gibi iyi bir adam olmaya devam etmiş."

Başımı salladım. "O yaptı."

"Ona ulaşmayı düşündüğüm zamanlar oldu ama köprünün altından çok sular akmış gibi hissettim. Benden haber almak isteyip istemeyeceğinden emin değildim."

"Buna bayılırdı," diyorum ona. "Kalbi de geri kalanı kadar büyüktü."

Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "Sana sarılmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette."

Reba Ann kollarını bana doluyor ve yumuşak bir şekilde sırtımı sıvazlıyor ve böylece ailem biraz daha büyüyor. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

"Ben de senin kaybın için üzgünüm."

Geri adım atıyor ve gülümserken kollarımı sıkıyor. "Ona hiç benzemiyorsun."

"Onun görünüşü yerine beynini miras aldığım için şanslı olduğumu söylerdi," diyerek onu kıkırdatıyorum. "Geldiğine sevindim. Belki bir gün buluşur ve babamın hayatındaki boşlukları doldururuz."

"Bu hoşuma giderdi." Reba Ann pantolonunun cebinden bir mendil çıkarır ve gözlerini siler. "Ağlamak yok dediğini biliyorum ama Doug'ın kızıyla tanıştığım için çok mutluyum."

Anna ve Keane ön kapıdan bahçeye girerken, "Mutluluk gözyaşları sayılmaz," diyorum.

Burada olmalarını beklemiyordum ama varlıkları sürpriz olmadı. Tabii ki Anna gelecekti. Umarım İrlanda'dan dönüş programlarını bozmamışımdır.

"Seni bıraksam iyi olacak," diyor Reba Ann.

"Teşekkür ." Ona kısa bir sarılma daha yapıyorum. "Kendine iyi bak."

Neredeyse avluyu koşarak geçip Anna'nın kucağına atılıyorum. "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim."

"İyi misin?" Sesi endişe doluydu.

"Olabildiğim kadar iyiyim," diyorum, Anna'dan Keane'e doğru ilerliyorum, o da beni ayaklarımdan tutup kaldırıyor. "Sadece yalnız içmek istemiyorum."

Elbise pantolonunun cebini karıştırırken güler ve Anna'ya arabanın anahtarlarını verir. Ellerini birbirine sürtüyor. "Ne içiyoruz?"

"Fıçıda Shiner var," diyorum ona, fıçıya doğru giderken. Etrafımızda insanlar parmaklarıyla barbekü yiyor ve Gram Parsons arka planda şarkı söylerken yabancılar birbirleriyle tanışıyor. Biggie çok memnun .

Anna kahverengi kâğıttan bir hediye çantası uzatır. "Bu bana bir şey hatırlattı. Parti sonrası için bir şişe Jameson getirdik."

"Sen benim kanatlarımın altındaki rüzgârsın."

Gülüyor. "İçeride çalıştırmamı ister misin?"

"Ben ," dedim. "Bir bira al, biraz yemek ye. Hemen döneceğim."

Anna ve Keane'i fıçının başında bırakarak eve ve mutfağa doğru devam ediyorum, şişeyi buzdolabının üzerindeki dolaba yerleştiriyorum.

"Sangria var mı?" diyor bir erkek sesi.

Hala gidiyorum.

Başımı çevirdiğimde Eamon'un mutfak kapısının pervazına yaslanmış, onu ilk gördüğüm andaki gibi dayanılmaz derecede yakışıklı olduğunu görüyorum. Hatta tanıştığımız gün giydiği zeytin yeşili düğmeli ceketin aynısını giyiyor olabilir. Varlığı o kadar çok soruyu beraberinde getiriyor ki, önce hangisini soracağımı bile bilemiyorum. Ta ki cevapların hiçbirinin önemli olmadığını fark edene kadar. Eamon Sullivan benim için bir okyanusu aştı. Ve artık kaçmaktan bıktım. "Oh, siktir et."

Odayı üç adımda geçiyorum, onu gömleğinin önünden yakalıyorum ve kendime doğru çekiyorum. İtiraf Kutusu'ndaki ilk öpüşmemizin aksine, Eamon yüzümü ellerinin arasına aldığı anda hiçbir karışıklık olmuyor. Onu oturma odasına doğru ittiğimde ağzı benimkinin üzerindeydi, kanepenin arkasına çarpıp tökezleyerek yatak odamın kapısına kadar geldik.

"Burada ne yapıyorsun?" Öpücükler arasında nefes nefese sordum.

Sırtını kapıya dayamış, elleri kalçalarımdaya duraklıyor. "Gelmeyeceğimi mi sandın?"

"İşimizin bittiğini sanıyordum."

Ağzının kenarları en ufak bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. Arkasına uzanıyor, bakışları benimkileri yakalıyor ve yatak odasının kapısını açıyor. "Asla bitiremeyeceğiz."

Eamon ve ben bahçedeki herkese yeniden katıldığımızda parti hala tüm hızıyla devam ediyordu ve Anna ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi gülümsüyordu, belli ki onun burada olması için yapılan planın içindeydi. Elimi bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi tutuyor ve ben buna aldırmıyorum. Kafamın arkasında, babamı kaybettikten sonra bu kadar mutlu olmak için çok erken olduğunu söyleyen küçük bir ses var. Ama daha derinden gelen, daha sert bir ses de - Biggie'ye çok benziyor- şu anın mutlu olmak için mükemmel bir zaman olduğunu söylüyor. Her an mutlu olmak için mükemmel bir zaman.

Yiyoruz, içiyoruz, dans ediyoruz, gülüyoruz ve babamla ilgili aklıma gelen her anıyı paylaşıyorum ve arkadaşlarım beni sevdikleri için daha önce duydukları hikayeleri dinliyorlar. Konuklar yavaşça uzaklaşıyor, vedalaşmak ve son bir sempati sunmak için masamda duruyorlar.

"Biz de gitmeliyiz," diyor Anna. "Yarın annemi görmeye gideceğiz, ertesi gün de İrlanda'ya dönüp eve yelken açacağız."

"Benim için bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok *eğlenceliydi*," diyor Keane. "Biggie gurur duyardı."

Onlar gidiyorlar, ama Eamon geride kalıyor, Stella ve bana kalan yemekleri buzdolabına koymamızda yardım ediyor, yemek şirketi reşo kaplarını toplarken ve parti malzemeleri personeli sandalyeleri katlarken. Stella yattıktan sonra, Eamon Boudica'yı kucağına alıyor ve bamy ağacının altındaki salıncağa oturuyoruz.

"Düşünüyordum," diyorum. "Planların olduğunu biliyorum, benim de bazı planlarım var ama Biggie her zaman küllerini ona en yakın hissettiğim yere serpmemi isterdi."

"De Soto Ulusal Ormanı mı?" Eamon söylüyor ve hatırladığını fark ettiğimde dünya bulanıklaşıyor. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Belki benimle gelebilirsin diye düşündüm. De Soto'ya. Yıldızları görmek için Joshua Tree'ye. Ve Tierra del Fuego'ya."

Eamon geri çekilip bana bakıyor ve istediğim şeyin Land Rover planlarını askıya alıp benimle Jeep'le seyahat etmesi olduğunu anlıyor. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve yanakları çukurlaşıyor.

"Dünyanın her yerine giderim," diyor. "Seninle olduğu sürece."

Bölüm 24

Eamon Sullivan ve ben Estancia Moat'ta, yalnız bir Arjantin Sahil Güvenlik karakolu ve okyanustan başka hiçbir şeyin olmadığı kayalık bir plajda duruyoruz. Boudica Eamon'un omzuna tünemiş, Stella'nın Boudi üşümesin diye ördüğü bir kazak giyiyor. Uzakta, bizim göremeyeceğimiz kadar uzakta, Cabo de Hornos - Cape Horn - Atlantik ve Pasifik'in birleştiği yer. Yolun sonuna ulaştık.

Dünyanın sonu.

Buraya gelmemiz neredeyse bir yılımızı aldı, ama ne zaman direkt yoldan gittiğimiz görülmüş ki?

İlk büyük durağımız De Soto Ulusal Ormanı'ydı ve burada Milli Parklar Pasaportumun kenarında yazılı koordinatlarda kamp kurduk. Jeep'in kaputunun üzerinde birlikte oturarak fotoğraf çektirdik. Yüzme çukurunu ve ip salıncağını bulduk. O akşam güneş batarken Biggie'nin küllerinden biraz bir yaprağın üzerine döktüm ve akıntıya bıraktım. Yaprak devrilmeden ya da küller rüzgârla sürüklenmeden önce çok uzağa gittiğini sanmıyorum ama ona son bir küçük yolculuk yaptırmak güzeldi.

Kamp alanımıza döndüğümüzde, Eamon ve ben Douglas John "Biggie" Black'in anısına soğuk sangria bardaklarıyla kadeh kaldırdık ve ay ışığında King Harvest ile dans ederek onun hayatını kutladık.

Kaliforniya'daki Joshua Tree Ulusal Parkı'na varmadan önce New Orleans, San Antonio, Las Cruces ve Phoenix'i keşfetmek için durarak Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde kamp yaptık.

Biggie'nin Joshua Tree'yi sevmesinin nedenlerinden biri, en sevdiği şarkıcı ve The Flying Burrito Brothers'ın üyesi olan Gram Parsons'ın menajeriyle, ikisinden biri erken ölürse diğerinin cesedi Joshua Tree'ye götürüp yakacağına dair bir anlaşma yaptığı vahşi bir hikayeye sahne olmasıydı. Gram Parsons 1973 yılında Joshua Tree'den çok da uzak olmayan bir motelde aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünde, menajeri cesedini LAX'ten çaldı ve çöle götürüp yaktı.

benzin döküp ateşe veriyor. Gram Parsons Louisiana'da gömülü olsa da, hayranları -Biggie de dahil- onun anısına biblolar bırakmak için hala vahşi doğaya yolculuk yapıyor.

Eamon ve ben ıvır zıvır bırakmadık. Doğaya çıktığımda her zaman "ayak izinden başka bir şey bırakmama" kuralına uymaya çalışırım. Ama Biggie'nin küllerinden biraz daha saçtık ve ruhunun dışarıda bir yerlerde Gram Parsons ile içki içtiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Joshua Tree'den sonra sınırı geçtik ve Meksika'da iki ay geçirdik. Barra de la Cruz'da sörf yaptık. Mexico City'de ikili yıldız dövmeleri yaptırdık, çünkü belki de Anna ve Keane sadece onlar değildir. Ve aynı adı taşıyan kasabada çok fazla tekila içtik.

Panama'ya ulaşana kadar Orta Amerika'daki tüm ülkeleri ziyaret ettik ve burada Jeep'in Turbo, Kolombiya'ya gönderilmesini ayarladık. Oradan Pasifik kıyısı boyunca Kolombiya, Ekvator, Peru, Şili ve Arjantin üzerinden Pan-Amerikan Otoyolu'nu takip ettik ve sonunda Patagonya'ya ulaştık.

Yürüyüş yaptık, kamp kurduk, balık tuttuk ve düzinelerce off-road patikasını takip ettik ama aynı zamanda seyahat ve iş arasında denge kurmayı da öğrendik. Eamon, İrlanda'daki ekibiyle video konferans yapmak için Wi-Fi'nin güçlü olduğu yerlerde duruyor. Ben de Fort Lauderdale ve Tierra del Fuego arasında hesap yapmayı öğrendim, Flannery O'Connor'ın tüm eserlerini okudum ve İspanyolca'dan tam not almak için gerçek dünya pratiğini kullandım. Boudica'nın cipte kendi kedi hamağı var ve biz araba sürerken orada takılıyor.

Mark Twain'e atfedilen bir söz vardır: *"İnsanlardan hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlamanın onlarla seyahat etmekten daha emin bir yolu olmadığını öğrendim.* Eamon ve ben birbirimizden çok hoşlandığımızı fark ettik. Bazen tartışıyoruz, ama öfkemiz asla ayrılmamızı gerektirecek kadar sıcak değil, asla özür dilemeyecek kadar ateşli değil.

Geçtiğimiz dört günü Ushuaia'nın hemen dışında kamp yaparak geçirdik; ziyaretçilerin Horn Burnu'nu dolaşmak, Falkland Adaları'na gitmek, penguenlerin yaşadığı bir adayı ziyaret etmek, buzulları görmek ve hatta Drake Geçidi'ni geçerek Antarktika'ya gitmek için tekne ve gemi bulabilecekleri, karla kaplı dağlarla çevrili bir sahil kasabası. Güneyde yaz mevsimi olmasına rağmen

Yarımkürede sıcaklık gündüzleri altmış dereceyi bulmuyor, geceler ise fırtınalı ve soğuk, ama biz her dakikasını çok sevdik.

Biggie'nin küllerinin geri kalanı bu sahilde bizimle birlikte. Dünyanın bu bölgesine hiç gelmedi ama küllerini ona en yakın hissettiğim yere serpmemi istedi. Biggie Black olmasaydı, burada, dünyanın sonunda duruyor olmazdım.

aşağısında, suyun kenarına yaklaştığımızda birkaç penguen merakla bizi izliyor ve Boudi'nin kuyruğu penguenleri izlerken seğiriyor.

"Biliyor musun, bir Shiner şişesi Biggie'nin külleri için muhtemelen daha uygun bir kap olurdu," diyorum ve Eamon'u güldürüyorum. "Yine de onunla tanışamadığın için üzgünüm."

"Ondan öyle bir sevgiyle bahsediyorsun ki artık onu fotoğrafsız hayal edebiliyorum. Onunla tanıştığımı söyleyebilirim."

"Seninle hiç tanışmadığı için daha çok üzülüyorum." Süslü çiçeklerle oyulmuş ahşap kutuyu uzatıyorum. "Yapacak mısın?"

Kutuyu alıyor, başparmağını üst kısmına sürüyor ve yukarı bakıyor. Gözlerindeki ciddiyet beni öldürüyor ve bu onda sevdiğim şeylerden sadece biri. "Emin misin?"

"Uygun görünüyor." Omuz silkiyorum. "O benim geçmişimdi. Sen benim öngörülebilir geleceğimsin."

"Öngörülebilir mi?" Eamon bir kahkaha attı. "Sana asla bitmeyeceğimizi söylediğimde ciddiydim. Evlenmek, hatta aynı kıtada yaşamak zorunda değiliz ama sen, Carla Black, benim insanımsın."

"Külleri savur gitsin," diyorum gözlerimi kazağımın koluna silerken. Eamon'un insanı olmak hayatımın lezzetli pastasının üzerindeki krema.

Alnımdan öpüyor, sonra kutuyu açmak için sahilde çömeliyor. Biggie'nin küllerinin bulunduğu plastik poşeti açıp son parçayı avucuna dökerken rüzgâr hafiftir ve botlarının ucunu yalayan dalgalar küçüktür. Eamon'un ağzı sessiz bir duayla hareket ediyor, sonra elini okyanusun yüzeyine birkaç santim kalana kadar indiriyor. Avucunu açar. Küller suya düşüyor, batıyor, kum ve taşla karışıyor. Tekrar toprakla bütünleşiyor.

"Denize geri dönme fikrine bayılırdı," diyorum. "Reenkarnasyona da inanan bir evrimciydi, yani kim bilir? Belki de ilkel balçıktan çıkacak ve tekrar Biggie Black'e dönüşecek bir şeye dönüşür. Belki bu bir gün başka bir ben olacağı anlamına gelir."

"Eğer böyle bir şey olursa, umarım başka bir ben de vardır."

"Ben de," diyorum burnunu öperek. "Çünkü sen *benim* insanımsın."

Eamon uzaklara, Antarktika'ya doğru bakıyor. Penguenlerin yumurtadan çıktığı ve balinaların göç ettiği mevsimlerde geziler düzenleyen küçük yolcu gemileri var. Yolcular karaya çıkabilir, yedinci kıtaya ayak basabilirler. Şu anda iki mevsimin zirve noktasındayız ve hava çok güzel.

"Düşünüyordum da," diyor. "İki hafta sonra Buenos Aires'te Anna ve Keane ile buluşacağımızı biliyorum ama *orada* bambaşka bir kıta var ve biz ona ne zaman bu kadar yakın olacağız?"

"Yoldan sapmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Buenos Aires'e sadece otuz beş saat var," diye gerekçelendiriyor. "Antarktika'ya gitmek üzere bugün yola çıkarsak, onları havaalanında karşılamak için bol bol vaktimiz olur."

"Elbette." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, çünkü Eamon Sullivan'la birlikte olduğum sürece dünyanın her yerine gidebilirim. "Sonuçta, ne yanlış gidebilir ki?"

Teşekkür

Kendi eski model Jeep Wrangler'ım olmasına rağmen, Carla'nın seyahatlerine ilham veren oğlumun Jeep'iyle yaptığı kara maceralarıydı, bu yüzden tüm sorularıma cevap verdiğin ve kurguya uyarlanmaya değer bir hayat yaşadığın için teşekkür ederim Scott. Söz veriyorum, bir gün kendi kitabınız için hâlâ bolca malzemeniz var.

İthafta ondan bahsettim ama *Float Plan*'da adını kullanmama izin verdiği için gerçek Carla Black'e büyük bir teşekkür borçluyum. Sonunda bir ana karakter olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden umarım kurgusal Carla sizin onayınızı alır.

Yazma programım 2021'de Harvey adında büyük, şapşal, sevimli bir tilki köpeğinin gelişiyle tamamen altüst oldu ve Şubat ayından nihayet evlat edinildiği Ekim ayına kadar ona baktım. Zihinsel ve duygusal enerjimin çoğunu o aldı, bu yüzden editörüm Vicki Lame'e sabrı ve kitabı bitiş çizgisinden geçirmeme yardım ettiği için çok teşekkür borçluyum. Bunu sensiz yapamazdım, ama sensiz yapmak da istemezdim.

Martin's Griffin bu seri için inanılmaz bir ev oldu ve Vanessa Aguirre, Olga Grlic, Soleil Paz, Omar Chapa, Hannah Jones, Ginny Perrin, Diane Dilluvio, Marissa Sangiacomo, Brant Janeway, Meghan Harrington, Katy Robitzki ve Drew Kilman da dahil olmak üzere ekip için çok minnettarım. Hepinize teşekkür ederiz!

Kate Schafer Testerman on beş yıldır benim yanımda ve hâlâ hayalimdeki menajer. Ted Lasso'nun dediği gibi: Size minnettarım.

Suzanne Young ve Cristin Bishara'dan sahip olabileceğim en iyi eleştirmen ortaklar oldukları için o kadar çok kitapta bahsettim ki, size teşekkür etmenin yaratıcı yollarını tükettim gibi hissediyorum. Siz gerçekten en iyisisiniz.

Float Plan'dan bugüne kadar ilk taslaklardan birini okuyan ya da size kitabı hatırlatan bir şarkı gönderen veya yol boyunca bana destek olan herkese teşekkür ederim. Bunun sizi kastettiğini düşünüyorsanız, öyle.

Annem ilk okuyucularımdan ve en büyük destekçilerimden biri ve bu onu sevmemin nedenlerinden sadece biri. Tek pişmanlığım artık seks yaptığımı biliyor olması. Üzgünüm, anne!

Yazarken ihmal ettiğim yemek hazırlama alışkanlıklarım için Caroline'a teşekkürler.

Sizi görmezden gelmediğimi, yazdığımı anladığı için Jack'e teşekkürler.

Talaria ve Noha'ya şirin oldukları için teşekkürler.

Ve her zamanki gibi teşekkürler Phil. Sen benim .

AYRICA **TRISH DOLLER** TARAFINDAN

Yetişkin Romanları

Şamandıra Planı

Süit Spot

Genç Yetişkin Romanları

Yıldızların Hala Parladığı

Yerde Normal Gibi Bir Şey

Mükemmel Bir

Dünyada TŞeytan

Buradan Başlar

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jesi Cason Photography

[Trish Doller](#) bir yazar, gezgin ve köpek kurtarıcısıdır, ancak bu sırayla olması gerekmez. *Float Plan*, *The Suite Spot* ve *Off the Map* kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Ayrıca, eleştirmenlerce beğenilen *Something Like Normal* dahil olmak üzere birçok YA romanı yazmıştır. Trish yazmadığı zamanlarda yelken açmayı, kamp yapmayı ve ev işlerinden kaçmayı seviyor. Güneybatı Florida'da inatçı bir çoban köpeği ve eski bir korsanla birlikte yaşıyor. Bul

Trish Twitter ve Instagram'da @trishdoller. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](#)

Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde . Martin's Griffin tarafından yayımlanmıştır.

Martin's Yayın Grubu

HARİTANIN DIŞINDA. Telif Hakkı © 2023 Trish Doller tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Olga Grlic'e

ait

Kapak illüstrasyonu: Debs Lim

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Doller, Trish, yazar.

Başlık: Haritanın dışında: bir roman / Trish Doller.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022048295| ISBN 9781250809490 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9781250809506 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3604.O4357 O44 2023| DDC 813/.6-dc23 LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022048295> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250809506

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış ile iletişime geçin

Departmanına 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

Birinci Baskı: 2023

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf Epigraf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Teşekkür Ayrıca Trish
Doller tarafından
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.